

P.L. Ladislaus

Ámokfutás Új Édenben

Harmadik könyv: Találkozások

(Az Anttainen Incidens és a Concord ellenes szövetség könyvek előzményei)

0. RÉSZ: PROLÓGUS

Adatarchívum hivatkozási szám HXVE 478524 JH 113

Vizsgálat tárgya: Az Antiainen Incidenst kirobbantó személyek és a Concord ellenes szövetségben résztvevő kommandós alakulat egyes tagjainak találkozása.

Időpont: pontatlan, valamikor egy évvel az Antiainen Incidens előtt, egészen a kiváltó események elindulásáig.

Az adatok több helyről származnak és nem teljesek, a gyűjtők a tartalomért felelősséget nem vállalnak. Hiányos adatok keresése folyamatban.

Hozzáférés korlátozott. Az olvasás után az adatok titkosítódnak, további hozzáférésükhöz hatos szintű engedélyek szükségesek.

Az alanyok kapcsolatai nagy részben emocionálisak. Ezek fontossága a későbbi Antiainen incidensben, majd a Concord ellenes szövetség felbukkanásakor megmutatkozik, ezek segítségével akaratukon kívül növelték harci hatékonyságukat.

Harci képzésük, pilótatapasztalatuk kimagasló, kapcsolataik számottevőek bár nagy részük továbbra is ismeretlen. Hiányos adatok utáni kutatás folyamatban.

A következő információk szigorúan titkosak, de felhasználhatók a további nyomozáshoz. Ám ezek megsértése vagy nyilvánossá tétele életfogytiglani büntetéssel, esetlegesen biomassza feldolgozással járhat...

Fájlvitel indul...

1. RÉSZ: CSAPDÁBA ESVE

Trondam Rei felett fejnyi lyuk égett bele a masszív tritánium falba. Nagyokat pislogott ijedtében és átkozta magát hogy nem hozott védősisakot, és egyszerű mellényében próbál életben maradni a nehéz fegyverzetek ellen. Na de hát hogy tehette volna? Ki számított erre?

Na igen, nem lehettek felkészülve az eseményekre a Gallente állomáson...

Jelen pillanatban nem látták őt, de hallotta, hogy közelednek feléje. A megbeszélte iránnyal ellentétesen kezdett menekülni. A férfi társa látta a pozíciójelzését, csak épp nem értette, miért arra megy.

– Ne arra menj te hülye 'matar! – kiabálta neki a rádióban az Amarr nő.

– Aylar drágám, épp megsütik a pöcsömet – kiabált vissza lihegve a futástól. – Kerülnöm kell.

– Oké... de vigyázz magadra! A következő fordulónál pedig jobbra!

– Vettem nagyasszony!

Trondam rohant tovább a kékes fényű folyosón, átugorva az eddigi mészárlás hátrahagyott tetemeit. Két óra alatt több száz halott. Nem semmi kis csapat ez, ismerte el magában.

Két órával ezelőtt az állomásba egy ártatlannak kinéző Armageddon csatahajó dokkolt be. Ám a szállítmánya több száz fegyveres zsoldosból állt, akik a beszállókompok igénybevételét követően beléptek az állomás légterébe és módszeres irtást rendeztek. Céljuk nem volt más, mint egy éppen klónfrissítési eljárás közepén lévő cégvezető túszul ejtése. Akciójuk sikerült, bevették magukat a klónozó szekcióba, majd további hajóik érkeztek és megszállták az egész állomást. A szemtanúk likvidálásán felül minden részleget megbénítottak és várták, hogy követeléseiknek eleget tegyen az a cég akinek vezetőjét éppen a falhoz rögzítve ütöttek, vertek. Ám hogy ezek a követelések mik voltak, Trondam nem tudta. Nem is érdekelte túlzottan. Csak ki akart kerülni innen, ahogy Aylar is.

Roszkor voltak rossz helyen. Épp egy megbízást akartak felvenni egy ügynöktől, mikor belesöpöpentek ebbe a slamasztikába. A bár, ahol épp az elektronikus szerződés részletei kerültek volna aláírásra, tűz alá került. Alig tudtak kimenekülni egy hátsó ajtón át.

A menekülést követően szétváltak, mert épp egy harci robot akarta kifordítani a csontjaikat a húsból. Aylar legénysége – akiket Trondam nem ismert, csak azt tudta, hogy a tüzer egy cyborg, a navigátor meg valami arisztokrata Amarr – a nő parancsára már az állomás megszállásakor kidokkolt és valahol kint körözött, míg Trondam legénysége meg itt se volt. Ő egyedül jött egy siklóval, gondolta minden rendben lesz. Hát nem így történt.

Most pedig kettészakadva folytatták a menekülést. Trondam igyekezett visszakerülni a nőhöz, de azt nem tudta, hogy merre menjen pontosan mert a kézi termináljára pár ökölnyi olvadt fémdarab csöppent, csúnyán megégetve alkarját. Szerencsére egy falra szerelt elsősegély dobozban talált erre habot, ami percek alatt lehűsítette az égő bőrt és összetoldozta-foldozta a sérült szöveteket, de a pozicionáló szerkezetet nem tudta helyrehozni. A férfi a földön fekvőkön több, erre a célra alkalmas ketyerét is látott, de felismerte a DNS alapú, tulajdonossal összeolvadó típusokat. Vagyis hiába szedi le róluk, csak egy nehezek lesz a karján. Még ütni se lehet majd vele, mert azonnal összetörik.

Trondam befordult a jelzett irányba és egy külső fal mentén futó folyosóba érkezett. Itt csak egyetlen halottat látott, az állomás belső biztonsági erőiből egy középmagas fiatal férfit, mellette vérfoltok a padlón, falon, a fél arca hiányzott, az égett szövet nehéz lézer vagy plazma töltet találatáról tanúskodott.

A férfi nyelt egyet és tudta, hogy ha itt most beleszalad a megszállók közül akár csak az egyikbe is, nem lesz esélye se fedezékbe bújni, se elrejtőzni. Nem egész kétszáz métert kellene itt megtenni.

Már amúgy is lihegett, a tüdeje égett, de pár korty a dúsitott levegőből újra megemberelte és meglődült. Futott, ahogy csak a lába bírta. Ahogy átviharzott a folyosón, még meg tudta figyelni a bal oldali falon lévő kilátókon át az állomás felső részének csillogó felületét és mögötte a látképet betöltő kék bolygó felszínét. *Hát ez nagyon szép, de most inkább fuss te idióta*, mondta magának.

Átért. A folyosó kiszélesedett egy kör alapterületű, teljesen üres teremmé. Lapos tetejéből lehúzzható terminálok fényei pislákolnak, a csillogó padlón lőszerhüvelyek, égésnyomok és egy csizma – a benne maradt lábbal – hevert közepén. Hat járat vezetett tovább, a jelzések nemrég még hirdették, hogy merre vannak a hangárok illetve a mentőkapszulák, de ezeket az útjelzőket központilag zavarták meg éppen azért, hogy az emberek eltévedjenek a gigantikus építmény folyosóin. Ami bizony nem volt túl nehéz.

– Merre? – hörgött a férfi.

– A második.

– Második honnan? Balról, vagy jobbról?

– Jobbról. Közben készülj, van egy három fős őrzőjárat a közeledben! Szerintem kiszúrtak téged, mert rohannak.

– Óriási.

– Nyugi 'matar, már közel vagy, besegítek ha itt leszel.

– Kösz! És hogy áll a kapszula? – Trondam a hűvös levegő ellenére pokolian izzadt.

– Itt vagyok mellette, de hazabaszták. Keresnünk kell másikat!

Még csak két hete ismerték meg egymást a nővel, de ezalatt remekül összehaverkodtak. Trondam a vonzó nőtényt lépten-nyomon magáévá akarta tenni, ennek hangot is adott, de Aylar nem alacsonyodott le oda, hogy egy Minmatarnak adja oda magát. Ám ez a szándék a nő hibája is

volt mert erősen kacérkodott, illegette formás hátsóját előtte akkor, amikor csak tudta. Na igen, Aylar bomba nő. De az elérhetetlensége miatt a férfi csak ráragasztott egy ribanc jelzőt magában, és elkönyvelte vágyait úgy, hogy ha majd egyszer lesz több kívánsága, akkor ő lesz az egyik.

Miután egy kicsit kifújta magát, elindult a jelzett irányba, karabélyát készenlétbe helyezte. Keskeny, piszkos-sárga megvilágítású folyosón haladt, a karját nem tudta kitérni oldalra, de nem is nagyon akarta. Csak futott. Tudta, hogy ha vészes közelségbe ér ez a kis őrző, Aylar úgymint figyelmezteti.

Futott. Elérte a keskeny folyosó végét és egy lifthez érkezett, ami a bal oldali falból nyílt, mellette a folyosó haladt tovább. A felvonó fölött vörös lámpa virított, jelezve hogy egy másik szinten szállít le-fel utasokat.

Elgondolkodott egy pillanatra, hogy hívja-e, de úgy döntött, ezen a szinten marad hiszen Aylar is itt van. Jó lenne kitérőként használni a felvonót, de akár el is tévedhet újra és ha az állomás struktúrája bezavarja a rádióját, nem jut vissza Aylarhoz.

A folyosón haladt tovább. Már jócskán maga mögött hagyta a liftet, mikor Aylar hangja csattant: – Mennek feléd három óra irányából!

Trondam rákapcsolt, de már kezdett az ájulás szélére kerülni a kimerültségtől. Jól jönne most egy adrenalin injekció.

Nem volt elég gyors: a kis oldaljárát előtt elfutva üvöltések harsantak, amik felszólították arra, hogy adja meg magát. Ezek a megszállók.

Hallotta a lépteket maga mögül, ahogy futva közelednek. Tudta, nem jut ki a látótávolságukból, ezért megállt és meglepetésszerűen a távolodás helyett közeledni kezdett.

Jól döntött: amint a három fős egység első tagja kiviharzott az oldalfolyosóból, Trondam lőtt. A karabély – mint minden alkalommal – most sem kímélte a karját, vállát. A nagy kaliberű töltényeket az ómódi elven működő lőpor irtózatossággal lökte ki. Trondam a vaskos karjai ellenére a lövések ellenhatásaként majdnem hanyatt vágódott. Ám az elért pusztításnak nem tudtak ellenállni az energiafegyverek ellen tervezett testpáncélok. A lövések az első férfi fejét úgy robbantották le, mint bányász drónt egy nukleáris torpedó, a második férfi hasán labda méretű lyuk robbant és orra bukott. A harmadik azonban átvetődött a szemközti keskeny járatba és takarásba került.

Trondam szíve dörömbölt, feje majdnem szétduzzant a hangerőtől és vérnyomástól. Úgy döntött, hogy ráközelít a fedezékbe vetődött férfire, mert ha most hátat fordít neki és menekülni kezd, hátba lövi. Nem, ezt nem így kéne.

Óvatosan lépkedve közelített a sarokhoz, úgy tervezte, hogy amint egy lépésre lesz, térdmagasságba ereszkedik és úgy les majd ki. Ám ellenfele meglepte. Nem is kicsit: ugyanezt akarta.

Trondam hirtelen nem értette, mi történik vele. A férfi olyan gyorsan mozgott, mint egy cyborg. Talán az is volt. Ha nem is teljesen, de bár kilónyi fémmadzag biztos segített neki a harcban. Belerúgott Trondam karjába, aki először nem értette, hogy miért nem lő, de hirtelen rájött: ezt a férfit is eltalálta az előző sorozatával, csak nem a testén, hanem a fegyverén.

A karabély kihullott a kezéből és a vele egy magas férfi máris arcon csapta. Eközben vicsorgott dühödten.

Mire Trondam bármiféle küzdőállás szerúséget vehetett volna fel, két újabb lengős durranás az arcába és hirtelen úgy érezte, hogy a plafon az egyik oldalfal lesz: eldőlt. Egy rúgás a gyomrába. Amúgy is lihegett és kétségbeesett harcot vívott minden molekuláért, de ez most csak rontott a helyzeten: már nem tudott küzdeni sem.

A fickó lihegve körbenézett. Senki. Lehajolt Trondamhoz és hasra fordította a nyöszörgő férfit. Valamit elővett a zsebéből: bilincs.

Trondam hirtelen új erőre kapott amint pár molekula besiklott a tüdejébe és hátranyúlt, elkapta a férfi karját és megrántotta. A hirtelen mozdulatra az nem számított, így átrepült Trondam felett és bukfenchezett egyet. De máris pattant fel, hogy megküzdjön a nála jóval nagyobb termetű Minmatar férfivel. Meg is lódult.

Trondam megint nem értette, hogy mitől ilyen gyors ez a fickó. Ugyan lomhán suhintott a feje felé egyet, de az olyan könnyedén tért ki, mintha Trondam csak egy kiöregedett technikus lenne,

akinek az ebéd elfogyasztása is felér egy küldetéssel. A megszálló lebukott az ütése elől és belesújtott Trondam bordáiba, majd egy újabb ütés landolt a hasában. Ekkor előregörnyedt, a férfi megfogta a fejét és beletérdelt az arcába. Trondam érezte, hogy valami reccsen, könny öntötte el a szemét, agyába majdnem felcsúszott a szétzúzódott orrcsontszilánk.

Kész, ennyi, vége. Hát innen nem jut ki. Most jön a klónélesztés, de azt úgy elhanyagolta mostanában, hogy abban ébredni olyan lenne, mint újra kezdeni az elemi iskolát. Nemcsak úrhajót nem fog tudni vezetni, de még valószínűleg újra meg kell tanulnia kezelni egy egyszerű evőeszközt is. *Trondamka, ne marokra fogd azt a villát, egyél rendesen, légy jó kisfiú.*

Már látta a feje felé zúdulni a súlyos fémcsizmát, ami már biztosan betöri a koponyáját. Ám egy újabb lábbeli félrerúgta ezt.

Aylar megvetette a lábát, megpördült és úgy rúgott a meglepett férfi hasába, aki fájdalmasan szisszent. Egyet hátralépett, felfújta magát és egy üvöltéssel nekirontott Aylarnak.

A nő azonban csak elfordította a testét és felemelte energiapisztolyát, egyenesen a fejére célozva.

A fickó azon nyomban megtorpant és feltette a kezeit. Majd nyelt egyet. Látta, hogy a nő nem akarja lelőni csak sakkban tarja, míg megléphet a földön pislogó, félig ájult Minmatarral.

De tévedett. Aylar összehúzva szemét elmosolyodott és megérintette a pisztoly ravaszát. Az eddig gyorsan mozgó férfi feje átlyukadt, szemei már elfüstölögtek az ornyergével együtt, így elmaradtak az arckifejezések amint a földre hullott.

Aylar leguggolt Trondam mellé, a hátára fordította és az arcába mosolygott:

– Hát 'matarom, szarul nézel ki. Iszol te rendesen?

Trondam hirtelen megértette a fájdalom kódén át is, hogy Aylar már eddig is alig várta a lehetőséget, hogy szembesíthesse saját idegesítő viselkedésével, hát most megkapta. De persze ez Trondamot egy cseppet sem keserítette el, az már azonban annál inkább, hogy az arcát nem érezte, még a lélegzés is fáj neki, legalábbis mikor ezt az orrán próbálta meg.

Aylar segített neki feltápáskodni. Trondam még szédelgett az előbbi, arcában landoló fém térdvédőtől.

– Jól vagy? – kérdezte a nő, de máris el kellett fordítania tekintetét mert a terminálja sípolt: valaki jön. – Na látom nem igazán vagy a helyzet magaslatán. Gyere! – megfogta a férfi kezét és robogni kezdett a folyosón a kapszula felé.

Trondam megtorpant, amint egy elsősegély doboz mellett haladtak el.

– Várj! – mondta majd nyitotta ki a kis falra szerelt dobozt.

– Ne most csinósítsd magad bazdmeg! – sziszegte a nő és ijedten nézte a kijelzőt. Hú, nagyon közel vannak.

– Egy pillanat – mondta Trondam és megmarkolt egy spray szerű valamit és az arcára fújta, majd egy maszkot emelt ki, bekapcsolta és arcára tette a berendezést. Pár másodperc múlva a kis szerkezet analizálta az arcának vonásait, azt hogy hogyan kéne kinéznie, majd a fájdalmas berregéssel a helyére tette a törött orrcsontot, a bőrön át vékony tűket szúrva feltöltötte a csontvelőt egy speciális folyadékkal.

Pár másodperc múlva Trondam levette a maszkot az arcáról és bár az orrcsontja a helyére került, sőt mi több a kis szerkezet össze is forrasztotta a csontot, de az arca egy merő vér volt még mindig. Kék szemei csak világítottak kifelé a sötétvörös színezetű arcból, sőt a fájdalom miatti könnymennység miatt a kék szemei a szokásosnál jobban csillogtak.

– Miss Új Éden, mehetünk végre? – kérdezte Aylar elpillantva a férfi válla fölött.

– Mindjárt megfejelem a padlót újra – nyögte majd megtántorodott.

Aylar odaugrott és elkapta. Trondam pedig úgy csimpaszkodott a nőbe, mint dilis gyerek a torpedóba.

Ám hirtelen belenézett Aylar szemébe és elvigyorodott: jól megfogdosta.

– Te hülye barom – Aylar ellökte, Trondam pedig felvihogott.

Ez nemcsak hogy nem normális, de komoly gondja lehetett az égieknek a megmentésével. Aylar úgy vélte, hogy isteneiknek van egy kimondott 'matar figyelő különítménye, ami egy külön képernyőn kimondottan ezt az idiótát figyelte és valószínűleg nyüszítettek a röhögéstől. Csak azért

mentették meg az életét, hogy ne érjen véget a remek show.

– Ne haragudj, én... Trondam nem tudta folytatni, mert Aylar teljes erejét beleadta egy jobbegyenesbe és újra betörte az orrát.

– Nem haragszom – rázta meg a kezét. *Hú de kemény fejed van, mint egy száz kilós üllő. Valószínűleg ennyi ész is van benne*, gondolta.

Trondam már nem vihogott, csak halkán jajongva tapogatta újra törött orrát.

– Gyere 'matar! – Aylar maga után ráncigálta a nyöszörgő férfit és gyorsított a tempón. Egy másik egészségügyi doboznál megálltak, ezúttal Aylar, kivette a maszkot és odadobta a férfinak.

– Hajrá Miss Új Éden! – majd futott tovább.

Trondamnak nem volt más választása, mint futás közben meggyógyítani másodsorra is eltört orrát. Mikor a tűk bepumpálódtak, elvesztette az egyensúlyát a fájdalomtól és elvágódott.

Aylar visszarohant. – Gyere te csatahajó. Hú de dög nehéz vagy – segítette talpra.

Trondam levette a maszkot és elhajította, nyúlt arccal pislogott nagyokat hogy újra rendesen lásson.

– Jaj de szépek vagyunk! – vigyorgott a nő. Majd arca komorrá vált. – Na gyere faszfejkém.

Futottak tovább. Aylar két másodpercenként pillantott a termináljára. Már nem voltak messze.

Ám egy elágazáshoz érve a nő megtorpant és a falnak vetette hátát. Trondam is igyekezett elrejtőzni.

– Ketten jönnek! Tudják, hogy itt vagyunk valahol – súgta a nő és Trondam még a jelen helyzetben is piszkosul izgatottnak érezte magát a kissé rekedt, de hallójáratát belülről kellemesen simogató hangtól. – Lelőjük őket! – jelentette ki a nő.

– Óóó...

– Mi van? – nézett a férfira, de mikor az tehetetlenül feltartotta üres kezét, jelezve hogy a fegyvert otthagya az előbb, a nő szeme szikrákat kezdett szórni. – Szerintem megöllek ha kijutottunk innen – mondta tárgyilagosan.

– Ne haragudj, csak épp nem láttam semmit úgy fejbe rúgott.

– Jól van kuss legyen, itt jönnek!

A két megszálló fegyveres éppen a közelükben akart elrohanni, nem vették észre a falhoz lapulókat.

Amint mellettük futottak el, Trondam elkapta a hátsó nyakát, a fiatalnak tűnő férfi lábait hirtelen kiszaladtak alóla, majd a nagydarab Minmatar megrántotta a karját, eltörve ezzel a nyakát. A másik még tett pár lépést, de mire megfordult, Aylar már kecsesen kihúzva magát lazán célzott a fejére és lyukat olvasztott bele.

– Gyerünk 'matar!

Rohantak tovább.

Kis idő múlva elérték a buta mentőkapszulák – amik nem képesek a hipertérugrásra – előtti folyosószakaszt. Óvatosan lopakodtak, nehogy beleszaladjanak egy megszálló egységbe. Mielőtt kiléptek volna a nyitott folyosóra, ahol a tíz kapszulanyílás volt az egyik falban, a padlón és plafonon világító jelzésekkel és két irányba kifelé vezető, több embernyi széles folyosóval, Aylar megnézte az állomás központi adását, amin keresztül a megszállók vezetője – egy Gallente férfi – több beszédet is intézett a blokád alá vett építmény személyzetéhez és az itt élőkhez. Mindenkit megnyugtatóan, hogy az állomás élete megy tovább rendesen, nem fognak bántani már senkit, de a létesítményt senki nem hagyhatja el addig, míg követeléseiket nem teljesítik.

Aylar elgondolkodott azon, hogy miért nem jön a Concord? Ugyan ez az állomás Low Sec rendszerben lebegett egy óceáni bolygó körül, mégsem törtek be. De végül rájött, hogy akkor a megszállók szépen kivégeznének itt mindenkit és mivel sikerült elfogniuk egy cégvezetőt, így sakkban tartják a régiót. Na meg persze az sem kizárt, hogy olyan nagy flotta van kint, ami akár a Concord-ot is képes lenne visszaverni. Hm, egy Concord-ot is elverő flotta, na az aztán lenne valami, gondolta a nő. Elméletben nem lehetetlen, de gyakorlatban már annál inkább. De marhaság az egész, meg különben is, miért lenne jó bárkinek ütni-vernü az úrendőrséget? Tök értelmetlen és lehetetlen.

Gondolatait elhessegette Trondam új nyivákolása.

– Kurvára fáj.

– Figyelj Minmatar kislány – sziszegte Aylar a férfinak. – Itt vannak a kapszulák az orrunk előtt. Ha most befogod a pofád, akkor le tudunk lépni innen.

Trondam esdekelve nézett rá, de bólintott. Aylar pedig megértette, hogy tényleg rosszul érezheti magát. Ugyan az orrcsontja a helyén van, de ő is tudta, hogy ez úgy fáj, mintha az orrát befognának egy satuba és elkezdik rugdosni az asztalt. Igen, ez bizony szar. Kéne még a férfinak valami fájdalomcsillapító, hogy ne szenvedjen.

– Figyelj kisasszony! – fordult feléje Aylar. Eközben a kapszulák berendezéseit hűtő egységek zúgása elnyomta a termináljának csipogását és nem vette észre, hogy a közelükben cirkál pár fegyveres megszálló. – Mindjárt kijutunk és kapsz fájdalomcsillapítót és azért, mert betörtem az orrod, fontolóra veszem, hogy az ágyéknál érezhesd az enyémet. Oké? – mosolygott bájosan, amitől Trondam úgy elgyengült, mintha a nő itt helyben meztelenre vetkőzött volna.

– Hát, neked aztán van egy meggyőző képességed – vigyorgott vissza fájdalmasan. – Rendben, benne vagyok.

– Hé, nem mondtam, hogy meg is történik csak azt, hogy fontolóra veszem.

– Jól van, jól van – mentegetőzött a férfi, majd mielőtt egy új dolgot mondhatott volna, kimeredtek a szemei: egy lézerágyút nyomtak a tarkójának.

Aylar is látta, sőt érezte mi történik, mert az ő fejéhez is egy ilyet tartottak. Arcára kiült a döbrent kifejezés, de nem sokáig mert két újabb fegyveres jelent meg, kábítópisztolyokat irányítottak rájuk és meghúzták a ravaszt...

Ki tudja mennyi idő múlva...

Trondam magához tért és elsőként a lüktetést érezte az orrában. Megtapogatta, azt hitte, megint bevették. De nem így történt, ez csak a maszk utóhatása.

Egy asztalon feküdt. Felült és körülnézett. Egy szobában, pontosabban egy lakosztályban volt. Egyszerű egyterű konyha, fürdőszoba, fertőtlenítő helyiség, szemétmegsemmisítő és erőtérágy. Két embernek ideális egy ilyen akár hosszú évekre, évtizedekre is. A gyerekeket úgyis tenyésztették és már csecsemőkoruktól kezdve képezték őket. Nem volt ritka az sem, hogy a születés után agysejtserkentési folyamaton estek át a gyerekek, melynek eredménye az lett, hogy még csak a hátán forgolódott, de már folyékonyan beszélt. Mindezt azért tették, hogy már egészen korán el lehessen kezdeni a fejlett világ információ mennyiségének bevitelét az agyba.

A szoba egyszerű kivitelűnek tűnt, a mennyezet elszíneződő hangulatvilágítása mellett a falba építve különféle holovetítők pislákolnak üzemen kívüli állapotban. Egy másik fém asztal – olyan, amin feküdt – állt a szoba közepén, rajta pár nyitott italos üveg, az ágy jelenleg ki volt kapcsolva, a fertőtlenítőszag pedig mindent áthatott: valaki épp használta.

Trondam az áttetsző falra meresztette szemét és egy alakot látott, aki épp a minden baktériumot elpusztító forró sugár alatt állt és mint aki csak egy zuhanyt vesz, úgy forgolódott. Alakját elnézve ez egy nő...

A következő pillanatban a fertőtlenítő sugár elzáródott és mivel ez a folyadék két másodpercen belül elpárolgott a testről, így törölköző nélkül lépett ki ez a valaki.

– Bazdmeg, ébren vagy? – mondta Aylar és a földön heverő ruháihoz ugrott, hogy eltakarja vele gyönyörű testét.

– Nem, még alszok – vigyorgott Trondam. – Most ébredtem egy perce.

– Kurva mázlista. De tudod mit? – ezzel ledobta a földre a ruháját. – Vedd ezt bocsánatkérésnek és jól nézz meg.

Trondam jól meg is nézte, állt a padlót verdeste, szinte nem is érezte az orrában lüktető fájdalmat. Aylar pedig meztelenül állt előtte, egyszer még körbe is fordult, majd öltözni kezdett.

– Na jól van 'matarkám, ennyi a show, vedd úgy, hogy ezzel kértem bocsánatot a bevett orrodért. Menj a mosdába, befogom a fülem míg kivered.

Trondam nem jutott szóhoz. Azt hitte álmodik. Ébredés után ilyen szépség régen fogadta. Csak hát épp nem tud vele sokat kezdeni.

– Amúgy hol vagyunk?

– Egy lakosztályban. Már két napja itt rohadunk.

– Két napja?

– Ja. Engem csak a karomon löttek meg a kábítófegyverrel, de téged agytörzsön. Vagy inkább agyhelytörzsön. Szóval neked már két napja folyik a nyál a szádból és horkolsz mint egy állat.

– Tudom, bocsi. – Trondam elvigyorodott. Majd nagy nehezen feltápáskodott az asztalról. – Én is veszek egy fürdőt. Nem ám leskelődni.

Aylar felvonta a szemöldökét. – Te mit képzelsz magadról?

– Semmit – rázta meg a fejét nevetve, de úgy látta, nem kéne erőltetni ezt a dolgot.

Ledobta a ruháit – Aylar előtt – és bement a fertőtlenítő fürdőbe. És nem tudta nem észrevenni, hogy a nő nagyra nyílt szemekkel nézi. Mintha szépséges pofiján végigfutott volna egy holografikus felirat: *de csini segged van 'matar*.

Trondam röhögve nézett vissza, ujját integette és a nő csak ekkor kapott észbe. Majd ostromozta magát. Hát igen, gondolta, már jó régen voltam férfivel ami azt illeti. Most meg itt vagyok bezárva már két napja ezzel a nem is olyan rossz pasival. Remélem mielőbb kikerülünk innen addig, míg bírok magammal.

Trondam végzett a zuhannyal, Aylar pedig gyorsan elterelte a figyelmét valamivel. *Nem, nehogy odanézz. Még a végén félreérti és leteper. De nehogy már ne tudjam elverni ezt a hülye 'matart? Na mindegy, most fókuszáljunk arra, hogy innen kijutunk.*

Trondam felöltözött és leült egy székre. – Két napja vagyunk itt?

– Aha – Aylar az italok között kotorászott. Nem mintha szomjas lett volna, csak a figyelemelterelés miatt tette. Ám hirtelen talált egy finomat. Ismerte, régen tiltott italnak minősült, de aztán ezt feloldották, mert az agykárosodást előidéző mellékhatásra már kialakították a gyógyszert, amihez persze nagyon drágán lehetett csak hozzájutni.

– És bezártak ide és ennyi? Senki nem jött megnézni, hogy vagyunk?

– Senki. – Válaszolta a nő, majd megnézte a bontatlan üveget. Két éves, még finomabb, mint mikor legördül a gyártósorról. – Iszunk?

– Hát, ha nincs kedved kijutni innen, persze ígyunk – most Trondamon volt a cinizmus sora. – De a legénységem már vár egy ideje ha két napja zártak be ide.

– Nyugi. A megszállók elég rendesek voltak. Mikor én észhez tértem, akkor bejöttek, megengedtek egy hívást hogy megnyugtassam őket, így a te kommunikátorodról is üzentem a legénységnek, aztán ezt levették és elvitték. Úgyhogy tudják, hogy jól vagy és várnak türelmesen. Nem voltak bunkók, sőt, még elnézést is kértek, hogy így ide bezárnak. Na, ehhez mit szólsz? Igazi lovagok.

– És mondták, hogy mikor mehetünk ki innen?

– Nem – Aylar megvonta a vállát. – De őszintén, nem is érdekel. A lényeg, hogy egyben vagyunk. Majd kijutunk. Addig meg elviselem a horkolásod, majd akkor alszok, mikor te ébren vagy és fordítva.

Trondam megadóan emelte fel karjait majd hagyta visszahullani a szék könyöklőjére. – Hát akkor nekem sincs sok választásom.

– Nincs hát – vigyorgott eszelősen Aylar. – Iszol velem szépen és kész.

Egy óra múlva...

– És akkor elhagytuk az állomást és azóta vagyok a mostani legénységgel – mondta Aylar a történetét el annak, hogyan került össze a Croy Vogal és Max Xaim nevezetű legénységi tagjaival.

Bár beszédén nem érződött, de tekintete egyre ködösebbé vált. Be volt rúgva, és épp azon volt, hogy aludni készülni.

Ám Trondamnak semmi baja nem volt. Sőt. Még kimondottan józannak érezte magát. Ez talán a kábítófegyver utóhatása? Hogy most meg nem lehet leteríteni ilyen hasadóanyaggal mint ez az ital?

Aylar lehúzta az utolsó kortyot. Majd bekapcsolta az ágyat és rádobta magát a finoman

hullámszó felszínre. Motyogva mondta. – Most én alszok egyet. Te nézz valami holofilmet, van ott egy csomó lencse. Na jó éjt. – lehunyta a szemét és egy percen belül elaludt.

Trondam nézte a nőt. Ha most egyet kívánhatott volna, akkor az az, hogy Aylar a barátnője legyen. Gyönyörű, határozott és imádta az ilyen stílusú nőket. A másik kedvenc nőtípusa a félénk, gyámolításra szoruló teremtések voltak, vagyis a két végetet szerette, azt, aki vita esetén orrba veri, mint Aylar és azt, aki sírva vonul a sarokba. Ő csajok, csajok, se veletek, se nélkületek, gondolta.

Elfordította az alvó nőről a tekintetét és hirtelenjében nem hitte el, hogy innen nem lehet kijutni. Megvizsgálta a bejárati ajtót. Masszív, áttörhetetlen. A szellőzőrendszer meg maximum apró rovaroknak lenne jó, de neki nem nagyon.

Hamar feladta. Mivel még józannak érezte magát, úgy döntött, hogy benéz az italos szekrénybe és míg néz valami holofilmet a kényelmes fogság alatt, addig benyakalja.

Mikor talált egy kellemes, finom ízű, közepesen erős italt, hirtelen észrevette, hogy Aylar nézi őt.

– Azt ugye nem egyedül iszod meg? – kérdezte kissé fojtott hangon, ahogy hason feküdt.

A férfi elvigyorodott. – De. Te alszol, nem!? Aludj szépen, addig én meg ezt...

– Na tudod mikor! – Aylar kipattant az ágyból és egy pohárért szökellt. – Adj egy kicsit!

Trondam felröhögött, majd Aylar is megadóan mosolygott. Koccintottak.

Most Trondamon volt a sor, hogy elmesélje eddigi történetét. Aylar nyüszített a röhögéstől, főleg mikor egy homoszexuális Caldari pilótáról esett szó. Trondam elveszített egy vetkőzős kártyacsatát valaki ellen és a nyertes azt kérte, hogy a már eddig is áradozó, Tíree Coil nevű férfit tegye magáévá. Trondam végül nagy nehezen kidumálta magát és inkább minden pénzét odaadta a csajnak.

Aylar azonban már súlyos állapotba került, Trondam is behozta a lemaradást.

Mikor Aylar egy újabb üveg italért ment, akkor visszaérve már nem a székre ült, hanem a férfi ölébe.

Ettől a pillanattól kezdve nem volt megállás. Két percen belül minden ruhájuk a földön hevert, Trondam eddig is megcsodálta Aylar szépségét, bájait, a nő pedig a férfi izmos testét, és méreteit, most pedig mindketten tökéletes összhangban, egybeforrított testtel adták át magukat annak az élvezetnek, ami agyuk mélyére már első találkozásukkor bevésődött, most pedig elemi erővel tört ki.

Aylar még ebben az állapotában is nagyokat sikongatott és egyre csak azt hajtogatta, hogy elnézést a betört orrért meg azt, hogy ez az első és utolsó alkalom. És mint ilyen, a férfira úgy üvöltött rá, hogy az szinte megijedt: Gyerünk már 'matar!

Nem tudták mennyi idő múlva, de felébredtek. Aylar kikászálódott az ágyból. Végignézett magán, majd tekintete a sarokban fekvő ruháira tévedt. Ezt követően a tenyerébe temette arcát. Uramisten. Mit tettem? Lefeküdtem egy Minmatarral? Már teljesen józan volt, így egészen másképp tekintett a tegnapi estére. De végül megvonta a vállát. Nem mindegy? Megkapott a 'matar. De a francba, hát én is élveztem ám. Sőt, rohadt jó volt. Megfordult és megfigyelte az alvó férfit. Most épp nem horkolt, de még aludt.

Visszafordult és a ruhái felé pillantgatott. Igen, fel kéne állni és felöltözni, csak épp híján volt az energiának. Megint a férfi felé akart fordulni, de hirtelen visszataszítónak érezte. Na, ez most hogy jött ilyen gyorsan? Talán a tudata mélyéről előtörő nevelés? Hogy minden Minmatar csak egy féreg? És még rá sem nézhet az Amarr dicső népére? A gondolat egyre erősebb lett benne.

Ekkor ébredt fel Trondam aki kinyúlt és finoman végigsimított a nő hátán...

...aki pedig köszönetképpen behúzott neki egyet. Olyan gyorsan mozgott, hogy Trondam védekezni sem tudott.

– Bazdmeg – ült fel és fogta az arcát, ahol Aylar jobb ökle landolt. – Te hülye vagy?

Aylar megijedt magától. – Hú, ne haragudj, én nem... nem úgy értettem.

Trondam dühösen nézett a szemébe, de ez nem tartott sokáig. Aylar olyan tekintettel nézett rá, hogy minden harci kedve elszállt még egy ilyen erőteljes öklös után is.

A férfi még az arcát simogatta, majd felröhögött. Aylar pedig megkönnyebbült; hát jó, semmi

gond. Felállt az ágyból és a ruháihoz sétált. Miközben öltözött, elfordult a férfitől hogy az ne lássa a kebleit újra.

– Nézd Trondam – kezdte és éppen ugrált bele bordó színű nadrágjába. – Őszinte leszek, jól éreztem magam. De tekintsd ezt bocsánatkérésnek az orrodért. És úgy is könyveld el, hogy ez nem történik meg megint majd.

– Én is bocsánatot kérek, hogy beletettem az italodba azt a szert.

Aylar megkövült.

– A mit? – fordult feléje mint egy szobor, amit elforgatnak, nem is foglalkozva azzal, hogy a nadrág fölött még semmi nincs rajta.

– Hát a szert. Nyugi, nem volt semmi különleges. Csak kicsit megsürgette azt, ami ma, vagy holnap megesett volna itt.

Aylar lecövekelve állt, de a férfi ábrázata, a tegnapi éjszakai események csodálatos érzése megadásra készítették. Maga sem tudta miért, de hamar megbocsátott neki. Mérge olyan gyorsan illant el, amilyen gyorsan jött.

– Isten bizony kiheréllek – kacagott fel. Felvette melltartóját, pulóverét, majd kabátját.

Trondam is felült az ágyon, mosolyogva öltözni kezdett.

Ám az idill nem tartott sokáig: a szoba vészjelző rendszere életre kelt, a biztonsági kódot harsogván megállás nélkül.

– Ez meg mi? – képedt el a nő mert tudta, hogy valamiféle súlyos helyzet állt elő az állomáson, már csak azt nem tudta, hogy mi.

– Nem tudom. Dekódold!

Aylar a kivetített forgó vörös jelhez lépett és kinyitotta a fénylő gúlát. Kamerák felvételei jelentek meg és az állomást megszállókat mutatták, amint szobáról szobára mennek végig és lelőnek minden bezárt lakót, vagy átutazót.

– A picsába – szitkozódott Aylar. – Biztos nem jött be a követelésük.

– Vagy kifüstölték a főbázisukat valahol.

– Az is lehet. De most mit csináljunk?

– Jita-i műhúskockát. Az nagyon finom.

– Mi van? Miről beszélsz?

– Semmiről. Fogalmam sincs mit tegyünk. – Trondam felkapta utolsó ruhadarabjait.

– Bassza meg, két perc és itt vannak.

Trondam forgatta a fejét, mit tegyenek, mit használjanak nehéz fegyverzetű ellenfelek ellen, de lámpákon, italos üvegeken kívül nem sok minden akadt. Aylar is kutakodott valami után, mikor Trondam hirtelen megszólalt: – Vetkőzz!

– Az utolsó percedben is ezt akarod? – nézett rá a nő mérgesen.

– Nem úgy. Ha bejönnek, feküdj meztelenül az ágyon és vond el a figyelmüket. Én meg az ajtó mellől megpróbálom elkapni őket.

Aylar szeme szikrákat szórt, de tudta, nem most van az ideje az akadémikuskodásnak. Ezek bejönnek és kivégzik őket. De ha meglátják a meztelen nőt, aki éppen a fürdőből fog kijönni, akkor talán még lesz egy-két másodpercük míg meghúzzák a ravaszt.

A nő ledobálta magáról a ruháit. Mikor végzett, a férfi felé fordult. – Tessék. Mázlista.

– Ha ez is lesz az utolsó amit látok, akkor kellemes emlék a klónébredés előtt – vigyorgott a férfi.

Aylar megrázta a fejét majd a fertőtlenítő zuhany elé állt készen arra, hogy mit sem sejtve lengesse el magát a berontó fegyveresek előtt, megzavarja őket egy pillanatra, ami alatt Trondam talán elér valamit.

A fegyveresek a szoba elé érkeztek és kinyitották az ajtót. Ketten voltak mindössze. Amint Aylar peckesen átsétált előttük meztelenül, jöttükre felháborodást tettetett, de nem próbálta takargatni magát. Csípőre tette kezeit, majd finom mosollyal arcán mondta, hogy *kifelé*, de a felé irányuló fegyvercsövek nem arról árulkodtak, hogy érdekelné őket egy nő intim szférájának megzavarása.

Ám Trondam lesben állt és mikor az egyik előrelépett egyet, megfogta a fegyver csövét és

rántott egyet rajta, így a férfi a társa elé került, aki lőtt... keresztül a haverját. Trondam pedig máris leugrott, elkapta a fegyvert, a föld felé nyomta és dulakodni kezdett vele. Aylar rohant oda úgy ahogy volt és ketten leütötték.

– Öltözz fel és kifelé! – sziszegte Trondam. Közben kinézett a folyosóra: senki. Kisurrant és a szemben lévő falon egy beugróna bújt.

Aylar közben gyorsan beleugrált nadrágjába, magára kapta kabátját, nem foglalkozva a melltartóval. Érezte, hogy bájai meg fogják ma menteni a seggüket.

– Mi a franc van itt? – kérdezte sziszegve a férfitől.

– Előbb is találgattunk, most is csak azt tudunk. Tököm tudja. De meg kell lépnünk. Viszont kéne egy terminál mert el fogunk tévedni.

Aylar visszaugrott a szobába és megnézte a két fegyveres terminálját. DNS azonosítás. Francba. Ránézett a férfire és megrázta a fejét.

Trondam intett a nőnek és szája elé tette ujját, hogy csendben, mert valaki jön.

Aylar elbújt az ajtó mögé, Trondam a bejárattal szemben. Amint a két közeledő fegyveres meglátta társaik tetemét, a férfi és a nő támadásba lendült.

Aylar lenyomta a hozzá közelebb eső fegyverét, ami elsült, majd a nő a maszkos férfi torkon csapta, majd tökön rúgta. Kicsavarta a kezéből a fegyvert, a kétrét görnyedt férfi vállába rúgott, majd mikor ez nekirepült a szemközti falnak, a nő mellkason lőtte.

Trondam közben hadakozott a másikkal, de nem jutott eredményre, így Aylar segített be neki egy hátba lövéssel. A férfi kivette a halott kezéből a fegyvert. Már látták, hogy újabbak közelednek, tehát leadhattak valami jelzést egy fejbe épített rádión át, mert semmit nem hallottak.

Trondam intett a kezével, jelezve az irányt. Aylar bólintott, majd elfutottak...

Tizenkét perc múlva...

– Fedezz! – kiabálta Trondam, amint egy kiszélesedő teremhez értek, ahol középen egy beépített, fényektől csillogó elnyújtott oszlop választotta ketté az ellipszis alakú helyiséget. Két oldalt a falon terminálok sorakoztak, a terem rendeltetése ismeretlennek tűnt számukra. A magas, ívelt belső elrendezés arról tanúskodott, hogy erre nemcsak gyalogosan, de járművekkel is járnak az emberek.

A hosszában kettéválasztott terem jobb oldaláról közeledtek a fegyveresek. Aylar rájuk lőtt, így a három közeledő a belső elválasztó takarásába rejtőzött.

Eközben Trondam balról, futva igyekezett megkerülni őket.

Aylar egyfolytában lőtt, nem hagyva őket még kilesni sem. Ám valahogy mégis meg tudtak ereszteni egy-két lövést, ráadásul olyan célzottan, hogy Aylar jobbnak látta, ha egy merevítőelem mögé húzódik és onnan lövöldöz. Jól is tette, két újabb lézersugár hasította át a levegőt ott, ahol egy pillanattal ezelőtt állt.

Trondam eközben sikeresen, észrevétlenül megkerülte őket és rájuk lőtt. Emiatt teljes összezavarodottságban hátrafelé fordultak és oda lőttek de ekkor meg Aylarnak váltak tiszta célponttá. A nő nem is habozott. Három pontos lövéssel leszedte őket: füstölgő, háton ütött lyukakkal kerültek el, égett hús szaga terjengett a levegőben.

Trondam intett, majd Aylar nekiiramodott. Amint odaért, a férfi egy terminált dobott neki: az egyik végre nem DNS azonosítás volt.

A nő a karjára csatolta majd gyorsan kivetítette a környező folyosók térképét. Vörösen pulzált a legközelebbi mentőkapszulákat jelző folt.

Egymásra néztek, az adrenalin tombolt az ereikben. Most valahogy nem volt kedvük beszólni egymásnak, de már alig várták, hogy szavakkal egymásnak essenek.

Futottak tovább.

Az ellipszis alakú terem követően hosszú folyosók labirintusán át száguldottak át. A térkép segítette őket, és ugyan a falakon lévő világító jelzések még éltek, az irányítóközpont által még továbbra is össze-vissza jelezték az irányokat.

A labirintusból kiértek és egy hengeres, beláthatatlan mélységű terembe érkeztek. Valahol

középmagasságban. Szerencsére eddig nem találkoztak senkivel, de nem vonták kétségbe azt, hogy tudnak rólok.

Trondam tudta, ha ezt most megússzák, az első dolga lesz a klónjának a frissítése. Aylaré ugyan rendben volt, leszámítva azokat az Implantokat, amik most a fejében lüktettek, mint testének része. Memória gyorsítók, reakció növelők. Ezeknek mind búcsút mondhat, ha most lelövik. Ráadásul rohadt drágák voltak, végül pedig szimplán gyűlölte a klónozási folyamatot. Vagyis nem akart meghalni.

Kis idő múlva elérték a mentőkapszulákhoz vezető utolsó folyosót, tüdejük ki akart szakadni a helyéről és szájukon át távozni vér formájában.

És amitől féltek, megtörtént: a kapszulákat őrizték. A széles folyosóról tíz mentőkapszula bejárata nyílt, szélessége mindössze pár méternyi és két oldalról beérkező folyosó, valamint a szemből befutóból lehetett megközelíteni.

Legalább hatan voltak itt készenlétbe helyezett fegyverekkel. A hengeres teremből szépen rájuk láttak, de a fényviszonyok miatt ez visszafelé nem így történt.

– Itt van egy belső szállító – mondta Aylar, jelezve hogy nem egész száz méterre tőlük egy antigravitációs jármű várakozik, jelenleg kikapcsolva.

– Gyerünk! – a férfi előrefutott, Aylar követte.

Óvatosan közelítették meg a járművet és adtak maguknak két percet, hogy kicsit kifújják magukat. Az állomás nagy részén dermesztő hideg uralkodott, ezt csak úgy észlelték, hogy lehetük kis pamacsokká állt össze szájuk előtt.

Amint kifújták magukat, Trondam beindította a kis kocsit. A zúgó motor a lapos építésű járművet megemelte. Aylar közben egy közeli falról a fegyver segítségével "leszerelt" pár elemet és beállította a kocsiba, mint egy pajzsot. Beszállt, majd bal kezével megtartotta a lemezt. Fújtatott idegességében már, majd a férfire nézett, aki hasonlóan idegesen ült az irányítópult mögé.

De nem indultak el.

– Na, mi van már? – kérdezte Aylar.

– Valami nem stimmel.

– És mi?

– Az, hogy miért nem jönnek ránk. És ők miért nem keresnek úgy minket, mint mi őket. Ezek tudják, hogy itt vagyunk.

Aylar a száját húzta, de Trondamnak igaza volt.

– Jobb ötletem van. – Jelentette ki végül. – Kapaszkodj!

A kis kocsit meglódult...

A mentőkapszulák előtt álló fegyveresek jól tudták, hogy két keresett egyén az állomás személyzetéből valahol itt cirkál. Két újabb tagjuk érkezett futva, mikor felbukkant a kocsit. Sebesen száguldott.

A fegyveresek löni kezdték a járművet, az elején lévő fémlap olvadozni kezdett, vagyis újabb hőkép tűnt fel a kocsiban utazóké mellett.

Ám a sebesen száguldó kocsit nem állt meg. Sőt, amint a közelükbe ért, hirtelen felrobbant egy találattól, elvesztette a távolságát a talajtól, az oldalára borult és úgy csúszott tovább.

A robbanást azonban nem a találatok okozták, hanem két bele pakolt energiafegyver, amik túltöltött állapotban kieresztettek minden energiát, ami bennük rejtett.

A hat fegyveres pedig a robbanást követően megtépzott testtel repült el.

Ekkor érkezett egy másik irányból Trondam és Aylar, testükön jéghideg hűtőlapot szorongatva, amik elrejtették hőképeiket.

Amint a fegyveresek a dobhártyaszaggató robbanást követően elrepültek, ledobták magukról a lapokat és még jobban rákapcsoltak.

A lángoló tetemek égett húsának büze és a forróság megcsapta őket, amint a legközelebbi kapszulához ugrottak, hogy beindítsák. Végre, sikerülni fog meglépni innen.

Ám Trondam örjögve rúgott bele a vaskos ajtóba, a hatalmas erejű rúgás döngése mint egy leejtett körömnyi fémdarab a padlón, úgy elveszett.

– Bassza meg, bassza meg, bassza meg!
– Mi van? – kérdezte Aylar és felkapott egy földön heverő fegyvert.
– Beszoptuk. Pontosabban beszopattak.
– Hogy érted?
– Úgy, hogy a kapszulák le vannak tiltva és ezek – fordult a halott fegyveresek egyike felé – meg nem a megszállók. Csak itt élők, akiket beöltöztettek.
– Ó hogy az a...

A felismerés szörnyen hatott: csapdába csalták őket. Idejük nem is nagyon volt gondolkodni, mert a kapszulák ajtajai nyílni kezdtek: valaki bent várakozott.

Aylar és Trondam azonnal löttek a kifelé nyíló zsilip részébe de hasztalanul, hisz csak egyszerű kábító gáz szivárgott kifelé. Ami olyan gyorsan hatott, hogy még mondani se tudtak egymásnak semmit...

Eszméletlenül kerültek el a földön...

Ki tudja mennyi idő múlva...

Aylar hátrabilincselte kézzel tért magához. Fájt a feje. A hűvös fémfalak még forogtak körülötte. Egy priccsen feküdt. A szobában – cellában – semmi sem volt rajta kívül.

Na, ez kiváló, sopánkodott magában. Most mi a franc lesz?

Feltolta magát a priccsen, hátát a falnak vetette, felhúzta lábait és hátul lévő keze miatt kényelmetlenül érezte magát, de a fejfájás ellenére a gázok utóhatásai győztek és álomba szenderült.

Trondam is magához tért egy hasonló cellában, hátrabilincselte kézzel. Nagyokat pislogva vette tudomásul, hol is van most tulajdonképpen.

Mi történik itt? A megszállók csapdát állítottak nekik, amibe peckesen bele is sétáltak. Az altatógáz miatt elvesztették eszméletüket, de vajon mennyi ideje lehetnek ide bezárva?

Szájának állapotából ítélve – kiszáradt – legalább fél nap. De lehet, hogy még több is.

De hol vannak a megszállók? A cellában senki nem volt.

Nagy nehezen felállt, fájt a feje és a rácshoz sétált. Megpróbált kinézni oldalra de továbbra se látott senkit, még a szemben lévő cellák is üresen tátongtak. Elkiabálta magát. – Halló!

Semmi válasz. Megpróbálta még egyszer. Megint csend.

Hirtelen szédülni kezdett és rátörtek az utóhatások. Elvágódott a padlón...

Aylar felébredt, ahogy cellájának ajtaja egy berregéssel kinyílt. Nagyokat pislogott, azt várta, hogy jönnek a megszállók és az eddigi remek teljesítményükért jól elverik, vagy még rosszabb, megerőszakolják.

Ezzel szemben nem a megszállók álltak az ajtóban, hanem Concord tiszték. Na, most meg mi folyik itt?

Két magas, páncélruhás, világító szemű foglár sétált be és a nőt a válla alá nyúlva leemelték az ágyról, majd kifelé lökdösték.

– Hé! – kiabált rájuk a nő. – Mi folyik itt? Hol vannak a megszállók?

– Már elhagyták az állomást, a megszállásnak vége. De önt most Aylar Bren 1247-es elítélt átszállítjuk egy szigorúan őrzött fegyházba.

– Micsoda? Én nem vagyok elítélt.

– Nos, a csuklójában az Implant nem egészen ezt mondja.

– Miféle Implant?

– Aylar Bren elítélt. Ne akadékoskodjon. Ha nyugton marad az átszállítás alatt, jobb sora lesz.

Aylarnak ekkor állt össze a kép. Mikor elaltatták a kapszuláknál, azután beleépítettek egy Implantot, ami egy elítélt bűnöző adatait tartalmazta. Aztán az új DNS-el találkozáskor a kis, valószínűleg megbuherált beültetés most őt mutatta úgy, mintha elítélt lenne, aki szökésben van. Ez volt a végső kibaszás a megszállóktól. Aylar szitkozódott, majd vergődni kezdett az erős kezekben.

Még van megoldás, gondolta.

– Hé várjanak! – eközben tovább taszigálták. – Szedjék ki az Implantot és akkor az visszaáll arra a mintára, akibe eredetileg bele volt ültetve. És akkor látják, hogy nem én vagyok akit keresnek.

A két foglár megállt, a nőt megfordították és arccal nekilökték az egyik rácsnak. Hirtelen éles fájdalmat érzett a csuklóján. Kivágták az Implantot. Fogait összeszorítva tűrte a fájdalmat, még szerencse, hogy legalább a fejfájása elmúlt.

A két foglár a kis véres szerkezetet egy leolvasóba helyezte. Aylar próbált lesni, hogy mi az eredmény és már alig várta hogy ezek a fegyőrök rájöjjenek; rossz embert baszogatnak.

Ellenben a készülék csak vörösen berregett. Vagyis nem állt vissza a régi adataira, Aylaré maradt benne.

Majd a foglár kivette a szerkezetet, egy pisztoly szerű beültetőt vett elő és a nő másik csuklójába lőtte bele.

– Aylar Bren elítélt, a mostani kis meséje még egy-két évet fog jelenteni. Jogában áll hallgatni és képviselő robotot fogadni. Ha bármit mond, az felhasználható ön ellen a Gallente bíróságon.

Aylar azt hitte, menten elájul. A fejfájása hirtelen visszatért, szemei égni kezdtek, szeretne volna megmasszírozni, de kezei még mindig hátra voltak bilincselve.

Ez nem lehet igaz. Ezek a rohadékok úgy bütykölték meg az Implantot, hogy tényleg bűnözőnek mutassa őt. Nem igaz. Képtelenség. Nehogy már így érjen véget egy egyszerű akció elvállalása. És az a szép nap Trondammal? Ne, kérlek ne! Mikor az örök tovább taszigálták, hirtelen hadakozhatnékja támadt. Ám hátrabilincsel kézzel, Implantokkal telepített foglárak ellen nem sok esélye volt. Gyorsan kapott egy finom hasba ütést olyan kegyetlen helyre küldve, hogy azt hitte terhes és a gyerek kieszi magát a hasán át.

Újra kiegyenesedett, szemei már fennakadtak a fájdalomtól, majd egy újabb finom ütés egy sokkolóbottól elkábította...

Újra magához tért. Megint egy priccsen feküdt. Egy másik cellában. Nem, várjunk csak, gondolta. Ez ugyanaz a cella. A keze még mindig hátrabilincselve. De nem volt fájdalom a csuklójában. Vagyis...

Csak álmodta.

Mosolygott magában, majd járkálni kezdett.

Percek múltán megjelent két ugyanolyan fegyőr, mint az álmaiban. És minden pontosan úgy történt, elmondták neki, hogy a megszállók elhagyták a létesítményt, a Concord átvette az irányítást és most megy a nyomozás és rendrakás.

Nem volt a csuklójában semmiféle Implant így megkönnyebbülten felnevetett.

– Min nevet? – kérdezte az egyik foglár, miközben levette a nő bilincseit.

– Á semmit, csak volt egy hülye álmom. – vigyorgott maga elé.

– Értem. Kérem még ne hagyják el az állomást, a fogda szekció előtt adja le adatait és vallomását. És köszönjük, hogy kiválóan harcoltak ellenük.

Aylar a foglárakra nézett, mélyen bele a mesterséges, érzelemmentes szemekbe és hirtelen minden női ösztöne, megérzése csődöt mondott.

– Hát, szívesen. – Mindössze ezt tudta kimondani nevetve. Hát végre vége, gondolta.

Kikísérték a celláktól és az adminisztrációs szekcióban újabb Concord fegyőrökkel találkoztak, akiknek sikerült elfogniuk pár eszméletlen megszállót és ezek most bilincsbbe verve vártak arra, hogy be legyenek zárva. Állapotuk rosszul nézett ki, az állomás biztonsági erőivel már harcoltak egyszer, arcukon duzzadt foltok, ruhájukon égésnyomok.

Aylar hirtelen meglátta a sok ember közt Trondamot, aki láthatólag már végzett az adatok leadásával. A nő széles mosollyal arcán a férfihez futott és a nyakába ugrott.

– Hé, hé, azt mondtad már nem akarsz velem lenni, nem? – mondta sanda vigyorral arcán Trondam.

– Nem hát, de rohadt jó újra látni téged most.

– Na menj szépen, add le az adataidat és húzzunk el innen!

Aylar engedelmesen vallomást tett, elmesélt minden apró részletet, még azt is, hogy bezárták kettejüket pár napra, bár az ott történt eseményeket már nem mesélte el részletesen. A foglárók azonban jóízűt kacagtak, Trondam pedig büszkén kihúzta magát. Aylar pedig azonnal rájött, hogy a férfi minden szaftos részletet kitalált és büszkének érezte magát, hogy egy ilyen szépséges nőtényt magáévá tett.

A vallomás végeztével Trondam gyerekes vigyorral arcán menekülni kezdett, a nő utána, a foglárók pedig jót röhögtek az egészen...

Két óra múlva...

– Akkor gyere, kidoblak a hajódnál. Felejsük el ezt az akciót, majd máskor lesz másik. – Mondta Trondam és a beszállósiklóknál előreengedte a nőt.

– Jó, úgylis elég balszerencse kísér ha a közeledben vagyok.

A beszállósikló kis idő múlva csatlakozott a Minmatar siklóra és utasait beengedte a kis hajóba.

– Csüccsenj le! – mutatott Trondam egy székre.

Aylar helyet foglalt és magára kapcsolta a biztonsági erőteret.

Trondam kidokkolás után lassan repülni kezdett kifelé. A hangárban sok Concord hajót figyeltek meg, sőt még harcok nyomait is felfedezték a hangár szája körül, valószínűleg a megszállók a meneküléskor szembetalálkoztak a Concord-dal, akik persze nem hagyták őket csak úgy lelépni.

– Hát, kösz ezt a pár napot – vigyorgott a férfire Aylar.

– Én is kösz – vigyorgott vissza. – Jól éreztem magam.

– Én is – Aylar zavartan a hajába túrt. – Aztán nem akarlak látni egy jó darabig, világos? Te balszerencse maci.

– Hát, sokszor fordul el tőlem a szerelem istennője. Biztos nem szereti a képemet.

Aylar felkacagott, lazított a szorító övön és kényelmesen lejjebb csúszott, lábait még fel is tette az irányítópultra.

A sikló vektorra állt Aylar hajója, az Absolution felé, ami a mélyűrben várakozott.

Mikor megérkeztek, Trondam rámanőverezett a zsilipre és Aylarra nézett.

– Nos, itt vagyunk. Akkor kösz mindent. Majd még találkozunk.

Aylar vigyorgott. – Én is kösz mindent megint. Igen, még találkozunk, valahogy nem tudom elkerülni az olyanokat, mint te.

A nő kikapcsolta az erőteret és elindult hátrafelé.

Trondam pedig már készült a lekapcsolódásra a parancsnoki hajóról, de Aylar hirtelen visszafutott és a férfi homlokára egy csókot nyomott.

– Csak hogy tudd, rég voltak ilyen jó napjaim. Na, ég veled 'matar!

– Ég veled nagyasszony! – vigyorgott a férfi és be kellett vallania magának, hogy fura érzések töltik el. Na, mi a fene? Csak nem belezúgott a nőbe? Aylar pedig elfutott. Talán ő is hasonlóan érez?

Mire a megerősítő választ megkaphatta volna a nő tekintetéből, addig az elhagyta a hajót...

2. RÉSZ: SZABADÍTÁS

A sikló visszaérkezett a Hurricane-hez, ami éppen egy High Sec állomásba dokkolva várakozott.

A férfi gyorsan végrehajtotta az átszállási procedúrát, majd besétált a hatalmas hajóba.

A hídra érve navigátorát látta ügynöködni.

– Szevasz főnök – köszöntötte Volre mosolyogva.

– Szevasz. Hát bocs, kicsit elkéstem.

– Nem érdekes, megkaptuk az üzenetet, valami Aylar Bren küldte a te kommunikátorodról. Ki ez a csaj?

– Ő az – Trondam gyorsan megmutatta a nő képét a bejegyzett pilóta adatbázisból.

– Ejha, ez igen. És történt valami?

– Aham – vigyorodott el Trondam. Volre szemei is felcsillantak.

– Várj, hozok egy italt, aztán mesélhetsz.

Kis idő múlva Volre két alkoholtartalmú italos üveggel tért vissza, majd Trondam elmesélte a részleteket, hogy mi történt az állomáson, meg hogyan zárták be őket és végül mi történt ott. Ám hirtelen azon kapta magát, hogy kellemetlenül érinti a túlságosan intim részletek elmesélése, ami azt jelentette, hogy Aylar iránt érzett valamit és nem akarta egyszerű ribancként leírni. Bár a ribanc szót rajta tartotta, de nem beszélt a részletekről.

Volre persze látta rajta, hogy egy-két dolgot titkol. Fura gondolatok futottak át rajta kapitányát illetően. Mi történt vele? Csak nem szerelmes lett? Bár még csak fél éve ismerte, de a jelek egyértelműnek tűntek. De végül megvonta a vállát gondolatban. Semmi köze hozzá.

Percek teltek el csendben, Trondam csak maga elé mosolygott és az Aylarral eltöltött kellemes idő járt a fejében. Nos igen, akármilyen véres is volt ez a pár nap, remekül érezte magát.

Időközben a Hurricane tüzére, Dex Ra érkezett be a hídra. Dex Gallente nő volt, pár centivel alacsonyabb mint Trondam és Volre, de izmos. Arca kissé szeplős, tizenéves lány benyomását keltette, szőke hosszú haját a legkülönfélébb módokon kötötte össze, egy saját kis szerkezete volt erre a célra. Ha akarta lógott mint egy hajzuhatag, ha akarta befonta, egy-, két-, három-, vagy akár sok tincsbe. Szinte mindig feszülős kék és fekete kezeslábast viselt, alakja nem volt rossz, bár Aylarhoz képest – Trondam megint összehasonlított – labdába se rúgna. Bár nem volt rossz csaj, de valóban elmaradt az Amarr istennő mögött jócskán. Természete furán hatott sokszor, inkább nyugodt, de ha bedühödött, akkor csapkodott mint egy hisztérikus tizenéves. Harci hatékonysága sem volt rossz, agyában megannyi harcművészeti Implant keltett szikrákat, jól bánt a mesterlövész fegyverekkel, ha meg közelharcra került a sor, akkor egy láncos sarlóval harcolt, azzal azonban úgy, hogy a közelében senki nem maradt talpon.

– Szó Trondam! – mosolygott Dex és nőies léptekkel közeledett. – Nocsak, mire iszunk?

Trondam és Volre egymásra néztek és elvigyorodtak. Dex persze észrevette a jelenetet.

– Nahát, akkor te most nem életveszélyben voltál, hanem csajoztál?

Trondam arcáról azonnal lehervadt a mosoly. – És ha csajoztam, akkor mi van?

A szigorú pillantás rögtön eszébe juttatta Dexnek, hogy ki itt a főnök.

– Oké boc – nyelt egyet.

Trondam megrázta a fejét. Sóhajtott. – Érkezett valami megbízás?

– Aha, van itt egy. Egy szabadítás.

– Kit? Honnan?

– Ezt nem tudjuk. Egy elrabolt személy, egy szállítóhajóval viszik át nemsokára.

– Kitől jött a megbízás?

– Tőle. A fogolytól.

– Mi? Hogy?

– Azt írta a szerződésbe, hogy sikerült hozzáférnie egy Neocon terminálhoz, és feladnia a saját kiszabadítására a feladatot. De hogy ki fogta el, miért, arról nem esik szó.

– Jól fizet? – ivott Trondam egy kortyot.

– Eléggé. Száz millió ISK.

– Mennyi? – a férfi kiköpte az italt.

– Ja, száz millió – bólogatott Volre.

– Ez búzlik.

– Szerintem is. A szerződés még mindig nyílt, szerintem éppen ezért nem vállalja el senki, mert gyanús.

– Letét van?

– Nincs. Ez teszi végképp gyanússá.

– Akkor elvállaljuk – jelentette ki Trondam.

– Mi? – kérdezte Volre és Dex egyszerre.

– Mondom elvállaljuk.

Volre és Dex egymásra néztek ijedten. Ismerték a kapitányukat. Elég jól. Tudták, hogy ilyen eszement ötlete is csak neki lehet.

– Mi a szerződési azonosító?

Volre beütötte neki a számokat. Trondam pedig elmélyülten vizsgálta a részleteket.

Nem tűnt nehéznek. Egy egyszerű Sigil típusú hajóról volt szó, ami egy rabot szállít és a szabadításra a szerződést ő maga adta fel. Ami azt jelenti, hogy pilóta lesz az illető.

Egy Sigil-t el lehet kapni könnyedén. Ennek nem szabad hibának lennie.

– Na jó, akkor töltés és indulunk. Pár óra és odaérkeznek.

– Trondam. Kérlek gondold át megint. Ez büzlik mint egy hulla – könyörgött Volre.

– Jah. És ha csapda? Ha valaki épp minket akar így kirabolni? – kérdezte Dex.

– Nincs semmi ezen a hajón ami értékes.

– És ha elkapják Dext? – kérdezte aggódalmaskodva Volre. Dex szemei pedig felcsillantak. Micsoda lovag, gondolta. Ideje elgondolkodni azon, hogy Volrenak megköszöni az eddig együtt eltöltött fél évet. Jó pasi, az biztos. És érezte, hogy Volre is stíróli őt amikor csak tudja.

– Hát, ha elkapják Dext akkor beavatást nyer a szexualitás rejtelseibe – vigyorgott Trondam.

– Mi? – Dex szava elakadt.

– Trondam, kérlek! – próbálta Volre menteni a helyzetet.

– Nyugi. Ha baj van, elszelelünk. Ha meg elkapják Dext, akkor nyírd ki magad és túléled a klónéledést méltóságteljesen.

Dex sóhajtott egy nagyot de látta, hogy a kapitány hajthatatlan.

Volre megadóan tárta szét karjait, megtett mindent, amit lehetett.

Az állomáson frissítették a klónjaikat. Trondam megnyugodott, ha baj van, ráharapnak a méregkapszulára, elvesztik a Hurricane-t, de legyen ez a legnagyobb baj. De az a százmilliós érték még ha büzlik is, megéri a kockázatot. Dexnek még nem volt klónja, de úgy döntött, majd máskor készíti.

Ezután feltöltötték a hajót energiával és felkészültek az indulásra...

Hat óra múlva...

A Hurricane egy Low Sec rendszerbe vezető beugró kapu mellett várakozott lesben. Az átmenő forgalom nem volt túl nagy, kalózok se nagyon járkáltak erre, se vadászó flották.

Trondam a lehető legrosszabbkor hívott segítséget. Ugyan sok haverja volt szerte Új Édenben, de a szerződést feladó személy valahogy megtalálta azt az időpontot, mikor senki nem ér rá. Na mindegy, gondolta a férfi, egy Sigil-t csak el tudnak kapni.

A kapu átlagosan tízpercenként aktiválódott. Jött errefelé sok minden, szállítóhajók, siklók, elfogó-, felderítőhajók és egyszer egy nagyobb portyázó flotta is, így a Hurricane elugrott egy biztonságos koordinátára míg továbbhaladnak. Mikor elvonultak, visszaugrott a kapuhoz.

Újabb órák teltek el. Semmi.

– Trondam, biztos vagy ebben? – kérdezte Volre egy beszélőképernyőn.

– Nem, nem vagyok benne biztos, de ez volt a szerződésben. Időpont, helyszín. Itt vagyunk, akkor, mikor kell. Így hát a tököm tudja hol vannak már.

– Hagyjuk abba, keressünk más megbízást.

– Nem. Ez legalább izgalmas. Vagy megint bele akarsz ülni a Maelstrom-ba és elaludni a drónvezérlő egység felett, mikor áttörünk egy blokádot?

– Hát, az is jobb mint ez a kétes...

– Na jól van, elég az akadémikuskodásból! – parancsolt rá Trondam.

A fiatal Dex félve kérdezte a saját képernyőjén. – Főnök, igaz az, hogy a nőket nagyon megalázzák ha elfogják? Tudod, én még sosem...

Trondam és Volre egymásra néztek a képernyőn, majd felröhögtek. Dex pedig csalódottan nézett a navigátorra, mert nemrég meg akarta menteni az örült kapitánytól, most meg kiröhögi.

– Bocs Dex. – próbálta Trondam visszafojtani a nevetését. – Azt hittem, te már...
– Nem, tévedsz – húzta össze a szemöldökét. – Ugyan tizennyolc éves vagyok, de még nem volt alkalmam hogy... izé...

– Hát, Volre örömmel jelentkezik a feladatra.

– Kapd be Trondam – kacagott a navigátor, de belül persze nem ellenkezett volna.

– Menjetek a francba – Dex mérgesen lekapcsolta képernyőjét.

Trondam és Volre egymásra néztek, vigyorogtak. – Megdugod te, vagy én tegyem? – kérdezte a kapitány.

– Ez nem csak rajtunk áll. Ő nem egy eszköz.

– Húha, mi történt veled Volre? Nemrég végigdugtad azt a kuplerájt azon az állomáson, egy fél hajó áráért, most meg egy tizenéves csitri miatt aggódsz?

– Az más. Azokat a csajokat arra tenyésztették és nevelték, nekik nem lelki törés ez. De szegény Dexnek más a helyzete.

– Na jól van Volre. Mostantól a kislányra többször ránézek. Ha te nem, akkor majd én kezelésbe veszem – kacsintott Trondam.

– És ez az Aylar Bren nevű valaki mit fog hozzá szólni?

Hoppá! Trondam lesütötte a szemeit. Majd megköszörülte a torkát. – Semmit. Ő csak egy haver, akivel dugtunk egyet.

– Csak egy haver? – gyanakodott Volre somolyogva.

– Igen bazdmeg, csak egy haver. Na, figyeljünk inkább – mondta Trondam de a vigyor az arcán még ott volt. A pimasz Volre megtalálta a gyenge pontját. De persze a navigátor ismerte a kapitányt. Nem először látja hirtelen szerelemben, elmúlik majd nála ez.

Eközben újabb hajó érkezett. Trondam már nem is foglalkozott vele, egészen addig, míg meg nem látta a pilóta azonosítóját. A szerződést feladó személy megnevezte a rabszállítót, és most érkezett be.

– Volre, Dex, készenlét! Drónokat kifelé! – közben a sértődött lányhoz is megnyitotta a beszélőcsatornát.

A drónok kirepültek és a Hurricane körül köröztek sebesen. A hajó pedig beindított hajtóművel állt készen arra, hogy rárepüljön a szállítóra.

Meg is jelent vizuálisan, minden rendszer befogta, a Minmatar hajó pedig hatalmas zúgás közepette sebesen repült feléje.

A Sigil máris menekülő vektorra lépett, de felgyorsulni nem tudott. A Hurricane befogta és lebénította a hiperhajtómű magot.

Trondam leadta követelését: – Itt Trondam Rei a "Dorothy" nevű Hurricane fedélzetéről. Adják át a szállított rabot és épségben távozhatnak!

A szállító kapitánya rögtön válaszolt.

– Itt Oka Loadre kapitány a Sigil-ről. Nem tudom kik maguk, de az a rab veszélyes elem. Jobban teszik, ha távoznak.

– Oka Loadre, szerintem nézze meg hogy ön miben van és én miben vagyok!

– Látom, hogy nincs esélyem, de maga meg nem tudja, kivel szórakozik.

– Félnem kéne magától? – Húzta fel Trondam a szemöldökét meglepetten a képernyőn.

– Nem tőlem. Hanem attól, akit szállítok.

– Miért, ki ő?

– Egy... – a férfi nem tudta folytatni: valaki hátulról fejbe lőtte. Majd eltűnt a képernyőről.

Trondam már kezdte érezni, amiről Volre beszélt: ez túl furcsa megbízás. Ki lőtte le a fickót? Mi ez az egész? Mi történik?

A válasz pár percen belül megérkezett. A Sigil zsilipje kinyílt és egy hulla távozott keresztül rajta, majd pillanatok alatt kristályosra fagyott az űrben.

Na, itt már végképp furcsa dolgok történnek, gondolta a férfi. Mi van a fogollyal odabent? Kiszabadult és ő tette ezt? Vagy vannak segítők a fedélzeten?

A választ gyorsan megkapta. A kapitány helyén, torzított hangon, képét eltakarva egy ismeretlen hang válaszolt. – Trondam Rei kapitány, örülök hogy elfogadta a szerződést. A fizetsége

máris átutalva. Elhagyom a Sigil-t, átjövök az ön hajójába.

- Hé, hé, nem úgy megy az ám... – ám az alak bontotta a vonalat.
- Na, erről beszéltünk Trondam – dorgálta meg szemmel őt Volre.
- Jól van, most hallgass. Megvan a pénz, bejön az ipse és eltűnünk.

Kis idő múlva a Sigil-t egy kapszula hagyta el és a közelben lebegő Hurricane-hez repült. A zsilip kinyílt, a piciny kabin beszállt.

– Jöjjön a hídra! – mondta az ismeretlennek Trondam. Majd Volrehoz beszélt. – Közben tűnjünk el innen.

A Hurricane elindult.

Kis idő múlva a híd bejárata berregett, valaki bebocsátást kért a másik oldalról. Trondam kinyitotta az ajtót. Azt várta, hogy valami jó nagydarab bűnöző áll vele szemben, vagy egy Blood Raider-es kannibál, vagy valami más nehézfiú, ezzel szemben egy törékeny nő állt ott mosolyogva. Haja vörös, elöl a szemöldökéig ért, oldalt és hátul túllógott a vállán. Egyszerű fekete szintetikus bőrnadrágot, kabátot hordott, csizmája női kivitelű, kissé magasított sarkú, de akár harcra is kiválóan alkalmasnak tűnt. Am a nő tartása ijedt királykisasszonyra emlékeztette a férfit. Vajon ő volt, aki lelőtte a kapitányt és kidobta a hullát? Képtelenség, ez a nő nem lehet.

– Trondam Rei kapitány, megérkezett a pénze?

– Igen, köszönöm.

– Jaj, ne is mondja, én köszönöm – a nő berohant és köszönetképpen Trondam nyakába ugrott és átölelte. A férfi még le tudta kapcsolni Volre és Dex képernyőjét, hogy ne lássák meg az illetőt.

– Khm, izé – tolta el magától a Gallente nőt és most jól megnézte magának. Törékeny test, könnyörgő szemek, veszett gyönyörű arc, keblek, alak. Tisztára, mint Aylar, talán egy-két kilóval több volt rajta de ez mindegy. És azok a szájak, hú. És a szemek. A férfi úgy érezte, hogy a nő szemmel kiveri neki. – Kit tisztelhetek a kisasszonyban? És mi ez az egész? Ki maga?

A nő csábosan elmosolyodott. – A nevem Skye Arran. Egy befolyásos ember barátnője vagyok és azért raboltak el.

– Aham és ki ez az ember?

– Nem érdekes.

– Maga volt, aki a szerződést kiállította?

– Igen – Skye rendezgetni kezdte haját és közben szemeivel egyfolytában azt kérdezte, hogy *na, jól nézek ki?*

– És maga lőtte le a kapitányt és dobta ki a hullát?

– Micsoda? Megölték a kapitányt?

– Akkor nem maga volt, értem. Volt haverja a hajón?

– Volt. Igazából ő csak arra várt, hogy valaki felbukkanjon.

– Miért, előtte nem tudott akcióba lendülni?

– De, tudott volna – Skye hirtelen közeledni kezdett Trondamhoz. – Trondam Rei kapitány, a fizetségén felül személyes ajándékot is kaphat tőlem jutalomként.

– Miféle jutalom? Én nem... – nem tudta folytatni, mert Skye már előtte állt és a lába közé nyúlt.

– Ejha kapitány, úgy látom nem lesz gondunk ezzel a jutalom elfogadással – kacsintott.

– Várjon már. Én... – megint elakadt a szava, mert Skye már ki is nyitotta a nadrágját és először nyakát csókolta meg, majd letérdelt elé...

Egy perc múlva...

– Aztakurvaélet – Trondam szemei fennakadtak.

Skye pedig bájosan mosolyogva állt fel és megnyalta a szája szélét.

– Űm, kapitány, lehet, hogy felcseréltem a sorrendet, de tegeződhetnénk?

– Hát... hogyne... – vigyorgott mámorosan – hívj Trondamnak...

– Te pedig hívj engem Skyenek.

Trondam áradozva kapcsolta össze nadrágját, közben Skye az irányítópulthoz ringatta magát.

– Még sosem láttam belülről Hurricane-t. Nekem Falcon-om van.

– Az nem rossz hajó. – Trondam nem tudott semmi épkezláb mondatot összehozni. Úgy érezte, hogy a nő az agyát is leszívta. Már megint szerelmes lett. Skye volt a másik nőtípus, akit imádott. Eszébe sem jutott Aylar most.

– Nem bizony. Mikor érünk a célkoordinátára?

– Lássuk csak – a férfi megnézte az egyik kijelzőt. – Még öt ugrás.

– Nem bánod, ha új célt mondok?

– Hát, őszintén? Nem. Elviszlek bárhova.

Skye a válla fölött kedvesen mosolygott a férfire. – Köszönöm.

Trondam fülig szerelmes lett. Kész, Skye kitépte a szívét és most azt tesz vele, amit akar. Na de várjunk csak. Trondamnak nehezebb esett átlátni a színes felhőkön, amik a szeme előtt lebegtek. De mégis, volt valami fura gondolata. Valami nem stimmel ezzel a nővel. Támadt egy ötlete.

– Ööö érezd magad otthon Skye, lemegyek valamiért a raktérbe.

– Rendben, menj csak.

Az új koordináta miatt Volre hívta Trondamot, de a férfi nem kapcsolta be a hívást, így a navigátor még mindig nem látta ki az, akit kiszabadítottak. De feladta. Ez a kapitány dolga és kész.

Ám Dex nem így gondolkodott. Mivel Trondam nem volt már a hídon és az eddigi hívásokra sem reagált, így személyesen jött fel és kinyitotta az ajtót.

Abban a pillanatban lecövekelte, amint meglátta Skyet. A másik nő hasonlóképpen.

Ismerték egymást...

– Te... – képedt el Dex.

Skye csak mosolygott, majd villámgyorsan mozdult. Egy kábítófegyvert rántott elő kabátjából és belelőtt Dexbe.

A szőke lány szemei fennakadtak, a találat a hasán érte, teljesen lebénította a mozgásközpontját pár percre. De nem ájult el.

– Na te kis csitri, kell neked épp ezen a hajón lenned, amin én? Ráadásul engedély nélkül bejönni? – Skye megfogta a fiatal lány fejét, akinek szemei ijedten forogtak, majd a padlóba verte néhányszor. – Tudom, hogy tudod ki vagyok, de nem fogod elmondani a kapitánynak, sajnálom.

Dex még továbbra se tudott tenni semmit.

– Na jól van, elrendezzük azt az ügyet. – Skye a kézfegyver szekrényhez lépett és két pisztolyt vett ki. Mosolyogva tartotta fel a fegyvereket és Dexre nézett. – Majd azt mondom Trondamnak, hogy meg akartál ölni. Igen, ez jó lesz, hehe.

Skye a lányhoz lépett és béna kezeibe tette a fegyvert, majd saját lábára irányította és belelőtt. Felszisszent, ahogy a találat érte.

– Na Dex, kicsi lány, tehát ahogy mondtam, majd azt mondom Trondamnak, hogy rám lőttél én meg önvédelemből lelöttelek. És már nem fogod tudni neki elmondani, ki is vagyok.

Skye gonoszul állt a rémült szemekkel rá néző Dex fölött, majd a lézerfegyverrel átégette a fejét...

Trondam elvégezte az ellenőrzést a sejtelméről, de semmit nem talált, így hát visszament a hídra. Mikor betoppant, Dex a földön feküdt, holtan, tőle nem messze Skye a sérült lábát szorongatta.

Trondam nem jutott szóhoz. Tüzére, a kedves, fiatal és még érintetlen lány átlőtt fejjel feküdt a lábai előtt. Skye meg könnyörgő arccal nézett Trondamra.

– Mi, mi... – kapkodta a levegőt a férfi.

– Mittudomén, mi baja az emberednek. Betoppant és rám lőtt. Én meg vissza.

– De... de...

– Ne kérdezz semmit. Segíts inkább!

Trondam maga se tudta miért, de engedelmessé vált. Skyehez rohant és segített felállni neki, de a seb – ami túl jól sikerült – mély volt, nem vérzett ugyan, de sok szövet elpárolgott, így a nő visszacsuklotta a földre.

Trondam nem nyúlt újra érte, hanem tehetetlenül feltette a kezeit. – Mi folyik itt?

– Mondom nem tudom. Dex bejött és rám lőtt.

– Honnan tudod a nevét?

Ajjaj. Skye nyelt egyet. – Bemutatkozott. Azt mondta, hogy ő egy fejevadász. És engem el akar vinni innen, hogy továbbadjon.

– Mi? Kinek? Téged keres még valaki?

– Dehogyan keresnek. Ha mégis, az nem hivatalos.

– Ó, hát akkor minden a legnagyobb rendben. Ki vagy te? – Trondam szeme szikrákat szórt. Szinte még fel sem fogta, hogy a fiatal tagja itt fekszik holtan.

– Na jó, elmondom. Egy egyszerű Falcon pilóta vagyok, aki elkapott valami értékes szállítmányt és elrejtette. Ezért keresnek, na, érted már?

– Milyen szállítmányt?

– Ne haragudj, ezt nem mondhatom el.

Trondam nagyokat pislogott, még mindig nem fogta fel mi történt. Skye pedig szeme sarkából leste a reakcióit, mindezt egy elesett, gyámoltalan nő fátyla alá rejtette.

Trondam Dexhez guggolt és lecsukta kimeredt szemeit. *Sajnálom kislány. Még klónod se volt, a francba is.*

Tehát Dex valami fejevadász volt. Legalábbis Skye ezt mondta. Az igazságról már nem tudja megkérdezni a halott szőke lányt, így hát maradt Skye.

– Na jó, azt hiszem, kiteszlek az első állomáson – mondta dühösen.

– Hé, de hát miért? Ő támadt rám.

– Már nem tudom tőle megkérdezni, ki volt ő valójában. Neked meg nem nagyon hiszek. Bocs. – döntötte félre a fejét erőltetett mosollyal.

Skye dült fült magában, de jelen pillanatban nem volt jobb ötlete.

Volre eközben többször hívta a férfit, de Trondam nem reagált.

Leroskadt egy székre és miközben figyelte a hiperűr pörgő-forgó kavalkádjait, nagyokat lélegzett. Na jó, gondolta. Szegény Dexnek vége. Skyet kiteszem a célállomáson. Igen. De végül is stimmelhet a dolog. Ha Dex tényleg egy fejevadász volt, és felismerte Skyet, akkor még jó hogy rálőtt. Csak épp nem talált. Ám Skye pedig nagyon pontosan lőtt. Majdnem tíz méterről, a homloka közepébe. Nem semmi.

Ám Skye ellen semmi nem szólt. Ha ő tényleg egy Falcon pilóta és lopott valami értékeset, akkor érthető, hogy páran keresik. Na de várjunk, mit lopott?

Trondam tudta, hogy nem fogja megkapni a választ itt és most. Nem. Most rajta a sor, hogy elhitesse a nővel, elhiszi a mesét. De várjunk, torpantak meg újra a gondolatai. Skye nagyon meggyőző és lehengerlő volt, mikor a maga módján megköszönte az egészet.

Trondam feladta, gondolatai körtáncot jártak, nem tudta, hol van a dolgok eleje és vége. Maga sem tudta miért, de Dexet pedig nem is sajnálta. Pedig fél éve voltak már együtt ezen a hajón.

Volre meg még nem is tud arról, hogy a lány meghalt. Húha, mi lesz itt, ha rájön. És vajon hogy reagálja le Skyet?

A legbiztosabbnak az tűnt, ha Trondam kiteszi Skyet az állomáson mielőtt Volre esetleg letépi a fejét azért, mert megölte Dext. Aztán elkéri a hívójelét és majd később kapcsolatba lépnek. Addig pedig, keresni kell új tüzért...

Egy óra múlva...

Trondam kitette Skyet a hatalmas Caldari állomásban. Elköszönt tőle és a nő ugyan még mondani akart valamit, de Trondam csak csendre intette, és amint beérkezett a sikló, szinte belökdöste. Végszóként annyit mondott neki, hogy majd kapcsolatba lép vele.

Mikor Trondam visszaért a hidra, Volret találta ott, aki a földre roskadva fogta a fejét és le sem bírta venni a szemét a halott Dextről.

– Ki tette ezt? – kérdezte motyogva.

– Jobb, ha nem tudod. Most tettem ki az illetőt, mert engem is kinyírt volna. Igazatok volt, ne haragudjatok. Tényleg nem kellett volna elvállalnunk ezt az akciót.

Volre elképedve nézett rá. – Ne haragudjunk? Azt mondtad ne haragudjunk? Te megvesztél bazdmeg. Egy fiatal lány halt meg a te ostobaságod miatt.

Trondam nem tudott mit mondani, csak lesütötte szemeit. Bűnbánóan.

Volre még dühöngött egy ideig de csak magában, szavak nélkül.

Gondolatban elbúcsúztak a szőke lánytól. Majd kicipeltek a tetemet, betették egy siklóba, és vele együtt átrepültek a hangáron, hogy elvigyék a lányt és valami tisztességes hamvasztásban legyen része.

A ceremónia végeztével Volre gyilkos szemekkel nézett Trondamra, aki érezte, hogy ez mind az ő hibája. De hát honnan tudhatta volna? Akár jól is elsülhetett volna ez egész, de ez a Skye Arran valami ördögi nőszemély. De ki a franc ő végül is? Volre pedig nem is látta. Talán azonnal lelövi, főleg akkor, ha tudja, mit tett.

Akárhogy is, most nincs küldetés, bár pénzük van bőven. Bár ezzel is csinján bántak. Trondam általában nem adott sokat a legénységnek, mindig mindent megtartott, de persze ha kértek tőle, mindig adott. Egy-két kivétellel.

A hajót lezárták, fegyvereket vettek magukhoz és kompa szálltak. Repülés közben nem szóltak egymáshoz. Trondam tudta, hogy Volre majd idővel felenged, neki meg elmúlik a bűntudata idővel, mert kétségtelen, hogy ő volt a hibás ezen akció elvállalásáért. Na de most már nem számít. Megtörtént.

Úgy döntöttek, pár napot eltöltenek itt és pihennek egy kicsit. Trondamnak még néha sajgott az orra, ahol kétszer is eltört. Aylar jó erőset ütött.

Miközben az állomás nagy létszámú, nyüzsgő életében elvegyültek, és a cyborgok, emberek közt normálisnak akartak látszódni, ez nem sikerült. Az embereknek Új Édenben három típusa létezett, fajoktól függetlenül. Az űrutazók, a bolygólakók és állomáson élők. Előbbiek többnyire kemény kötésű emberek voltak, és míg utóbbi kettő típus tette ki az univerzum lakosságának jelentős részét, így az űrutazók virítottak a tömegben is. Sokszor születtek legendák űrutazókról, akik néha éveket is eltöltöttek anélkül, hogy egy bolygóra vagy állomásba tettek volna a lábukat, ha be is dokkoltak, akkor csak javítási, töltési céllal.

Éppen ezért a nyüzsgés az állomás hangárszekciójánál kissé zavarta őket, ez emberek meg ha tudták, kikerülték őket, de kötekedni szinte senki nem mert ilyen emberekkel. Még a fegyveres biztonságiak is mind tudták, hogy nagy bajban lehetnek, ha fegyvert szegeznek ilyenekre.

Trondam és Volre beállt a sorba, ami éppen a belső lebegő szállítójárművek egyikére várt, hogy a hatalmas folyosókon és termeken átrepülve szállásokhoz, vagy szórakozóblokkokba repülhessen.

A hangártermet összekötő folyosó igen rövid volt, utána egy monumentális légtérű, több száz méter magas gyülekezőhelyre érkeztek. Több ezer ember verődött sorokba a különféle szállítójárművek előtt, még olyanok is akadtak szép számmal, akik itt úgymond letáboroztak, hogy megvárják a siklójukat a bolygóra vagy épp más állomásba, naprendszerbe.

A kolosszális méreteket öltő helyiség nagyon magasra nyúlt, a mennyezetről – ami vagy kétszáz méterre is lehetett – erős plazmalámpák adták a fehér fényt. Az oldalfalakon ablakok, nyitott járatok nyíltak, itt tudtak ki-be repülni a belső járművek, emberek üldögéltek a magasban és figyelték az alant hömpölygő tömeget.

Trondam és Volre igen gyorsan az antigravitációs járművekhez vezető sor elején találta magát: előreengedték őket. Amint visszaérkezett a több száz ilyen kocsik egyike, beszálltak, betáplálták a szállások szekciót és elrepültek.

A nagy dóm felső részén kivezető járatba szálltak. Mehetek volna akár gyalog is vagy liftekkel, mozgófolyosókkal de az hosszú órákat, némely esetben napokat is igénybe tudott venni. Napok. Nos igen, az állomások oly hatalmas méretekkkel rendelkeztek, hogy ha egyik – járható – részéből át akart valaki menni a másikba, mondjuk gyalog, annak vinnie kellett magával élelmet az útra. És ez még csak a belső, élhető rész volt, legtöbb állomás legszélesebb pontja közti távolság sok esetben száz kilométernél is többre rúgott.

A jármű sebesen repült velük, nem kellett irányítaniuk sem. Mindent számításba vett, a kószáló gyalogosokat, más gépeket, drónokat. Teljesen megbízható rendszerrel üzemeltek az

ilyenek.

Folyosókon, hatalmas csarnokokon, gömb formájú energiaelosztó termen átrepülve egyre szűkülő járatokon szálltak át, majd a szórakozóblokkba értek. Itt kellett átrepülni, hogy a szállásokhoz jussanak, de Volre hirtelen megállította a kocsit.

– Innom kell! – jelentette ki.

– Nekem is! – értett egyet Trondam.

Kiszálltak a kocsiból, ami továbbrepült.

A szórakozóblokk valahol az állomás oldalában, középszinteken helyezkedett el, egyik kilométeres fal sok ablakkal kilátást engedett a zöldeskék csodaszép csillagködökre és szikrázó csillagokra, jobbra pillantva pedig egy hold aprónak tűnő, mégis gigászi szeletét tudták kivenni.

Az ablakkal szemben lévő falon, ameddig a szemük ellátott, több, mint tíz szinten csupa kocsmá, klub, játékszoba, sztriptízbár, táncos helyek, fogadóirodák, boltok sorakoztak. Színes fényeik, térben táncoló hívogató reklámjaik cikáztak körös-körül.

Volre beviharzott az első bárba, ami igen hatalmasnak tűnt. Három szintjére lépcsőkön, lifteken is fel lehetett jutni. Ketrecekben táncoslányok – Mínmatar rabszolgák – ringatták testüket, a hangerő igen nagy volt, de ahol leülhettek, ott magukra zárhattak különféle akusztikai tereket, amíg lehalkították a dallamok romboló erejét.

A bárpult csak a földszinten állt rendelkezésre, az ide-oda repkedő robotok kivitték a kért italokat, ételeket.

Mint sok bárnak, ennek is megvoltak a megfelelő szolgáltatásai a pilóták számára, lebegő hirdetések lehetett feladni, mikor valaki pilótát keresett valami feladatra, vagy éppen egy ügynök keresett egyet, ha volt valami gondja. A kapitányok pedig legénységet is tudtak toborozni ezeken a helyeken.

Trondam és Volre egymásra néztek egy pillanatra és szavak nélkül is megértvén egymást a navigátor italért mert, a kapitány meg hirdetést adott fel: "Tüzért keresünk! Jelige, ne nyafogj bazdmeg!"

Trondam egy pillanatra elmosolyodott mielőtt leütötte a jóváhagyó billentyűt, de igazából pont ilyen emberre van szüksége, aki nem rinyál, hanem jön vele az örütségekre. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy kirúgja Volret és lecseréli, de ő túl jó volt. Kár lenne veszni hagyni.

A hirdetés megjelent a kivetítőkön, így aki munkát keresett, az láthatta ezeket és azt, hogy hányas asztalnál található meg a kapitányokat.

A 23-as asztal lett az övéké. Mikor beültek, bekapcsolták az akusztikai modult és a halk zene mellett figyelték az embereket.

Táncmulatság, vetkőzés blokk. Na igen, a vetkőzés kártyacsata. Ki ne ismerte volna? A szabályok egyszerűek voltak, egy férfi és egy nő játszott, egy lap ide, egy oda. A kisebb ledobott egy ruhadarabot. Aki meztelenre vetkőzött, veszett. Ennyi. Már egyre többször volt látható az erre a célra fejlesztett úgynevezett egyenruha. Hogy egyenlőek legyenek az esélyek, mind a női, mind a férfi kivétel tíz-tíz részből állt. Olykor-olykor, ha szebb nőkről, vagy híresebb személyekről kerültek le ezek, el is lettek adva. A játék kezdetén megbeszélték az odaadandó pénzeszeget, ha a férfi veszett és az együtt eltöltendő órákat, ha a nő veszett. Nagyon sok férfi adósodott el ilyenek köszönhetően emellett rengeteg nő pedig ebből élt. Nem bánta, ha megdolgozzák párszor, de csak egyszer kellett nyernie és nyomban gazdag lett. Akár egy úrhajó ára is foroghatott így és az aki nem volt pilóta egy ekkora összeggel egy egész kolónia szekciót is megvehetett magának egy bolygón. Sőt, néha egy egész bolygót, de persze ott a viszonyok általában nem voltak az életre alkalmasak. Trondam is játszott már, Aylarnak el is mesélte, egy meleg haverját, Tíre Coilt – aki mellelleg igen jó pilóta – kellett volna magáévá tennie, ha veszít, a női partner nem kért pénzt csak meg akarta alázni Trondamot. Sikerült is, a férfi veszett, de végül sikerült kidumálnia a helyzetet és elfogadták a pénzt és megmaradt a jó viszony. De régen is volt ez...

A táncmulatság a tetőfokára hágott, a bömbölő zene ritmusára az emberek vonaglottak, az eksztázis mélységének elérésében serkentő és kábítószeres egyaránt segítettek.

Több olyan asztalt is megfigyelhettek, ahol – hozzájuk hasonlóan – tüzért, vagy navigátort kerestek, de olyan is akadt, ahol kapitányt, vagyis hajót keresett egy navigátor és egy tüzérpár, mert

épp lelőtték őket a kapitányt meg lecsukták. Ez gyakorta megesett, a vérdíjak mindig a kapitányok fején díszeltek – egy-két esettől eltekintve ahol az egész csapatra tettek ilyet – és mikor lelőtték vagy lecsukták őket, a legénység magára maradt.

Miközben figyelték az embereket és a bárban az életet, hirtelen egy nő suhant be a kis elkerített ülőhelyre és leült Trondammal és Volreval szemben, úgy nézve rájuk mint egy tízéves gyerek, aki épp betört egy ablakot. Vagányul kinéző bőrnadrágot és kabátot, ujjatlan kesztyűt viselt. Szemei szép kékek voltak, származása Minmatar, csinos arc, ezüstös haj, ami a szemébe lógott. Nem is értették, hogyan lát jól. Tekintete félénknek tűnt, és míg ijedten nézett a meglepődött Trondam és a szaporán pislogó Volre szemébe, időnként a tömegre is rásiklott a tekintete. Mintha üldöznének és ide menekült volna be.

– Én is örülök – döntötte félre a fejét Trondam vigyorogva, várva valami köszönést.

A lány ránézett és félénken pislogott továbbra is, majd szemeit megint a tömegre villantotta. Trondam ekkor már biztos volt benne, hogy keresik őt.

Volre nyomban a fülébe súgta. – Hogy tud téged megtalálni az összes flúgos csaj ebben a galaxisban?

Trondam egy pillanatra felkacagott, majd ránézett a szeppent lányra, aki előregörnyedt háttal úgy ült, mint egy tinédzser az első alkoholtartalmú itala fölött.

Hirtelen könnyörgést érzett a szemekben. Mi a fene? Ám a lány még mindig nem szólt semmit.

Volre is jól megnézte magának és meg is tetszett neki. Nem volt az a bomba nő típus, de karcsú alakjában volt valami rendkívüli, bár nem tudta, mi az.

– Hogy hívnak szépségem? – mondta ki Trondam azt a szót, amit Volre is megtalált. Szépségem, igen, ez egy szépség. Nem istennő, nem szexbomba, csak egy szolid szépség.

A lány nem válaszolt, csak ijedten pislogott továbbra is, néha kifelé a tömeg irányába.

Volre megint Trondam fülébe súgta. – Rugdossuk ki innen, mert elriasztja a normális embereket. Szerintem ez bolond.

Trondam viszont nemlegesen megrázta a fejét, mert – lévén a lány is Minmatar – látott benne valamit. A könnyörgő tekintet mögött valami szunnyadt.

A lány megszólalt:

– Mei... Gron... A nevem... Mei Gron. Láttam a hirdetéseteket. Szeretnék tüzér lenni – hangja kellemesen csengett, és míg pillantása feszültségről árulkodott, a hangjából nem ez hallatszott.

– Na remek, végre már. – nevetett fel Trondam de szinte azonnal megkedvelte a lányt. – És mihez értesz?

Mei megvonta a vállát. – Nem tudom, mihez kéne értenem?

– Nézzük csak. Sütés, főzés, takarítás, gépágyúk, rakétavetők, lézerek, ionágyúk, neutronpuskák, részecske ágyúk, meg löszertöltés hajókban, leginkább ballisztikus.

Mei nemlegesen rázta a fejét.

Trondam sóhajtott. Hát ez kár. A lány nem ért semmihez. Ráadásul elég elesettnek tűnik, ha valaki erélyesen rákiabál, talán be is pisil. Ám valaki kereste őt. De ki? Trondam tekintete a tömegre villant de senkit nem látott.

Mei könnyögően nézett a férfira. De ő meg nem tudott vele mit kezdeni, hiába kedvelte meg szinte első pillantásra. Volrenak is tetszett, de csak mint nő, valószínű ott dugná és akkor, amikor csak lehet és éri.

Ekkor Trondam is észrevette a tömegben, hogy pár megtermett fickó verekszi át magát az embereken és egyenesen az asztal felé tartanak. Ez a Mei biztos csinált valamit, bár az első benyomásból ítélve nem néztek ki belőle többet, mint egy cukorkalopást.

Ám amint a négy fickó – bőrbe öltözve, alkar és térdvédőkkel, tetoválásokkal – a közelbe ért, a Meiről alkotott első benyomás atomjaira hullott...

A nő ártatlan és könnyörgő kék szemei hirtelen világító vörösre változtak, ahogy harci lencsék fordultak be retinaként. Az asztal megemelkedett ahogy lentről belerúgott, méghozzá akkorát, hogy hosszában ketté is repedt. A hirtelen felreppenő poharat röptében elkapta és olyan erővel és sebességgel vágta hozzá a legközelebbi, őt kereső férfihez, mintha egy ágyúból lőtték volna ki. A

szerencsétlen fickó feje betört, gyaníthatóan azonnal meghalt.

Ezt követően a hosszában kettétört asztallapba még egy rúgás érkezett alulról és a nő ki tudta emelni azt, amit alatta mindvégig szorongatott: az egy méter hosszú, enyhe kékes fényben irizáló monoszás kardot. A nő oldalra dőlt, szúrt egyet, kigördült és máris a két utolsó üldözője közt termett, majd egy gyors pördülés és mindketten nyitott hasfallal csuklottak a földre. Két másodperc alatt mind a négyet megölte.

A nő a kardot az arca elé tartotta, a pengén egy villámlás szaladt végig, megsütve a rákerült szerves molekulákat és lepergetve azokat, így a fegyver tiszta lett. Vörösen izzó szemei gyorsan végignéztek a közelben lecövekelt, táncolást abbahagyó embereken, majd a démoni tekintet Trondamra tévedt, aki tátott szájjal, hosszasan, nagyokat pislogva próbálta értelmezni a látott ingereket, akárcsak a mellette ülő Volre, akinek szinte a nyála folyt ki a száján a döbbenettől. És mindketten egyszerre mondták ki:

– Fel vagy véve!

Két perc múlva...

Kiszedtek egy repülő kocsiból egy magányos Caldari férfit és behuppantak.

– Gyere már! – üvöltött ki Trondam Meinek, aki még két újabb børszerkős akárkit szabadított meg először a karjaiktól, majd a fejüktől. A bár bejárata előtt az emberek elfutottak és már nagyban forgott a vörös hívójelzés, hogy a legközelebbi biztonsági erők jöjjenek és tegyék ártalmatlanná a rendbontót. Trondamnak azonban kételyei támadtak, hogy egy ilyen amazont ki tudna megfékezni. Talán egy mesterlövész, jó messziről, vagy egy tank.

A férfi a nő mozgásából ítélve gyorsan rájött, hogy végtagjai mesterségesek, mi több, harci fejlesztésű erősített izomzattal, védőburkolattal, rajta emberi bőr bevonattal rendelkeztek. A nő halálos tánca, villámgyorsan villanó kardja előtt kitérni képtelenség lenne.

Volre már haladt előre, hogy minél gyorsabban eltűnjenek innen, Trondam meg sürgette Meit, aki pedig csak hátrafelé lépkedett, meg akart bizonyosodni arról, hogy senki nem jön utána. Majd megfordult, irtózatos sebességgel a kocsit után iramodott és beugrott a hátsó ülésre.

– Mi a fészkes fenét műveltél, hogy fejevadászok keresnek? – nézett hátra Trondam.

Mei megvonta a vállát. – Semmi különös, eltettem valakit láb alól, akit nem kellett volna. Ezért ki akarnak nyírni.

– Na, hát akkor minden rendben, gyere velünk, meneküljünk együtt, lálááá – Trondam legszívesebben sírt volna.

– Kiszálljak? – kérdezte Mei.

– Nem. Úgyis elhúzzunk innen.

Volre kérdezett: – Lesz hangár lezárás?

– Nem hiszem – válaszolt Trondam. – Kocsmái verekedésnek minősítik.

– Szép kis kocsmái verekedés baszod, több a halálos áldozat mint a sérült.

A kocsit közben elérte a beszállósíkló terem előtti hatalmas, emberekkel telezsúfolt szekciót. A magasból lezuhant a mélybe, a talajba épített szenzorok érzékelték a járművet így beteretelték a sárga sávba, majd a kocsit átsuhanva az emberek közt zúgva beért a kompokhoz.

Ott azonban biztonsági emberek várták már őket kábítófegyverekkel a kézben. Hát persze, rendbontás, elfogják a gyilkosokat, jelen esetben csak Meit aztán átadják a Concord-nak, vagy akárki másnak. Na, ezt nem kéne hagyni.

A kompok jelzése hirtelenjében tilosra váltott.

– Faszra kisasszony, most vernek bilincsbe minket miattad – nézett a nőre Trondam, majd utána Volrere és látta rajta, hogy nagyot fújtatva feladja. Arcáról üvöltött, hogy na, most vége.

– Nem hiszem – válaszolta flegmán Mei. A kocsit még le sem állt teljesen, mikor hirtelen kiugrott belőle és két kellően meglepődött biztonsági ember közé érkezett. Kardja szemmel követhetetlen sebességgel villant, levágta a fegyvereket tartó kezeket, majd egy-egy jól irányzott öklössel elnémitotta az öröket. Az embereknek több se kellett errefelé, nyomban menekülni kezdtek a kompok hosszú folyosójáról befelé a nagy dómba.

Volre kiugrott és a legközelebbi komphoz futott.

– Bénították őket. – kiabálta Trondamnak.

– Bütyköld meg. Mi feltartjuk őket Meijel!

Volre sopánkodott. Na, isteni új társra leltek. A kis ártatlan teremtés kapásból gyilkol, vagy legalábbis támad. Biztos hiányzik neki a szex. Na, majd ő megmutatja neki a hajón, hogy is kell ezt.

Trondam a legközelebbi őrhöz futott és a földről felvette az egyik kábítófegyvert. A másikat Meinek dobta, aki röptében elkapta és kibiztosította.

Az emberek sokaságán három újabb fegyveres futott át és ezúttal nem kábítókat hoztak, hanem veszélyes plazmavetőket. Trondam ezt látván sopánkodni kezdett.

Lőni kezdett, akárcsak Mei. A fegyveresek ájultan zuhantak a padlóra.

– Kész, gyertek! – kiabálta Volre és az egyik letiltott komp zsilipje nyílni kezdett.

Trondam nem értette hogy csinálta ilyen gyorsan, de megcsinálta és ez a lényeg. Beviharzottak a kompa és becsukták a zsilipet.

Még látták az újabb átérkező öröket, de már elkéstek...

Volre felülírta az automatikát és a kis jármű kézi irányítással repülni kezdett, méghozzá olyan gyorsan, hogy Trondam azt hitte belecsapódnak egy hatalmas Megathron oldalába.

Két perc alatt elérték a Hurricane-t. Rácsatlakoztak a zsilipre, majd jött a nyomáskiegyenlítés.

– Köszönöm! – mosolygott rájuk Mei.

Trondam és Volre segítségkérően egymásra néztek hogy elég erőt gyűjtsenek ahhoz, hogy kimondják, *menj a picsába!*, de nem tették.

– Ja, és sajnálom, hogy így alakult. – Sütötte le szemeit Mei.

Trondam újfent nem jutott szóhoz. A kisasszony az imént tanítandó mézárhlást rendezett a kocsmában, majd a kompok bejáratánál, most meg egyszerűen azt mondja, hogy sajnálja hogy így alakult? Hát ez aztán... Ez...

Trondam körberöhögte a fejét. – Imádni foglak!

Volre csak csendben lehunyta a szemét. Két Minmatar egymásra talált, ráadásul egyik sem épeszű. Trondamnak sok agysejtje volt zárlatos, de ennek a Meinek aztán az egész agya.

A nyomáskiegyenlítés végeztével berohantak a hajóba és a híd felé vették az irányt, útközben Trondam rácsapott az aktiváló kapcsolókra és a hajó töltése megkezdődött.

Mei pedig odavetette futás közben, ráadásul még csak nem is lihegett: – Amúgy értek a taktikai célprogramozásokhoz, a gépágyútípusok összes létező méretéhez, meg minden egyébhez amit a bárban kérdeztél, csak a rakétákat utálok, azt a sivító hangot. Mindig kiráz a hideg tőlük.

Trondam elképedve nézett rá, mindezt futás közben tette így majdnem sikerült lefejelnie teljes sebességgel egy szakaszoló átjáró felső elemét.

Volre közben levált és Trondam látta rajta, hogy szinte sírhatnékja van. De már nem volt más választása. Mei lesz az új tüzér és kész.

Trondam megmutatta a tűzvezérlő egységekhez vezető járatot, Mei pedig mosolyogva bólintott és most teljes sebességre tudott kapcsolni.

Trondam megint csak nem tudta, hogy örüljön, vagy sírjon, de azt biztosra vette, hogy ezzel a nővel az oldalukon olyan kalandokban lesz részük, mint még eddig soha...

A férfi elérte a hidat, és a bejelentkezések után megkezdték a kidokkoló procedúrát, hogy eltűnjenek innen a fenébe...

Folytatása következik...

3. RÉSZ: EGY KIS PIHENÉS ÉS EGY ÚJ MEGBÍZÁS

Az előző részek összefoglalója: a történet körülbelül egy évvel az Anttainen Incidens előtt játszódik. Trondam és Aylar két hetes ismeretség után egy állomásban szeretnének felvenni egy akciót közösen, de épp belecsöppennek egy megszálló akcióba. Menekülni szeretnének, de elfogják és pár napra egy lakosztályba zárják őket. Ahol nem bírnak ellenállni egymásnak...

Aylar megesküszik, hogy soha többet nem fekszik le Minmatarral. Ezután esély kínálkozik a menekülésre, de ezt is elszúrják, majd már az állomás fogdarészlegében ébrednek, ahová már a Concord jön értük mert az állomást elhagyták a megszállók.

Miután szétválnak és elköszönnek egymástól, Trondam visszamegy hajójára a Hurricane-re, ahol Volre és Dex, a tüzezlány várja őt. Elvállalnak egy gyanúsnak kinéző szabadító akciót, melyben a fogoly kiszabadul és a szállítóhajó kapitányának megölése után a Hurricane-be megy. Egy Gallente nő, Skye Arran. Trondamot percek alatt az ujjá köré csavarja és míg a férfi lemegy valamiért a raktérbe, addig Dex találkozik Skyevel és kiderül, hogy tudja ki ez a vörös hajú szépség. Skye megöli mielőtt kiderülne róla az igazság, majd Trondam kiteszi a legközelebbi állomáson. A hívójelcserét követően megbeszélik, hogy még találkoznak, bár Trondam nem tudja hányadán áll a nővel, ugyan szinte azonnal beleszeretett, de a nő megölte a társát.

Trondam és Volre kissé kiborulva indul el új tüzért keresni, egy bárban a hirdetést követően egy bolondnak tűnő Minmatar lány csusszan be melljük és egy rögtönzött harci bemutatót követően, melyben a követőit másodpercek alatt mészárolja le, a hajóra kerül. Az állomásból újabb vérontást követően, de megmenekülnek. Trondam megkedveli a nőt, főleg harci határfokát, meg persze szépségét. Am Volre elég sokat akadékoskodik a nőt illetően. Ezért Trondam úgy dönt, ideje egy kicsit beszélgetni, hogy megismerjék egymást, majd utána új melót is el kéne vállalni...

Amint a Hurricane biztonságos távolságba ért az állomástól és egy aszteroida övben lebegett mozdulatlanul, Trondam felhívta Volret és Meit a hídra egy kis beszélgetésre. Ideje összebarátkozni, ha már egy teknőben repülnek, nem igaz?

Trondam közben elővett némi alkoholtartalmú italt és így várta őket. Az új tagot köszönteni kell illően, nem?

Elsőként Volre futott be és még gyorsan maga mögé nézett a folyosóra, hogy megbizonyosodjon, Mei nincs még itt. Gyorsan Trondamhoz futott és könnyörgő hanggal mondta.

– Kérlek, szépen kérlek, gondold át ezt a lányt még egyszer! – Tette össze kezeit és a kapitány látta rajta, hogy a sírás határán van.

Ennyire megviselte a mészárlás látványa? Vagy valami más izgatta fel ennyire?

– Mi bajod? – pislogott Trondam.

– A puszta viselkedése ki fog nyírni minket egyszer.

– Önvédelemből tette, nem szórakozásból. Hallottad, megölt valakit, akit nem kellett volna és el akarták intézni. Már biztos el akart menekülni az állomásról és kapóra jött neki, hogy tüzért keresünk.

– De akkor miért mondta először, hogy nem ért ezekhez?

– Mittudomén. Kérdezd meg tőle. Nőből van. Szeretni kell őket, nem megérteni.

– Tudod ki tudna szeretni egy ilyet? – hökkent meg Volre.

– Naaa – vigyorodott el a kapitány. – Nehogy azt mondd, hogy rossz csaj!

– Dehogysis, nagyon jó, de életveszélyes. Tudod, hogy vagyok vele, megdugnám és kész.

– Hát akkor mond meg neki ezt. Minmatar csaj, nincs kizárva, hogy benne lesz.

– Ja, aztán a nemleges válasznál levágja a tökömet. Nem, kösz, inkább megtartom a tisztas távolságot és majd megszokom mert látom, hiába kérlek, nem fogod elküldeni.

– Hülye lennék. Ezzel a csajjal felszíni harcban átütjük a falat is.

– Ez igaz – ingatta a fejét Volre. – Na jó mindegy, felejtsd el. Majd megszokom.

– Ez a beszéd. Gyere, igyál egy kicsit.

Lehúztak egy pohárral. Volre elfintorodott. Trondam pedig megelőzte a mondandóját. – Tudom. Ez a lötyty világít a sötétben.

– Hát abban nem kételkedek.

Nyílt a híd ajtaja és Mei jó öt perces késéssel érkezett meg.

– Nocsak, szépítkeztek? – vigyorgott Trondam és látta a nőt, hogy ilyesmire nem nagyon van szüksége. A híd sárgás fényeiben még szebbnek tűnt, mint a bárban és a heves csatározások közepette a folyosón.

– Nem, csak kicsit megpiszkáltam az ágyúkat. Ki volt az aki dolgozott velük?

Trondam és Volre csendben maradt. Fejüket lehajtották és nem sértették meg Dex emlékét.

Mei megértette a helyzetet és megvárta a néma tiszteletadás végét.

Trondam folytatta. – Szuper. Kösz. Tehát a tüzerünk nem egész két órája halt meg. Kedveltük őt, már fél éve velünk volt. És most te vagy az új.

– Értem – bólintott Mei és kifújta hajszálait a szeméből.

Trondam egy pohárnyi itallal sétált hozzá. Mei elvette majd megemelte. Volre és Trondam is.

– Igyunk Dexre először!

– Dexre!

– Dexre!

Lehúzták az italt. Volre köhögött, Trondam arca is grimaszba fordult, de Mei még öblögetett is az itallal, majd lenyelte.

– Akkor most, húúú, akkor most rád Mei – Trondam savanyú arccal öntött még egyet.

Lehúzták.

– Nos, mesélj magadról egy két szót! – Trondam lehuppant a parancsnoki székbe és keresztbe tett lábakkal Mei felé fordult. A nő is leült, és kényelmesen lecsúszva üldögélt. Volre sétálgatott körbe-körbe.

– Mire vagy kíváncsi?

– Hát, kezdjük azzal hogy milyen Implantjaid vannak?

– Harci fejlesztésű kar és láb végtagjaim vannak, bőrkarbon csontozat és külső páncélzat, gyorsított reflex huzalozás, ráségítő szervok, gerinc keresztpántolás, valódi bőr érzékelés, és taktikai analizátorok átcsatolással a vörös retinalencsékkel, teljes hallójárat erősítés és védelem, valamint teljes áteresztésre állítható mesterséges adrenalin adagoló, továbbá célráségítők, harcművészeti segédprogramok taktikai egységekkel összehangolva és...

– Oké, oké, akkor úgy kérdezem, mi benned az emberi? Talán rövidebb lesz a felsorolás.

Mei elmosolyodott. – Gondolom úgyis egy részemre vagytok a leginkább kíváncsiak, nem?

Volre és Trondam egymásra néztek. Na ez igen, ez tökös csaj, még ezt is lazán kezeli.

– Ha már elkezdted, akkor hajrá – köszörülte meg a torkát a kapitány és a nőre vigyorgott.

Mei pedig vissza. – Meg lehet dugni engem. Persze nem nektek, de én is szeretem a szexet, nyugi. Kezeljétek úgy mint egy karcsú, százharminc kilós, félig fémből épített csajt. Oké?

A pillanatnyi csöndet felváltotta a kacagás, melyből az aggodalmaskodó Volre is kivette a magáét.

Trondam újra töltött, és ittak még egy kört.

– Oké Mei, akkor már ismerjük a szexuális szokásaidat. Remélem egyszer majd hasznát veszem.

Mei vidáman rázta a mutatóujját és kért még egy pohárral. De már csak ő, mert a két férfi kezdett rosszul lenni. Trondam már ment a józanító injekcióért.

– Folytasd ott, hogy kik akartak téged elkapni és miért?

– Hát, az úgy volt, hogy egy fejtámasz egység vezetőjének megölésére kaptam egy megbízást. Teljesítettem is, csak azzal nem számoltam, hogy a megbízóm meg odadob nekik. Ezért akartak elkapni engem ott, de a hirdetések épp kapóra jött, úgyis el akartam tűnni onnan és úgyis hajóra akartam szegődni. Minden összeállt. És lám, itt vagyok – mosolyodott el a nő.

Volre máris megkedvelte. A véres mészárlás, amit nemrég véghezvitt, valahogy elhalványult emlékezetében és csak ez a szép, mosolygós arca maradt meg neki.

Trondam nem kevésbé. A csaj nem fog akadékoskodni, gyorsaságával és erejével meg tényleg át tudják majd ütni egy úrhajó falát is, persze csak átvitt értelemben.

– Nos Mei, látni szeretném, hogy mennyire tudsz jól bánni a fegyverekkel. Nem bánod, ha most egy szimulációt futtatunk végig?

– Dehogy – vont a vállát a nő.

Trondam előkészítette a sisakot, amit Mei a fejére helyezett. Belül, az agyhullámokkal összehangolódva egy éles helyzet került kivetítésre és Mei gyorsan lelövöldözte az ellenséges hajókat a virtuális világban.

Majd mosolyogva levette a sisakot és visszaadta.

– Hm, 91 százalék. Nem rossz! – ismerte el Trondam. A szegény Dex 87 százalékot ért el mikor a hajóra került.

– Majd még gyakorlok – mondta mosolyogva Mei.

– Rendben – sandított rá Trondam és nézték egymást egy kis ideig.

Maguk sem tudták hogy miért, de valamiért úgy tekintettek egymásra, mint testvérré. Bár Trondam beismerte magának, hogy mielőtt ez a vérszerződés megkötötték, még jól megdugna a nőt.

Mei hasonlóan vélekedett a férfiről, tetszett neki, izmos testalkat, idős karakteres arc. Nem rossz. Ám ez a Volre meg, szabályosan felizgatta. Nagyon jóképű, kicsit kisfiús ábrázattal, ráadásul nem az agresszív típusú férfiaktól, bár az eddigi elkapott viselkedés jelek arról árulkodtak, hogy persze ő is megdugna röptében egy üstökös is. Hm, érdekes lesz egy hajóban vele, de Mei tudta, hogy meg kell tartani a távolságot és mikor majd bedokkolnak valahová, akkor kihasználják a szórakozási lehetőségeket és kész. Nem volt szerencsés általában, ha egy hajó legénysége összeszűrte egymással a levelet. Legalábbis nem hosszú távon.

– Na jól van gyerekek – sóhajtott fel Trondam, – akkor Mei, te gyakorolj és ha úgy látod, alakítsd át az ágyúkat. Volre, te pedig szintén itt maradsz teljes hajó diagnosztika és karbantartás. Én pedig elugrok egy állomásra és keresek valami melót. És meglátogatok valakit.

– Kit? – kérdezte a navigátor. – Azt az Aylar Brent, vagy kicsodát?

– Ki az az Aylar Bren? – kérdezte Mei.

– Nemrég beragadtam vele egy állomásba amit megszálltak, de kijutottunk. Amarr hölgy, nem hiszem, hogy túlzottan kedvelnétek egymást – kacintott Meire. Persze lepörgött előtte egy lányos veszekedés, ami esetleg verekedéssé fajul. Aylarnak esélye sem lett volna Meijel szemben, de ha megmaradnak a szavak és szépség küzdőterén, akkor meg Meinek nem marad sok vele szemben. És Trondam biztos volt benne, hogy két nő közt egy légtéren belül előbb utóbb kirobban valami. Hallott már rémtörténeteket kísértethajókról, ahol nem mesterséges elszabadult intelligencia végzett a teljes legénységgel, hanem maga a kapitány. Az ilyen esetek 95 százalékában nők dolgoztak a hajón. Mint egy időzített bomba. Nos igen, kell melléjük a férfi, aki kordában tartja őket.

– Tehát? Kit látogatsz meg? – kérdezte újra Volre gyanakvóan.

– Azt, akit nem láttál és aki megölte Dext. Beszédem van vele. Lesz egy-két kérdésem hozzá, mert még piszkálja a csőrömet az amit tett. És elég befolyásosnak tűnik a kisasszony és...

– Tehát csajozni mész – jelentette ki Volre a lényegét.

Mei csak a fejét kapkodta rájuk, nem ismerte Trondam szokásait, sem azt, hogy a csajozásai életveszélyes menekülésbe is fordulhattak sokszor.

– Ezúttal nem – nyelt egyet Trondam. – Most tényleg megrángatom a csajt.

– Rángasd! – vigyorgott Volre, majd elviharzott a dolgára.

Mei is megvonta a vállát, majd kísétált, ideje neki is tenni valamit, hiszen ő az új tűzér, nem igaz? És arra a fegyverrendszerre ráfér egy kis karbantartás.

Trondam egyedül maradt bent és hívta Skyet. Megbeszélték a találkozót egy közeli állomáson, hiszen még csak nemrég váltak el egymástól, tehát még ott van az állomáson.

Skye elfogadta az invitálást a beszélgetésre, már egy másik állomásra ment, de ebben a régióban.

Trondam pedig szedelőzködni kezdett. *Na Skye, most kisedem a titkaidat belőled...*

Három óra múlva, egy közeli állomás szállásszekciójának szobájában...

Skye lihegve gördült le Trondamról és elfeküdt mellette az ágyon. Élvezte a Minmatar férfit, méghozzá nagyon.

Trondam pedig körberöhögte a fejét. Hát ez a csaj nem semmi. Sőt, istennő, egy igazi baszógép, ráadásul olyan stílusa volt, ami Trondam egyik kedvence: védtelen, gyámolításra szoruló nő. Csak épp a lényegét, az igazságot nem tudta kisedni belőle.

Két órával ezelőtt, mikor ideért és megbeszélték a találkozót a szórakozóblokkban, Skye örömmel ugrott a nyakába, de Trondam nem felejtette el, hogy a nő megölte szegény Dext. De ez tíz percig tartott. Skye rámászott a férfira, ellenállhatatlan vonzereje elsöpörte tiltakozásának utolsó

védőbástyáit. Nem sokkal később szobát béreltek és Skye – még továbbra is titkok ködébe burkolózva – elcsavarta a férfi fejét.

Az ágyban professzionális teljesítményt nyújtott, Trondamnak már volt szerencséje olyan csajokkal, akiket tipikusan erre tenyésztettek. Ám Skyeben nemcsak, hogy megvolt ez a fajta tudás, de személyisége is megmaradt olyannak, amit Trondam imádott. Nem volt élettelen húsdarab, aki ugyan jól teljesít, de csak annyira, mint egy jól mozgó halott. Nem. Ez a nő élt, szeretett, élvezte a férfiasságot, a szexet és ami a legfontosabb, Trondamot. Úgy viselkedtek, mint akik már évek óta elválaszthatatlan párt alkotnának.

– Drága faszlovagom – mosolygott rá Skye, apró verejtékcseppek csillogtak csinos arcán, amit vörös tincesi részben eltakartak.

Trondam válaszolt volna, hogy ő a második nő, aki így hívja, de nem tette. Mert beismerte, tényleg csak egy faszlovag.

– Köszönöm a kitüntető bizalmod irányomban, de még mindig nem tudom az eredeti kérdésemre a választ. Nos? Mit kerestél abban a hajóban mint fogoly? – Trondam tett egy újabb kísérletet arra, hogy kiderítse az igazságot a nőről. De Skye a félrebeszélés helyett csak finoman simogatni kezdte a férfi combját és hasát, a lényege körül. Trondam tudata sikoltozni kezdett: *megint nem fogod megtudni az igazat.*

Fél perc múlva Trondamot már nem is érdekelte az igazság, sem semmi más. Skye vörös haja végigcsiklandozta a hasát és fejét ütemesen, finoman mozgatva kényeztetni kezdte.

Ilyen nincs, ez képtelenség. Ez a csaj nem lehet ennyire jó. Ez tuti, hogy egy elszabadult, személyiséggel rendelkező szextenyészet. Túl jó ahhoz, hogy igazi ember legyen.

Skye megint kikerülte a válaszadást és ez hosszú órákig így is történt. Trondam jól bírta a kiképzést tőle, ami a nőt külön örömmel töltötte el...

Micsoda tökéletes pár...

Gondolták mindketten...

A hosszas szexmaraton után Trondam elaludt, és mikor felébredt, nem látta a nőt a szobában. Illatát még érezte, a szeretkezésszag még betöltötte a szobát, de Skye sehol.

Trondam felült az ágyon és ránézett termináljára, ami azt mutatta, hogy mindössze négy órát aludt. Felállt az ágyról és kissé nehezebbre esett a járás. Ó istenem, azok az ajkak, a lábak, mellek, fenék, az a pillantás. Ártatlan nyöszörgés. Skye, szeretlek!

Felöltözött és próbált azon gondolkodni, hogy most mi legyen. Hívta Skyet, de nem válaszolt. Na, hova tűntél anyalkám?

Összeszedte cuccait és elhagyta a szobát, de még egy utolsó pillantást vetett az elmúlt, roppant kellemes órák helyszínére. Ezt a Skyet meg kell szereznem, gondolta a férfi. Ez, ez elképesztő. Még a belső hangok is dadogtak a fejében.

A folyosókon a szobák előtt álmos emberek lézengtek, itt lakók, akik munkájuk közt ledőltek egy kicsit pihenni. Trondam sóhajtott egy nagyot, majd bezárta a szobát és elindult a szórakozóblokkba. Amiért eredetileg jött, nem sikerült: Skye kiléte még mindig homályba burkolózott, de az eltöltött órák miatt egyre kevésbé érdekelte. Most csak Skye kell neki, senki és semmi más. Szerelmes lett. Nem is kicsit.

Na de most ideje valami meló után nézni. Pénz ugyan, épp Skye szabadításából következően most akadt bőven, de kéne valami megbízás.

Trondam elkapott egy kocsit, pontosabban bekéredzkedett egy férfi és egy nő mellé, akik örömmel vittek el egy pilótát.

– Szórakozóblokk, igaz? – kérdezte a középkorú Caldari férfi. Barátnője áradozva nézte Trondamot.

– Igen, legyen kedves! – Trondam fáradtan csúszott el a hátsó ülésen.

A kocsit közben lassan lebegve haladt végig a kijelölt sárga közlekedőfolyosókon, középen láthatatlan falak vezették meg az autót, a gyalogos közlekedést különféle jelek tiltották a felgyorsult autók miatt.

– Milyen hajója van? – mosolygott rá a Caldari nő, teljesen átlagos arcára a rajongás

különféle jelei ültek ki.

– Hogy milyen hajóm van? – Trondam nagyokat pislogott. Hát ezt meg miért érdekli? – Egy Hurricane-em van.

– Hű, az egy csatacirkáló, igaz?

– Az.

– Tudja, én is jelentkeztem pilótának, de az egészségügyi vizsgálaton azt mondták, nem leszek alkalmas rá. De mindig tiszteltem a maga fajtákat.

– Asszonyom, kérem ne vegye sértésnek, de nagyon fáradtnak érzem magam, és nem akarok udvariatlan lenni, de nagyon kellemes órákat töltöttem el a... barátnőmmel, igen, de ő hirtelen eltűnt és most őt keresem. Még egyszer elnézését kérem, hogy ilyen udvariatlan vagyok, de szeretnék kicsit gondolkodni, míg odaérünk, ha nem bánja persze – *na, ezt a szép mondatot hogy hoztad össze?*, gondolta magában.

– Ó persze, semmi probléma – válaszolt a nő mosolyogva. – Úgyis mindjárt ott vagyunk.

Trondam nagyokat pislogott az előbbi diplomatikus mondatán, és a nő természetes reakcióján. Majd elhessegette a gondolatokat. Nem szóltak már hozzá, a férfi pedig gondolatban visszatért Skyere. És hihetetlen boldogság öntötte el. Észre sem vette, de úgy vigyorgott, hogy a nő nem tudta szó nélkül hagyni.

– Már értem – mondta pimaszul.

Trondam kacagva adta meg magát a megjegyzésnek, a nő is és a vezető férfi is nevettek.

Megérkeztek a szórakozóblokkba, Trondam megköszönte a fuvarát és elbúcsúztak egymástól. Nahát, ezek elég jóindulatú emberek voltak, gondolta. Ritka manapság az ilyen. Végül megvonta a vállát és az első bár felé indult, aminek holoreklámja éppen táncot lejtett körülötte.

A szórakozóblokk ezen az állomáson kisebbnek tűnt, mint az előzőn. Egy legalább fél kilométer magas henger szekció oldalában nyíltak a színes fényben fürdő helyiségek, liftek, lebegő platformok biztosították a megközelítési lehetőségeket. Egyszerű lépcső is akadt, de azon felmenni a legfelső szintre felért volna egy kisebb hegymászással is. Egy-két szint még oké, de felmenni a harmincadikra már túl sok.

Trondam a blokk földszintről nyíló bárjába sétált be. A két szintes helyiséget fent terasz ölelte körbe, középen pedig egy mélyített táncter helyezkedett el. A helység nem tűnt túl fényűzőnek, közepes besorolásúnak nézett ki valahol a késdobáló és a luxus bár közt.

Elég sokan igyekeztek itt levezetni a gőzt a mindennapi munka, vagy unalmas élet közt. Trondam egyszerű energiátalt kért magának, talált egy üres asztalt és leült. Figyelni kezdte az embereket.

Többségében munkásoknak látszódtak, hozzá hasonló, tömegből kirívó pilótát nem vett észre. De persze az úrutazók nem minden esetben világítottak a tömegben. Akár a legközelebbi, teljesen átlagosnak kinéző férfi és nő is lehet ilyen.

Trondam befejezte az első poharat, de nem kért újabbat, csak csendben ült és figyelte a kivetítéseket is, hol keresnek pilótát valami feladatra, esetleg a toborzási lehetőségeket. Nemrég ők is így toboroztak és megtalálták Meit. Húha, az a csaj nem semmi, jutott eszébe a férfinak a vörösen izzó szem, a cikázó kard és a "rövidke" felsorolás a beépített Implantokról. Mei egy két lábon járó tank. Igen, ez jobb szó rá. Egy félig harci cyborg, aki mellesleg roppant elbűvölő teremtés és első pillantásra megtévesztően suta.

Trondam mellé hirtelen becsusszant egy férfi és az asztalra lapulva, mintha csak egy csempész lenne és készülné eladni a portékáját, beszélni kezdett hozzá.

– Hé, te! – a vörös, rövid hajú, ápolatlan arcú Minmatar férfi szája büzlött az alkoholtartalmú ital szagától, meg valami dohányyszerűség is egyértelműen érződött rajta.

– Hé én! – nézett rá Trondam, tekintetére kiült a *mi a fenét akarsz*, kifejezés.

– Érdekel meló? Kéne jó pilóta. – A vörös hajú férfi még jobban lelapult, nehogy valaki észrevegye.

Trondam körbenézett, de nem vett észre senkit, aki figyelné őket.

– Milyen meló? – Kérdezte még mindig az embereket fürkészve.

– Felszabadítás!

Erre már odanézett. Azt várta, hogy valami egyszerű vadászat, vagy valami anomália kitakarítása, esetleg szállítás vagy csempészet lesz a cél, de ilyet még sosem hallott.

– Miféle felszabadítás?

– Minmatar rabszolgatelepe.

Trondam szeme felcsillant. Na végre. Ez máris jól hangzik.

– Hol van ez? Mélyűr, vagy állomás?

– Bolygón.

– Milyen?

– Sziklabolygó, aminek egy nagy része sivatag.

Trondam ránézett a férfira, akinek a tekintete olyan volt mint egy gyereké az ajándék kibontása előtt. Bólintott, majd a férfi egy piciny, körömnyi feketés-zöld kristályt adott át neki, felállt az asztaltól és eltűnt a tömegben.

Trondam is otthagyta poharát, majd felállt, és kiment a bárból. Egy közeli mélyedésbe húzódva behelyezte a kristályt a termináljába és mikor megjelentek az akció részletei, a résztvevő tagok, a fizetség és a várható jövőbeli együttműködés reménye, a férfi szeme felcsillant.

Mint egy gyerek, akit otthon vár az új játéka, a hangárak felé robogott egy kocsival, hogy legénységével megossza a jó hírt: új megbízás, még hozzá nem is akármilyen. Már tudta jó előre, hogy Mei örülni fog ennek, de Volre meg kap egy kisebb agyvérzést...

Két óra múlva...

Míg Trondam a hatalmas állomásban elérte a hangárakat, az majdnem eltartott másfél órát, a maradékot a kidokkolás és hajóhoz repülés töltötte ki.

Mikor rádokkolt a Hurricane-re és a nyomáskiegyenlítési procedúra végrehajtódott, hagyta visszamenni a gépet magától az állomásba, az automatikája képessé tette erre.

Amint a hajó folyosóra lépett, az első falba épített konzolon hívta legénységét.

– Mei, Volre, gyertek a hídra, van egy megbízás, meg kell beszélni a részleteket!

Jóváhagyták a kapitány utasítását.

Trondam sietős léptekkel pár perc alatt felért a hídra, ahol Volre már ott volt, de Mei megint késett.

– Késik – húzta a száját Volre.

– Nem érdekel. Majd ideér.

Két perc múlva a nő is befutott, elnézést kért a késésért és megint valami magyarázattal állt elő a tűzvezérlő rendszereket illetően, de Trondam leintette.

– Most ez nem érdekel. Van új feladat, gyertek ide!

A kristályt behelyezte a leolvasóba és a híd közepén pörgő–forgó ábrák jelentek meg egy bolygóról, a rajta lévő rabszolgatelepről, a várható ellenállásról, örökről, egyebekről.

Pár perc múltán Volre nagyra nyílt, ijedt szemekkel mondta. – Ezt ugye még nem vállaltad el? Ez öngyilkosság.

– De, elvállaltam.

Volre mérgesen belerúgott a Quafe automatába.

– Nekem tetszik – vigyorgott Mei.

– Sejtettem – mosolygott rá Trondam.

Volre pedig azt hitte, szétfejeli mérgében a hajó irányítópultját.

– Gyülekező hat ugrásra innen, akció indul hét és fél óra múlva. Ideje indulni! – húzta ki magát a kapitány.

– Trondam, kérlek ne! – vette könyörgőre Volre.

– De, megyünk és kész. Ha nem tetszik, kiszállhatsz.

Volre csendben maradt. Füstölgött magában. Tudta, hogy Trondam így is úgy is menni fog, Mei pedig boldogan szalad majd utána. Két vad örült. Itt és most letette magában az esküt, hogy ha erről a hajóról egyszer lelép, soha többet nem szegődik Minmatar kapitány mellé.

– Na, akkor indulás! Erjünk minél előbb a randevú pontra és vegyünk részt a tervezésben.

Mei örömmel futott a helyére, bár harci helyzet nem volt várható. Volre azonban kikullogott, még mindig nem tetszett neki ez az egész, ahogy általában sosem. Mikor legutóbb szóvá tett valamit, Dexet elvesztették. Remélte, hogy most nem fog történni ilyesmi...

Egy órával később, a célbolygó második holdja körüli orbitális pályán...

A Hurricane besiklott a találkozási pont koordinátájára. A nagy hajó mellett még egy Taranis elfogó, egy Armageddon csatahajó, valamint egy Viator szállítóhajó lebegett.

Trondamék hajójához egy komp repült, ami rácsatlakozott, átszálltak és a kis doboz átvitte őket a Viator-ba.

A szállítóhajóban dermesztő hideg uralkodott. A raktérbe érkeztek, a dúsított levegő a koncentráció miatt szinte fájdalmasan csusszant be tüdejükbe. A zsilip után egy rövid, átkötő folyosóba léptek, csapott sarkaiból erős lámpák világították meg őket.

Majd kinyílt a belső zsilip is és Trondamék máris láthatták a Viator hatalmas rakterét, tele konténerekkel, űrhajó modulokkal, és középen egy berendezésekből összerakott asztal körül egy nyolcfős csoportot. Itt már kicsit kellemesebb hőmérséklet uralkodott, mint a zsilipnél. A fém és kenőanyagok szaga dominált, és a folyamatosan vetemedő csattanások, hangok meg nem állva egyre csak folytatták koncertjüket. A raktár a méretéből kifolyólag ötvenszer húsz méteres lehetett és vagy öt-hat méter magas, a megvilágítás vörös és kék lámpákból érkezett a plafonról és oldalfalokról, a középen állók árnyékai sokfelé vetődtek.

A vörös hajú, ápolatlan arcú Minmatar kiabált oda nekik középről.

– Hé, gyertek, gyertek!

Trondamék beljebb sétáltak és Mei máris a lehetséges rejtekhelyek felé nézett, nehogy valaki rájuk lőjön lesből de nem látott semmit.

Trondamék közel értek és ekkor figyelték meg résztvevőket. A vörös hajú férfi Trondam elé lépett és mosolyogva mondta. – Örülök, hogy elvállaltátok az akciót. A részleteket, fizetséget, egyebeket már tudjátok a kristályból. Már nincs sok időnk, így gyorsan bemutatlak titeket a többieknek. Nos, emberek, figyelem, ez itt... – majd Trondam felé fordult – bocs, ez a rész kimaradt, hogy is hívnak?

Trondam felkacagott.

– A nevem Trondam. A hölgy melletttem Mei, a fiúcska Volre.

A fiúcska szóra Volre a középső ujját mutatta a kapitánynak, de hát mit tehetne? Tényleg olyan fiatalos arca volt.

Mei arcára pedig a hölgy szó hallatán varázslatos mosolyt ült ki és végignézett a jelenlévőkön.

– Oké Trondam. Az én nevem Devy – mondta a vörös hajú. – Ez a hölgy itt melletttem Loek – mutatott a zöldre festett hajú, agresszív vonású, megtermett Minmatar nőre. Igazából, Volret kivéve mindenki Minmatar volt, hiszen épp fajtársaikat akarták felszabadítani.

Loek egy hosszú lándzsát, mint közelharc fegyvert szorongatott, ezt össze tudta csukni félméteres kis bottá. Egy gépágyú – mesterlövész kiegészítővel – állt az egyik konténernek támasztva mögötte. Barnás overall viselt, ami a sivatagi bevetés miatt elsőrangú álcaruha lesz.

– A hölgy mellett az a srác Zewq.

Zewq húsz év körüli srácnak tűnt, amolyan Hackernek, aki egy fegyvert sem bírna el. A fejére szerelt sisakban, a szeme elé forgatható lencsék arról árulkodtak, hogy a srác ezzel be tud törni virtuális rendszerekbe. Arca kissé szeplős, zöld szemei értelmesen villantak.

– A harmadik tag Olp, ő a mi tankunk. – Egy hatalmas méretű férfi következett a sorban, aki még Trondamnál is nagyobbra nőtt, vagy így tenyésztették. Kopasz feje, szúrós tekintete, a hatalmas bárdja, hátán keresztben rohampuskája félelmetes jelenséggé tette.

– Negyedik emberünk Kanju, ő a felcserünk. – Kanju mosolygós, középkorú, rövid barna hajú férfi volt. Ujjaiban beépített injekciós tűk rejtettek, a leginkább szükséges fájdalomcsillapítókkal, adrenalin injekciókkal, egyebekkel.

– Ötödik a sorban Fob, ő lesz a második mesterlövészünk. – ismét egy nő következett a sorban, rövid fekete haja szépen fésült, ápoltnak tűnt, ajkai vékonyak, szemei szúrósak. Amolyan

tipikus kötekedő nő látszatát keltette és Meiről le sem vette a szemét.

– Hatodik emberünk Nagra, ő lesz a technikusunk, aki áttör minden védelmet, kinyit minden ajtót. – Egy szőke férfi következett, alacsony, kék szemű, termete izmos, de a bal keze hiányzott. Pontosabban csak le volt csatolva. Mihelyst a helyére tette, az úgy nyélt szét, mintha bent egy gránát lett volna és most vékony szilánkokra szaggatja. De ezt ő tette.

– Hetedik Jadse, ő lesz a robotidomárunk. Sajnos csak egyet tud irányítani, még nem tud elbánni többel, azt mondja, ahhoz magas fokú tapasztalat és drága beültetés kellene. – Jadse alacsony volt, szinte kislány. Nem becsülték többre, mint tizenöt-tizenhat éves. Hosszú barna haja a feje búbján volt összekötve, körülötte speciális fejpánttal, ami oldalt védőlapokat tudott leereszteni, de persze a feje búbján az összekötött haját nem fedte be. Éppen ezért hiányosnak tűnt, jobb oldalon rövidebbnek mint a másikon, vagy beakadt, vagy leégett régebben.

– Végül pedig én, Devy, jómagam a nehéz fegyverzetet preferálom, mint például nehéz lézerek, plazmavető, ilyesmik. Ja és rakétavető.

Trondam, Mei és Volre végignézték a jelenlévőkön és mindenki felé némán biccentett, ahogy ők is feléjük. Volret többen jól megnézték maguknak, hiszen itt mindenki Minmatar volt, ő meg Gallente, de csak büszkén állta a tekinteteket, nem jött zavarba, nem feszengett.

– Nos Trondam, mint ahogy a kristályban olvashattad, ti azért kelletek, mert ti fogtok végigsöpörni egy légköri bombázóval a felszín felett és lebombázzátok a jelzett helyeken a tábor, mi pedig behatolunk gyors siklóval, lelőjük az őroket és kiszabadítunk mindenkit.

– És ha lelőnek vagy elkapnak minket? – kérdezte Volre, Trondam pedig közben behunyta a szemét és halkán mormolva kérte, hogy hallgass már, ezek itt nem preferálják az akadémikuskodásodat.

– Hát akkor a klónunk aktiválódik. Ugye van neked?

Volre bólintott. Mindenkinek volt klónja, így ha baj van, vagy meghalnak, akkor aktiválódik az új test, egy ideig rosszul lesznek de semmi több. Általában az embereket ez riasztotta el az új testben ébredéstől. Az a bizonyos rosszullet tényleg olyan rossz volt, hogy aki csak tudta, elkerülte. Néhány ember pedig szabályosan félt tőle és képes volt akár éveket is eltölteni fogságban ahelyett, hogy csak úgy beleszaladjon az első elektromos kerítésbe vagy ösztűzbe. Az agy valahogy élni akart, még akkor is, ha a helyzet rosszá fajult. Ezt az életösztönt sokan nem tudták legyőzni.

– Ha elkapnak, akkor méregkapszula és úgy megoldva. Ne féljete ráharapni.

– Devy, egy pillanat! – állította meg Trondam a kis csapat vezetőjét. – Azt értem, hogy rabszolgákat szabadítunk fel, de miért pont itt, és miért csak ennyien?

– Egyszerű. Az én öcsém, Nagra felesége, és Jadse nővére itt van fogságban. Sok pénzünk nincs, egyetlen hajó legénységének felbérelésére volt elég, ezek vagytok ti. A harchoz ugyan értünk, de a bombázó vezetéséhez nem igazán, és ti jó harcosnak tűntök. Főleg ő. – Ezzel Meire mutatott, aki hirtelen úgy viselkedett, mint egy tízéves kislány, szerényen forgatta testét ide-oda, kezeit közben összekulcsolta maga előtt és úgy vigyorgott mint egy értelmi fogyatékos.

Trondam szemhéja megint remegve leereszkedett mert attól félt, hogy a jó harcos látszatot Mei ezzel a viselkedéssel porig rombolja, de épp ellenkezőleg történt.

– Látod Trondam? Ez a jó harcos jele. Szerénykedik.

– Igen? – csillant fel a férfi szeme, mintha nem is ismerné a nőt. Mei persze rá is villantotta tekintetét és hirtelen nem tűnt olyan kislánynak. Sőt. Trondamot kirázta a hideg.

– Nos Trondam, ezek az indokok. Nincs sok pénzünk, egyedül kevesek vagyunk. Ha nem vállalod az akciót, akkor visszafordulhatsz.

– De várj, mit keres itt akkor az az Armageddon meg Taranis?

– Ők csak ide hoztak minket. Már el is tűntek.

– Értem. A kristályban amúgy az állt, hogy kábé ötven ór van odalent és vagy száz rabszolga. Erős védelmi rendszer, földbe süllyesztett épületek. De mit csinálnak a rabszolgák? Az nem állt benne az adatokban.

– A homok alatt, értékes ércek rejlenek. Hogy miért nem nagy gépekkel történik a kitermelés arra meg az a magyarázat, hogy az feltűnő és más is megneszelheti ezt. De így, hogy egy teljesen átlagos rabszolgatelepről van szó, senkit nem érdekel.

– Értem. Tehát akkor mi átsöprünk a bombázóval a telep felett és ahogy a jelentésben állt, kiszedjük a bunkereket. Ti pedig egy siklóval közeledtek rá a helyszínre és kilövittek, aki még megmaradt, igaz?

– Így van, utána nektek is be kell csatlakozni, kiengedünk mindenkit, de leginkább a három személyünket szedjük fel és eltépünk. Ti megkapjátok a fizetséget és a jövőben mi is tudunk segíteni nektek bármikor, ha kell.

Trondam bólintott.

Ezt követően ládák kerültek elő tele fegyverekkel, álcázóruhákkal.

– Van álcaköpenyetek?

Devy a fejét rázta. – Nem volt idő beszerezni.

– Álljunk meg egy pillanatra. Miért olyan sietős ez az egész? Nem ér rá holnap az akció?

Devy sóhajtott. – Nem. Mert holnap a rabszolgák át lesznek szállítva egy nagyobb telepre, ide pedig újakat hoznak. Kénytelenek cserélni a rabszolgákat, mert amit a föld alól kinyernek radioaktív. És hosszú távon százasaival pusztulnának el ezek. De ha cserélik őket, mind megmarad.

Hát jó, gondolta Trondam. Akkor nincs más választás, ideje készülődni.

A férfi elmondta Volrenak, mikre lesz szükség és a komppal átrepült a Hurricane-be, hogy áthozza ezeket.

Eközben Mei és Trondam felvették a sivatagi barna-sárga színű védőruhát, ami a lenti várható homok fűvás ellen kiválóan védeni fog, sőt, a lenti forróság ellen beépített hűtőmodulok tették bent elviselhetővé az öltözéket.

A készülődés közben Volre visszaérkezett, majd ő is magára öltötte az egyik védőruhát.

Akció indul három óra múlva...

Három óra múlva a sziklábolygó felszínén, a sivatagi terület szélénél...

A kék nap irtózatossá erőt sűtött, mivel a bolygó nagyon közel keringett hozzá. Nappal, a hőmérséklet akár a hatvan-hetven fokot is elérhette, és védőruha nélkül képtelenség volt megmaradni. Emiatt semmiféle élőlény nem akadt a felszínen, csak és kizárólag alatta.

A sivatag végelelátatlan, hullámzó képe a hőmérséklet miatt különféle formákat vett fel, de sosem maradt nyugton. Egy kisebb domb tetején álltak, tőlük néhány kilométerre egy apró sötét folt pihent a horizonton, az volt a rabszolgatelep.

A sikló és a bombázó – előbbi légkörre tervezett, áramvonalas, utóbbi szintén ilyen használatra épített, de masszívabb, hosszúkás, sárgára festett – várakoztak mögöttük. A talpaik mélyen a homokba süllyedtek, rámpájuk le volt eresztve, némán várták, hogy utasaik besétáljanak a gyomrukba és megkezdjék útjukat.

A ruhákba beépített, rövid távú rádió is rendelkezésre állt, hiszen a fejtetőt sem lehetett egy-két percnél tovább levenni. Éjszaka még talán, ha persze az ember feje nem fagy kockára azonnal, ugyanis éjszaka meg a mínusz harminc-negyven fokos hőmérséklet uralkodott.

Fújt a forró szél, erősen, homokot hozva minden irányból. Sőt mi több, egy nagy vihar is készülődött, a műszerek azt jelezték, hogy két óra míg errefelé söpör át, utána egy óráig életveszélyes a kint tartózkodás, még védőruhában is.

Miután a telepet felmérték a látcsövekkel, Devy tompa hangon jelezte Trondaméknak a rádióban. – Mi készen állunk.

– Mi is!

– Akkor rajta, hozzuk ki az embereinket és tűnjünk el innen!

A hajókhoz indultak, a hirtelen feltámadó szél – Mei kivételével – megállította őket egy pillanatra, majd fellépdeltek a hajók rámpáján.

Volre vezette a bombázót, Mei fogja kioldani a bombákat, Trondam meg cseréli a tölteteket.

A másik hajót Zewq vezette, a Hacker srác, mellette ült Devy a pilótafülkébe. Utolsóként Olb, a tank lépett be és csukni kezdte a rámpát.

Akció indul...

Volre beindította a hajtóműveket, közben ellenőrizte a szállókések mértékét. Míg a vihar nem

ér ide a kis gép mindet le tudja kezelni. Eddig jó.

Mei és Trondam a bombákat ellenőrizték. A nő fogja kioldani ezeket a megfelelő időben, Trondam majd csak kicseréli a ládákat a sínen.

A bombázó felszállt, hatalmas homokot kavart, majd behúzta a talpait. A fájdalmasan sivító zúgás még bent is könyörtelenül hatott.

A tervet úgy beszéltek meg, hogy a bombázó leszórja az első tölteteket, a sikló csak ezt követően indul. Aztán jön a másik szőnyegbombázás és mindkét hajó leszáll, lelövik a még életben maradt öröket és az akció első részének vége, utána már csak a pincékből kell kihozni a rabszolgákat.

A bombázó a talaj közelében, laposan repült és egyre gyorsult. A kisebb forgószelek által cipelt homokmennyiség rácsapódott az elülső üvegre, egy pillanatra eltakarta a kilátást, de a beépített tisztítómodul lelökte róla ezt.

Közeledtek, a bombázó még mindig a talaj közelében suhant.

– Csak az utolsó pillanatban ránts fel. – Mondta Trondam és most ő volt ideges.

– Tudom.

Mei csak ült és száját nyaldosta örömmel eltelve. Tetszett neki az akció. Eddig...

Volre minden idegszálával összpontosított a repülésre, nehogy egy nagyobb homokbuckán fennakadjon a hajó és legyalulja az alját, ami a nagy sebesség miatt biztos halál lenne. Közeledtek.

– Öt kilométer! – mondta Trondam.

– Látom! – Volre egy balra húzást végzett, majd visszatért az eredeti vektorra.

– Négy kilométer!

– Látom!

Most fel kellett emelnie a gép orrát, de nyomban le is nyomta, majd megint talaj közelben suhantak tovább.

– Három kilomé...

– Fogd már be, látom bazdmeg, itt van nekem is az orrom előtt. – kiabált Trondamra Volre

– Jól van, csak ideges vagyok, és így lenyugszom – magyarázkodott, Mei pedig fülig érő szájjal rázta ujját: *ejnye-bejnye, nem zavarjuk a pilótát.*

Trondam most először érezte, hogy Mei tényleg nem egészen komplett. Idegesen kéne kapaszkodnia, vagy hisztiznie, ehelyett vigyorog.

Most Volre jelentett: – Egy kilométer... Nyolcszáz méter...

Trondamnak ugyan volt ötlete, mit szóljon be a "fiúcskának", de mégsem tette, mert indul a móka.

– Kétszáz...

Volre hirtelen felkapta a gép orrát, sebesen emelkedett fel úgy fél kilométeres magasságba, majd vízszintesbe tette a gépet és üvölni kezdett. – Kezdjétek!

Mei fejében már ott volt a bombakioldó aljzata, így szemei előtt látta, hogy mikor kell kioldania a bombákat, hogy azok pontosan rázuhanjanak az épületekre.

Kioldotta őket...

Trondam látta a belső képernyőkön az alant elsuhanó rabszolgatelepek kupolaépületeinek két sorát, a köztük húzódó, burkolt utat, a kis kopter leszállót, és valami hatalmas gödör és ásatás lejárátát.

A bombák – első körben kétszer tíz – becsapódtak az épületek tetejébe. A kupolák – némelyik stadionnyi méretével, és félrecsúsztatható sikló beszállóként most izzó felületű pokollá változott, a bombák közül minden második gyújtóbomba volt: míg az első ütötték a lyukat és szakították át a mennyezeteket, addig a második töltetek meg belötyintették a több ezer fokon égő tartalmukat. Mint a Napalm, csak rövidebb ideig égett. Mint egy hirtelen lángzuhany, melynek csapját valaki egyetlen pillanatra nyitja ki és elzárja.

A bombázó átrepült az épületek felett és Volre máris élesen döntötte be a gépet, hogy megkezdjék a második hullámot. Ám valami másnak volt most itt az ideje.

– Devy, első hullám leszórva, indulhattok!

– Vettem Trondam. Jövünk.

Volre megint irányba állította a gépet, felgyorsult, Mei pedig kioldott újra mindent. A pokoli áldás végigsöpört a már eddig is sérült fekete kupolákon, és az első körben kimaradt, sértetleneket is végigszórta.

A bombázó sivítva repült át az épületek felett, majd lassított és lebegni kezdett a levegőben.

Ekkor nézték meg mindhárman a kinti kamerák által közvetített képeket: borzalmas pusztítást végeztek, legalább húsz örrrel végeztek ezek a robbanások és tűzesők. Kettő még most is lángoló testtel botorkált ki az egyikből, majd a földre borultak. Utólagos robbanások kezdődtek a lángoló, virágként szétnyíló épületekben, energiavezetékek, kábelek, folyadékszállító egységek olvadtak szét és engedték ki a bennük tárolt fizikai energiákat.

Elnézték egy-két percig a pusztítást, mikor a képeken átsuhant a sikló és az épületkomplexum szélénél leszállt.

Trondam azonnal észbe kapott, de Volre és Mei még szájukat tátották, és látszólag azzal a tudattal küszködtek, hogy te jó ég, mit tettünk. Még a nő is ledöbbsent, most valahogy nem volt kedve nevetni. Egész más levágni valakinek a fejét, vagy leszúrni, mint több ezer fokos anyagot ráfröcskölni. Ez utóbbi kegyetlen halál és módszer.

– Tedd le a gépet! Kiszállunk!

Volre nem szólt semmit, csak közelebb repült a már talpaival masszívan álló siklóhoz és letette mellé. A döngést követően nyitni kezdte a rámpát és máris befújta a kinti forró szél, magával hozva az égett szagot, füstöt.

Trondam és Mei lerohantak, majd csatlakoztak a sikló előtt gyors eligazítást tartó Devyhez és csapatához.

– Isteni volt Trondam! – mosolygott.

– Bazdmeg! – nézett rá mérgesen a férfi, mert a kegyetlen halál kiosztásának tudata most valahogy fáj neki.

Devy pislogott kettőt, de szemlátomást megértette, mi baja Trondaméknak.

– Oké, Loek és Fob, ti maradtok itt, fedezet minden tűzívre!

A két mesterlövész bölintott majd felmászta a sikló tetejére, ahonnan jobban belátni a terepet. Közben Devy folytatta: – Zewq marad a hajóban és készenlétben tartja, mindenki más szétszóródni és kupoláról kupolára haladunk tovább. Ahogy mondtam, a rabszolgaszállások a föld mélyén vannak, itt csak berendezéseket és gépeket tartottak, meg őrszállások voltak. Indulás!

Devy csapata szétszóródott, nagy távolságot vettek fel egymástól és mint kivégző osztag, lassan, de óvatosan haladva közeledtek a kupolák felé. Trondamék is követték őket, ruhájukon le kellett csukni a fejtetőt, mert hamar felforr az ember agya ebben a hőmérsékletben.

A kupola alakú épületek két sora közt a forró, felhevült burkolaton nagy kiterjedésű, lángoló tócsák terültek szét, még pokolibbá téve az egészet. A fekete kupolaépületek – egészen a néhány méteres átmérőtől a két kisebb stadionig – sorakoztak két oldalt. Némelyik alacsony, mindössze néhány méter, de a két nagy pedig jó negyven is lehetett. Tetejük beszakadva, lángok nyaldosták, oldalajtajaik helyükről kifordulva engedték ki a tömény fekete füstöt.

A középső burkolt részen felfestések jelezték, hogy ezt a széles helyet akár repülő eszközök is igénybe tudják venni a landoláshoz.

A fegyveresek lassan haladtak előre, megkerülve az épületeket, nagy ívben kikerülve a lángoló tócsákat. Hirtelen Fob és Loek – a mesterlövészek – hangja csattant a rádióban.

– Mozgás, jobb épületsor, nagy kupola.

Két fegyveres, barna védőruhát viselő alak tűnt fel a füstöt okádó bejáratban, két oldalra ugrottak és részecske tölteteket küldtek a támadók felé. Ám ezek messze eltévesztettek mindenkit és ártalmatlanul suhantak a messzeségbe.

Válaszként az elsöprő erejű lövések szétépték őket és cafatokban hullottak a fekete épületek tövébe.

Ahogy közeledtek a lángokhoz, a zúgás egyre erősebb lett, a hőmérséklet egyre elviselhetlenebb.

– Jobb oldaliba megyünk be! – utasította Devy az embereket.

A gyalogosan haladó fegyveresek hirtelen futva indultak el és szétszóródva körbevették a

bejáratot.

Trondamnak azonban valami szemet szúrt: Devyék mozgása képzett. Mint valami csapásmérő taktikai egységé. Itt valami nem stimmel. Ez nem egy családi akció, ahol a tagokat szabadítják ki. Ez valami más.

A férfi Meire pillantott, sisakjának homokszemcsés üvegén át is látta, hogy a nőnek sem tetszik itt valami.

A választ gyorsan megkapták: a lángok zúgó hangjába valami más is vegyült. Sívításnak tűnt. Hajtóműveknek...

Hirtelen Devy kiáltott fel: – Mindenki befelé a csarnokba! Futás!

Meglódultak és futottak ahogy tudtak, mert... bombázók közeledtek, éppen olyanok, amikkel ők is átsöpörtek kétszer is a telep felett.

Kettő közeledett, alacsonyan repülve.

Futottak a füstöt okádó bejárat felé. Devy már berohant és eltűnt odabent. Őt követte Kanju a felcser, majd Nagra a technikus, Jadse a robotidomár, majd Olp a nagy termetű.

Trondamék is berohantak, és a férfi visszafelé pillantva látta, hogy Zewq próbálja megemelni a siklót, Loek és Fob pedig éppen felfut a hajó rámpáján.

A sívítás pedig dörgéssé erősödött, ahogy a két bombázó átviharzott a telep felett és kioldotta mindazt, ami a vetőcsövekben rejtkezett...

Hatalmas robbanások rázták meg a talajt, az épületeket, a kupola falai átszakadtak több helyen, forró lökeshullám csapott befelé, a földből fejnyi darabokat téptek ki a bombák és harminckilós, sebesen szálló töltésként minden útjukba eső dolgot igyekeztek elsöpörni.

A bombák nem kímélték Trondamék bombázóját sem, ami kettészakadt, majd két újabb töltet lángba borította.

A sikló azonban már felemelkedett a földről és láthatólag készült menekülni valamerre. Ám a hátul haladó bombázók egyikének alján egy gépágyúüteg kelt életre és fényes, izzó lövedéksorozattal telibe találta a kis utasszállító gépet.

Még innen is láthatták, ahogy Zewq vére a pilótafülke üvegére fröccsen, majd a sikló a harmincméteres magasságából rohamosan veszíteni kezd. A rámpája már nyíltni kezdett, amint az előzőleg befutott lét mesterlövész úgy döntött, hogy akkor innen ki kell jutni.

A sikló zúgó hanggal zuhanni kezdett, közben pedig gyorsult és orral belecsapódott a kupolák közti burkolatba. Nem robbant fel, de csúszni kezdett nagy sebességgel.

A rámpa közben kinyílt és a két nő csak azt várta, hogy a gép lassuljon le, mert ilyen sebesség mellett kiugrani öngyilkosság.

Amint a sikló oldala beleütközött egy épületbe, a két nő kiugrott és pörgött párat a földön, fegyvereiket még így is markolva.

A bombázók pedig elérték a fordulópontot és készültek a következő hullámra.

Loek messzebb landolt, mint Fob. Mindketten futni kezdtek a biztonságosnak tűnő nagy kupola felé, aminek ajtajában Devy a kezeivel hadonászva sürgette őket.

A két nő már közel járt, de a gépek jóval gyorsabb zuhanóbombázást hajtottak végre, mint várták. Újabb tűzszökőkutak szökkentek fel a talajból, melyek egyike épp Loek mellett emelkedett, a nőt apró cafatokra tépve. Fob pedig ellökődött a robbanástól és jó messze repült.

A bombák újabb pusztítást végeztek a már így is roncsolódott épületeken. A sérült tetőkön, lyukas falakon tűz és törmelékfelhő szállt be nagy sebességgel. A robbanás zaja elnyomta a gépek sívító hajtóműveinek hangját, így a bent rekedt, fedezékbe húzódó emberek nem látták, hogy megint fordulnak egy újabb körre.

De ezt kint Fob jól érezte. Tudta, hogy ha nem éri el az épületet a következő szőnyegbombázás előtt, akkor meghal. Futni kezdett. Az előbbi légnyomás csodával határos módon nem tolt testébe semmiféle szilánkot, így most – kicsit szédelegve – de rohant.

Davy megint kinézett a bejáraton és sürgetni kezdte a nőt. Fob úgy futott, mint még soha eddig életében. Levegőt is alig kapott a sisak alatt. Csak futott, ahogy a lába bírta.

A gépek megint zuhanópályára léptek és megindították a következő bombaáradatot. Ám érdekes módon ők nem dobtak egyet sem az épületekre, csak és kizárólag a középső burkolt

leszállóra.

Fob elérte az ajtót és a következő lökeshullám belökte a testét, így berepülve még csúszott jó párt métert és egy közeli, deformálódott falba csattant. Úgy érezte, hogy egy hatalmas kalapáccsal vágják hátba és kiköpi az összes belső szervét a sisak üvegére.

A többiek csak beljebb húzódva, nagyobb leszakadt épületelemek mögött várták, hogy a harmadik hullám abbamaradjon.

Amint a bombázók ledobták halálos tölteteiket, elrepültek a messzeségbe. Legalábbis a hajtóműrobbaj erről árulkodott.

A törmelékek alól, mögül szép lassan felállt mindenki és vizsgálni kezdték magukat, egymást.

Trondam pedig Devy elé lépett, felnyitotta a saját és a másik férfi sisakját és egy óriási jobb egyenessel a padlóra küldte.

Ám ez elindított valamit. Olp, a nagydarab tank hirtelen Trondam felé mozdult, ám lecövekelt, ahogy Mei siklott melléje, kardját a két lába közé nyomva, megfenyegetve ezáltal, hogy egy rossz mozdulat és búcsút mondhat a tökeinek.

A többiek nem voltak képesek többre.

Trondam ráüvöltött Devyre: – Ez mi a franc volt?

– Nem tudom Trondam. – Magyarázkodott a férfi, de érdekes módon tudta, hogy miért kapta ezt a jobb egyenest. Szemét dörzsölte, mert tudta, hogy be fog kékülni nemsokára.

– Na ide figyelj – ezzel a Trondam elkapta a ruháját és talpra állította a férfit. – Mibe rángattál minket? Ez nem szabadító akció meg felszabadítás. Ti taktikai formációban mozogtok mint profi zsoldosok. És bombázókat küldenek rátok. Pár rabszolga megér ennyit? Mi folyik itt? Kikért jöttünk valójában?

Devy csak védekezően arca elé tartotta kezeit, de tekintete nem tűnt zavartnak.

– Elmagyarázom. Engedj el kérlek!

Trondam elengedte.

Feszült csend telepedett rájuk, a lángoló épületelemek robaja még bőven eljutott ide is, kiabálniuk ugyan nem kellett és szerencsére még a könyörtelenül izzó naptól is árnyékban voltak itt bent, de a följük borult, szétszakadt, megcsavarodott épületelemek széle még mindig lángolt és vaskos fekete csíkot eresztett az ég felé, vagy épp egy szélhólyag hatására köztük piruettezett egyet hogy utána kirepüljön az ajtón át.

Devy sóhajtott. – Ne haragudj Trondam. Kétségbe voltunk esve. Sietnünk kellett.

– Mi ez az egész? – Üvöltött.

– Annyiban hazudtam, hogy nem átszállítás miatt kellett sietnünk, hanem azért, mert a rokonaink tagjai egy szervezetnek, vagyis ők a vezetői. A bombázók pedig, akik érkeztek, azok ezt a szervezetet úgy akarják megbénítani, hogy a vezetőiket, vagyis a mi rokonainkat ölik meg. Mi tudtuk, hogy jönni fognak, arra nem számítottunk, hogy ők is ilyen gyorsan ideérnek.

– Miféle szervezet ez?

– Egy bolygó kolónia ellen tüntető szervezet, egy mozgalom. Mikor elfogták őket, nem kerültek hagyományos börtönbe, mert az hivatalos. Ezért ide dobták őket egy Amarr rabszolga telepre, ami senkit nem érdekel. De úgy tűnik, a cég nem adta fel.

– Milyen cég ez?

– Igazából egy kis, de agresszív pilótacég. Nemrég alakultak.

– És akkor azért akarják megölni a rokonaitokat, mert félnek, hogy újra alakul a mozgalom?

– Igen és azt is tudták, hogy valaki jönni fog értük. Ezek vagyunk mi. És nekik kapóra jött, hogy egy eldugott rabszolgatelepen vannak, mert ha ezt lebombázzák, senkit nem fog érdekelni. Egy a sok közül.

– És akkor most mit tudunk tenni? A gépeinknek annyi. Itt ragadunk ebben a rohadt izzó gödörben.

– Sőt, még a kommunikátoraink sem működnek. – tetézte Devy a helyzetet. – Bár ezt eddig nem mertem elmondani.

Trondam hitetlenül meredt a sajátjára és döbbenetesen vette észre, hogy az adás zavarva van.

– A telep teszi ezt. Be van építve ide ilyen, hogy senki ne találja meg a helyét.

Trondam dühöngött. Volre pedig bölcsen nézett rá, tekintetéből sütött, hogy *hát nem megmondtam?*

Mei közben elvette kardját Olp nemi szervétől, mert mindketten látták, hogy újabb atrocitás nem lesz. A nő még ujját figyelmeztetőleg megrázta az óriás felé, aki bólintva elfogadta a helyzetet. Ekkor Mei és Volre tekintete találkozott és a férfi őt is megdorgálta. Na, örültél, most tessék, itt vagyunk.

Mei lesütötte a szemeit, mint pajkos kislány, aki rosszat tett és fel-felpillantott, szavak nélkül mondva hogy *bocsi*.

– És most? – kérdezte Trondam dühödtt arccal.

– Most meg kell keresnünk a rokonainkat. Minden más úgy lesz, ahogy mondtam. Fizetség, kapcsolatok.

– Bocsi, de nem hiszem, hogy ezek után én még egyszer veled bármit teszek.

– Megértelek – sütötte le Devy a szemeit. – Mi is elvesztettük most Zewqet és Loeket. Hidd el, nekünk se jó ez.

Trondam nem tudott többet mondani. Jelen pillanatban mindenki nyakig ült a pácban.

– Tehát – szedte össze magát Devy a néma tiszteladás után Zewq és Loekért, – tovább kell mennünk. Meg kell találnunk a rokonainkat.

– És hol is van ez a rabszolgatelepe pontosan?

– Mélyen a föld alatt. Ez itt csak a felszín. Aki nem tudja a járást, nem talál itt semmit. De emlékszel az ásatásra amit láthattál a hajóról? Szerinted az mi?

– Utálom a találós kérdéseket, tényeket mondj cseszd meg!

– Jó. Oda kell eljutunk. Két kilométer innen.

– Van itt valami jármű? – nézett körül Trondam.

Devy most nem mert megszólalni, úgy vélte, ha Trondam magától jön rá, talán nem kel ki annyira magából újra.

A férfi pedig rájött. – Azt ne mond, hogy épp mi magunk bombáztuk szét az összeset!

Devy csak megköszöri a torkát és szaporán pislogott. Be is vallotta magának, hogy nem kér még egy ilyen jobb egyenest Trondamtól.

– Tehát mi vágtuk haza az összeset. – Jelentette ki Trondam. Bárgyú mosoly terült szét arcán és Volrera nézett, aki szigorúan állta a tekintetét, majd Meire, aki elkapta róla szemeit és érdekes dolgokat vélt felfedezni a szétcsavarodott felépítményen.

– El kell jutnunk az ásatási területre. Ott van a lejárata a föld alá.

– Két kilométert mondtál előbb? – várt megerősítést Trondam.

– Igen. És van másfél óránk a homokviharig.

Jadse hirtelen megköszöri a torkát és kis robotjával játszadoxva – ami néha egy menyét, néha gömb, időnként pedig lapos kijelző alakját vette fel – közölte. – Rog azt mondja, hogy csak fél óránk van.

– Ki az a Rog? – fordult feléje mérgesen Trondam.

– Ő – mutatott a hosszú hajú lány a kis robotjára.

Trondam elnézte a lányt egy pillanatra. Határozott mosoly terült szét fiatal arcán, a kis robot pedig mintha lényének része lenne. Már a bemutatkozáskor mondták, hogy ilyen irányítani nagy erőfeszítést igényel, és nagyon jónak kell lenni ahhoz, ha valaki többet is akar irányítani egyszerre. Mondhatni tökéletesnek kell lenni ebben.

– Jó akkor fél óra a homokviharig. – Trondam úgy döntött, átveszi a parancsnokságot. Devynek pedig esze ágában sem volt vitatkozni erről vele. – addig elbújunk itt és megvárjuk, míg elhalad.

Többen megköszöri a torkukat.

Jadse mondta a többiek helyett. – Az a gond, hogy ez a fajta homokvihar borzalmasan erős, ha megnézed a kupolákat, olyan erősítésük volt, mint az űrhajóknak. Nincs egy épület sem egyben, vagyis ha itt maradunk és csak behúzódnunk egy fal mögé vagy lebújunk az alsóbb részekre, vége. És őszintén szólva ez nem is vihar, az enyhe szó rá. Ez egy borzalmasan erős tornádó.

Ha Trondamnak lett volna cigareta a szájában, az most kiesik. Devy kilépett az épület elé és

felnézett az égre, ahol már kezdtek gyülekezni a sötét felhők. Nagra vizsgálgatta a romokat, Fob a fegyverét pucolta, Olp csak állt mint egy szobor, Mei pedig karba tett kézzel várt, Volre pedig az embereket figyelte.

– Na jól van emberek, akkor irány az ásatás. Csak azt hozzátok, ami kell! – túlságosan nem lepődött meg, mindenki engedelmeskedett, de mindössze egyetlen táskát került a földre, a fegyvereket senki nem dobta el. Hiszen ahová mennek, ott még lesznek örök.

– Mei, te futsz előre!

A nő bólintott, majd lecsukta sisakját és kilépett az épület elé.

– Mindenki más nyomás, ahogy csak tud. Le kell futnunk két kilométert fél óra alatt. Ez alapesetben nem lenne gond, ha nem lennének széllekedések, masszív talajon futsz és nem egy húszkilós nehéz búváruhában. Na, ezek mind nincsenek meg, ezért ez a két kilométer húzós lesz. Fél óra.

Jadse javított. – Huszonhét perc.

– Akkor huszonhét. Gyerünk! Indulás!

Senki nem kérdezősködött, nem húzták a szájukat, csak azt tették, amit az új parancsnok mondott. A szemükben tekintélyesnek hatott, de ha ismerték volna igazi természetét, biztos másképp gondolnának.

Mei meglódult és sokszor meg kellett állnia, hogy azért a távolság ne legyen túl nagy köztük.

Futottak, ahogy a lábuk bírta. A súlyos ruhák a belső hűtőegységek miatt valóban nagyon nehezek voltak, ráadásul a süppedős homok még nehezebbé tette az egészet.

Csak futottak. Előre, rendületlenül. Trondam hátrapillantott és a fekete, füstölgő épületek kezdtek összemenni a távolban. Valahol egyharmad távnál járhatnak. Mei megint előrefutott pár száz méter és már kezdett a szeme előtt körvonalazódni a gigantikus ásatás és ekkor látta, hogy ez nem ásatás...

Ez egy hatalmas meteoritkráter...

Most nem várta meg a többieket, hanem olyan közel futott, amennyire csak lehetett. Egészen közel...

Végül elérte a kozmikus test becsapódásának helyét és eltátotta a száját...

A sárga homokdűnék közepén egy kicsivel több, mint egy kilométer átmérőjű, fekete, olvadt kőzetű lyuk terült el ami olyan mély volt, hogy erősíteni kellett mesterséges szemlein, hogy lelásson a mélybe. A meteor, ami ide becsapódott ki tudja hány éve, az szinte pontosan merőlegesen vágódott be, bár a nő tudta, hogy a bolygók légkörén meg kéne pattannia. A magyarázatra nem jött rá, nem is érdekelte. Meteoritkráter, egy a sok közül. Ám a különlegessége nem abban rejlett, hogy a sárga dűnék közepén egy fekete lyuk tátong. Hanem az, hogy komoly szerpentin úthálózat vezetett a mélybe és a kürtő oldalából több, hatalmas kapu nyílt, ami képes volt rakodójárműveket beengedni. Négy irányban – talán az égtájak felé – látta tájolva ezeket és nem is csak egy szinten, hanem a mélyben is nyíltak ilyenek. És ami a legérdekesebb volt, hogy a kráter mélyén gépek dolgoztak, amik még most is nyerték ki a becsapódott és szétolvadt meteorból az anyagot.

Sok helyen történt ilyesmi, némely esetben egy-egy meteor olyan ritka, ismeretlen anyagot hordozott, hogy valósággal öltek érte az emberek és mikor híre ment, akkor már cégek is. De valahogy mindig eltűntek mind a felfedezés hírei, mind a felfedezők, mind a felfedezett anyag. Micsoda véletlen, nem?

Mei érezte az első erős széllekedéseket, hirtelen egy embermagasságú homokfüggöny terítette be. Majdnem le is hullott fejjel előre a mélybe, de még idejében visszalépett párat.

Számításai alapján tudta, hogy talán öt perc lehet már csak.

A hosszú távú rádióik nem működtek a telep zavarója miatt, de a beépített, közvetlen hullámsávot használók még igen: – Siessetek! – mondta Mei.

Trondam hangját hallotta, a férfi kétségbeesetten küzdött minden korty levegőért. – Még van, huhh, ötszáz méter.

– A vihar meg itt van öt percre! – ezt már kiabálta Mei. Visszafelé pillantott és hirtelen borzongás futott végig rajta, amint látta, hogy a pörgő, forgó, fekete massa, ami az égből ereszkedett le, az egyre csak hízott, és éppen lecsapott a telep kupolaépületeire. Mivel úgy lettek

tervezve, hogy kibírják ezt a vihart, de most meg szét voltak szakadva a bombáktól, így a dühöngő forgószál megtalálta az épületen az összes létező fogódzót és mint egy láthatatlan, haragos isten tépni kezdte az épületek sok száz tonnás maradványait.

Már csak kétszáz méter volt hátra, míg Trondamék is ideérnek, így Mei úgy döntött, hogy akkor ideje lenézni a gödörbe és ott valami menedéket találni. Elfutott a legközelebbi kiépített lejáratiig, ahol széles, megerősített lépcső és vaskos korlát vezette a gyalogosokat a mélybe, majd máris adta az új irányt, hogy kicsit el kell fordulni jobbra. Mikor látta, hogy Trondamék irányt váltanak, mögöttük pedig az egyre sötétedő ég és közelgő haragos isten egyre csak őrzöngött, leviharzott.

A lépcsők két emberrnyi szélesre lettek tervezve, innen még jobban láthatta a mélységet és azt is, hogy a közelben van egy ajtó amin rakodógépek is keresztül tudtak hajtani. A lépcső véget ért, egy lefelé lejtő szerpentin útba csatlakozott. Mei körbenézett, de senkit nem látott a hatalmas kráterben. Persze, hisz tudják, hogy jön a vihar.

Nekiiramodott a legközelebbi hatalmas ajtó felé. Másodperceken belül odaért és a fáradtság legkisebb jelét sem mutatva megvizsgálta a vaskos szerkezetet. Szélessége és magassága megegyezett, közel ötemberrnyi mindkét irányban, a kékes-szürke anyagon középen keresztben sárga-fekete vészjelzés volt felfestve, fölötte számokkal, bár Meinek fogalmas sem volt ezek mit takarnak. Az ajtó mellett nyitópanelt talált a keretbe süllyesztve, ki is nyitotta és megnyomta a nyitógombot. Az ajtó emelkedni kezdett, sűrített levegő szisszent ki alul, majd vörös szirénák keltek életre a sarkokon. Az ajtó már derékmagasságba megemelkedett, mikor Trondamék leérték a lépcső aljára, ziháltak, és megérkezett a felszínen tomboló tornádó. Nyomban betakarta homokfüggönnyel az egész krátert, egy pillanat alatt a szürkés színű, felhős színezetből éjsötét lett. Mei kinyitotta sisakját, haját össze-vissza fújta a szél és így üvöltötte: – Befelé, gyerünk, gyerünk!

Trondam, majd Devy, Olp, Jadse, Nagra, Fob, Volre majd Kanju érkezett. Mei már megállította az ajtót a további emelkedésben és elkezdte lezárni.

Még megfigyelte a tornádó borzalmas pusztítását, a két kilométerről idáig röpitett kupola elemeket, majd gyorsan besliszolt az ajtó alatt, ami egy döntéssel lezárult...

Bejutottak a titkos ásatási területre. Már csak az volt a kérdés, hogy ha meg is találják itt azokat, akiket kerestek, akkor hosszútávú kommunikáció nélkül hogyan hívnak segítséget és hogyan hagyják el a bolygót?

De most csak lépésről lépésre mindent... Először meg kell találni a rokonokat. Majd utána kitalálják, hogyan tovább...

Folytatása következik...

4.RÉSZ: A RABSZOLGATELEP FELSZABADÍTÁSA

Lihegve roskadtak le a földre a nagy ajtó mögötti rácsos padlóra. A doboz alakú helyiség két oldalfalán figyelmeztető jelzések forogtak, ismeretlen jelzések díszítették a falat. A belső kapu pontos mása volt a külsőnek, a kint tomboló tornádó borzalmas erejét még ezen keresztül is érezték.

Miután Trondam kifújta magát, felállt a földről és Devyhez lépett, aki félénken nézett fel rá. Kudarcot vallott, mint vezető, Trondam pedig úgy tornyosult föléje, mint isten a gyarló halandó fölé.

– Mond hogy van ide térképed vagy valamid.

Devy nyelt egyet. – Nincs.

Trondam a plafonra meresztette a szemét. Ez nem lehet igaz, gondolta.

– Jó, akkor szedelődzködjetek, bemegyünk az első irányítóteremig és letöltünk egy térképet. És ami a legfontosabb, hogy megpróbáljuk kiiktatni a kommunikátor zavarót és hívunk segítséget.

Kanju megvizsgálta mindenki szemét, nincs-e valami utóhatása a borzalmas hőségnek és megerőltetésnek de mindenkit rendben talált.

– Halkan haladunk, bár sejtik, hogy mi itt vagyunk. Tuti van kamera valahol.

A néma kézjelzésekre letérdeltek, lehasaltak és készültek arra, hogy a belső ajtót is kinyissák.

Nagra aktiválta az emelőszerkezetet, majd a gomb megnyomása után máris a falhoz lapult.

A vastag ajtó nyikorgó hanggal emelkedett fel. Azok, akik hasaltak, gyorsan ráláttak a tűzivékre és szemeikkel pásztázták a mögötte lévő folyosót. Ám az üres volt.

Az ajtó embermagasságig nyílt mindössze, Trondam megállította. Lestek befelé, vártak egy nagy fogadóbizottságot, a maradék fegyveres rabszolgáőröket, de senki.

Egymásra pillantottak, majd mindenki Trondamra. A férfi csak két ujjával mutatott befelé egy szó nélkül és halkán lopakodva elindultak.

A vaskos ajtót követően egy ugyanilyen magas és széles, sötétkék anyagból épített folyosó húzódott elég hosszan. A rendeltetésére rájöttek gyorsan, itt parkoltak a rakodókocsik, az ásatásból származó érceket vagy más ismeretlen anyagot itt gyűjtötték és pakolták meg velük a kocsikat, amik aztán a nagy ajtón kimentek, felhajtottak a felszínre és a telep felé mentek, hogy ott meg a leszállásra alkalmas járművek felkapják az árut és elvigyék.

És itt dolgoztak a rabszolgák, valahol lent, ennek a komplexumnak a mélyén. Őket kell megtalálni.

A rakodófolyosóból keskeny, emberekre méretezett járatok nyíltak. Keresztmetszetük felül lapos, az oldalfalak enyhén íveltek, míg a padló a legtöbb helyen kétrétegű, a rácsok alatt kábelrengeteg és energiaszállító csövek futottak. Minden elem, plafon, fal egy furcsa indigókék színű agyagból lett építve, melynek felületébe a jelzéseket beleégették és enyhén radioaktív festékkel töltötték fel hogy még a vaksötétben is adjanak némi fényt. A plafonon a kék falakat piszkos-sárga lámpák világították meg, ezek néhol – enyhe pattogó hang kíséretében – villódtak.

Nem kellett sokat menniük, mindössze tíz lépést és mindannyiukon fura érzések lettek úrrá. Az agyukra mintha súlyos béklyó nehezedne, mint mikor már elhasznált levegőt kénytelenek szívni hosszú órákon át. Ám a kézi termináljaik mindent rendben találtak: levegő normál értéken, mérgező anyag zéró, hőmérséklet is kimondottan kellemes, húsz fok.

A sivatagi álcázó és védőruhákat le is vették magukról, összecsomagolták és hátukra vették. Lehet, hogy nem itt kell majd kimenniük a foglyokkal, hanem egy másik ajtón és akkor majd ott fogják felvenni. Szerencsére a ruha tervezésekor ügyeltek a szállíthatóságra, így a hozzá készített csomag összenyomta egy ugyan nem túl könnyű, de kis méretű, hátra akasztható zsákká.

Továbbmentek a folyosókon. Mei ment elől jobb oldalon, kardját jobb kezében tartva, baljában egy energiapisztollyal célzott sokfelé, mellette Olp lopakodott, hatalmas bárdja a hátán pihent és most löfegyverét markolta feszülten. Mei már látta rajta, hogy az óriásnak van bőven harci beültetése de csak adrenalin pumpákra és esetleges turbózott reflexekre gyanakodott, hiszen a futást alig bírta.

Középen haladt Nagra a technikus, Kanju a felcser, Fob a mesterlövész és Jadse a robotidomár, aki a szemeit időnként lehunyta, hogy a kis robotot irányítsa.

Hátul pedig Trondam és Volre zárták a sort. Míg a Minmatar férfi a kedvenc gépkarabélyát cipelte – amit persze minden használatkor átkozott mert majdnem beletörték a végtagjai –, Volre pedig egy részecskegyorsító fegyvert. Nem volt túl nagy, padlóra állítva a hasáig ért, de folyamatosan zúgott, lőésre készen.

Elérték az első keskeny járat végét, majd két irány közül kellett választani: balra vagy jobbra. A falon semmiféle jelzés nem volt azt illetően, hogy merre lehet egy esetleges irányítóközpont, ezért Trondam megveregette Jadse vállát, a lány pedig bólintott. Mos rajta a sor, hogy kiküldje Rog-ot, a kis robotját és körülnézzen. A felszíni kommandós egységek előszeretettel használtak a ilyen robotidomárokat, mert a felderítés észrevétlensége miatt hatalmas előnyre tudtak szert tenni, ami sokszor eldöntötte a harcok kimenetelét.

Rog egy hosszúkás, menyét szerű csillogó állat alakját vette fel és sebesen iramodva a padlón és falakon egy futó ember sebességével haladt előre.

Míg a lány a felderítést végezte, a többiek egy kicsit felengedtek...

De csak addig, míg meg nem látták a kis robotot mögöttük nem messze, amint halkán csipogva őket figyeli.

Na, most mi van, a lány miért nem oda küldi, ami mondvá lett neki? Trondam odalépett hozzá

és megveregette a vállát, majd halkán közölte.

– Jadse, mintha eltévedtél volna.

– Dehogy, most járok a négyes szint elosztóterménél, nézd – ezzel kézi terminálját aktiválta és kivetítette azt a képet, amit robotja látott.

– És akkor mit keres a kis Rog-od ott? – Trondam a háta mögött lévő falra mutatott, ahol valóban ott lógott a kis állat.

Jadse nem értette mi történik itt. Száját tátva nézte a kijelzőt, ami mutatta, hogy merre halad a robotja, majd ráemelte tekintetét a közelükben lévő kis gépre és döbbenten közölte Trondammal: – Ami itt lóg a plafonról, az nem az enyém.

A laza testtartásból készültségbe ugrottak, mintha lenne valaki a közelükben. De senki. A folyosók teljesen üresek, semmi mozgás, zaj.

A közelükben lógó Rog pedig elslisszolt valamerre.

Jadse robotja a képek alapján lassabban kezdett mozogni mert a látottak megzavarták. Kié volt az a robot? Az ilyenek nem képesek az önálló aktivitásra, hacsak nem valami komoly program van beléjük táplálva, de a lánynak nem volt ilyenje. De akkor meg kié? Az egyik őrnek van talán ilyenje? Robotidomárokat is használnak már őrésre? De a lány azt is tudta, hogy ezek a robotok személyre szabottak. Egyik sem tömegtermék. Úgy gondolta, az övé egyedi darab, mert egy kisállat alakját öltötte fel, és két másikat tudott még, de arra nem gondolt, hogy más is választhat pont olyat, mint ő. Fura.

Közben a robotja megtalálta az irányítóközpontot. Nem volt messze, mindössze pár száz méter, ráadásul az út is tiszta volt odáig.

– Megvan. Iránytérkép szelet kiemelve, küldöm a terminálotokba.

A kék fényel átvették az adatokat és amint megvoltak vele, Trondam jelzésére továbbhaladtak.

Útjuk során üres folyosókon haladtak keresztül, sehol senki. Az örök biztos dolgoztatják a rabszolgákat lent és még az sem kizárt, hogy kínzáson is átesnek. Devy szíve összeszorult, ahogy öccsére gondolt, nem különben Nagra, aki a feleségére és Jadse, aki a nővérére.

Nem sokkal később, további kietlen járatokon áthaladva elérték az irányítóközpontot. A folyosó körbefutotta a közepén áttörhetetlen fallal körbevett nagy termet, ahol bent akár negyvenötven ember is kényelmesen le tudott ülni és dolgozni, derékmagasságtól felfelé üvegablakokon át lehetett benézni, de senkit nem láttak bent. A gépek üzemeltek, egy nemrég megnyitott térkép pörgött egy asztal fölött, ami azt jelentette, hogy az itt lévők láthatták a közeledőket, terveztek valamit és most elbújtak.

Trondam megint jelzett a kezével: *bemegyünk*.

Ám megint feltűnt a másik kis robot, Rog, ezúttal úgy, hogy Jadse vállán ott nyugodott a sajátja.

Trondam és Volre észrevették és látták az ijedt arcú lány reakcióját. Arcát fájdalmas grimaszba fordította és némán közölte, hogy észrevettek minket.

A két férfi bólintott. Várható volt. Hogy is gondolhatták, hogy ide bejutnak feltűnés nélkül? Balga terv. Ha Devy nem hazudott volna az elején, akkor talán Trondam kitalál valami jobbat.

Amint a másik kis robot eliszkol, Trondam odasúgta Jadsenak: – Kövesd!

A lány robotja leugrott a válláról és villámgyorsan a másik kis gép után iramodott. A képek máris megjelentek, de gyorsan elvesztette a nyomát. A menyét visszatért és a lány ránézett Trondamra. – Elnézést!

– Semmi baj kölyök.

Folytatták az irányítóterem körbevetését és mikor bebiztosították, Nagra, Volre és Jadse ment be gyorsan hogy letöltsék a térképet.

Eközben Kanju is valami furcsát látott. Valaki volt a közelükben, de amint odanézett, gyorsan visszahúzódott. Hát az meg ki volt? Vagy csak képzelődöm? Igen, biztos a nyomasztó levegő az oka. Valahogy a hideg kirázta ettől a helytől. Bár az értékek rendben voltak, mégis, mintha tényleg használt levegőt lélegezne be, a szemei kezdtek égni. És nem csak neki. Másnak is. Többen hosszasan pislogtak már. Mivel Kanju orvos volt, ő felismerte a légszomj jeleit. De az ég

szerelmére, az értékek rendben vannak, nem? Vagy nem? Vagy...

Gyorsan lefuttatott még egy tesztet. Minden érték zöld. De ég a szemem, a francba is. Ez légszomj, olyan mint csukott ablak mögött jó sokáig. Bár bele nem halhatnak, de fejfájás és hallucináció felléphet. Igen, akkor hallucinálok. De miért? Hisz a levegő rendben van, nem? Vagy nem? Vagy...

Lefuttatott még egy tesztet.

Ég a szemem...

Tiszta levegő...

De mégsem, mert hallucinálok...

De miért? Hisz a levegő rendben van, nem? Vagy nem? Vagy...

Még egy teszt...

Zöld jelzés...

Tiszta...

Ég a szemem...

Hallucinálok, mert ég a szemem? A zöld jelzés is hallucináció?

Na még egy...

Tiszta, de hát ez tiszta, *tiszta*...

A szemem...

Ég a szemem...

Meg kell dörzsölnöm. A fertőtlenítő kendő jó lesz...

Csillog a kendő... Hát persze mert nedves...

Csillog...

Kendő...

Na még egy teszt zöld. Nem lehet igaz...

A szemem...

Ég a szemem...

Megtörölöm a kendővel...

Igen, az segít, jól megtörölöm a kendővel...

Jadse felsikoltott, a többiek pedig már nem tudtak olyan gyorsan mozdulni hogy megakadályozzák azt, hogy Kanju ne döfje a saját szemébe a hatalmas sebészkesét...

Mire Trondam odaért, a kés a koponya hátsó részét is átütötte...

Döbenten állt a halott felcser teteme fölött. A többiek is mind odagyültek és a hideg futkározott a hátukon.

Mi folyik itt?

Ránéztek a felcser termináljára és látták rajta, hogy többször egymás után levegő tesztet futtatott... De minden eredmény zöldnek tűnt...

Trondam Devyhez fordult. A szemébe nézett, de nem mondott semmit. Devy pedig kezdett összeomlani. Mi van az öccsével? Mi folyik itt? Mi történt Kanjuval?

Trondam nem mondott semmit, csak megfogta a férfi grabancát és a falhoz csapta.

– Hova hoztál minket? – mondta halkan az arcába, de nagyon dühösen.

– Nem tudom. Ez egy rabszolgatelepep.

– Rabszolgatelepep? Szerinted ilyen egy rabszolgatelepep? Ahol egy felcser agyon szúrja magát?

Devy arca könyörgőbe fordult és Trondam látta rajta hogy tényleg nem tud semmit arról, ami itt történik.

De hát mégis, mi is az ami történik?

Ekkor Trondam látta meg ismét a másik kis robotot. Nyomban utasította Jadset a másik gépre mutatva: – Kapd el!

Jadse menyétje lesiklott a válláról és nagy sebességgel üldözni kezdte a menekülni igyekvő másikat. De percek múlva megint elvesztette a nyomát.

Esdekelve nézett Trondamra, de a férfi csak megpaskolta a feje búbját.

– Megvannak a térképek?

Átvetítették egymásnak a térképadatokat. Trondam megnyitotta és rákeresett a lakószekciók

és ásatások részekre.

– Akkor ide megyünk le! – mutatott egy mélyen alattuk lévő blokkra, ami a rabszolgaszállás néven lett bejegyezve.

Trondam jelzett megint a kezével, és továbbindultak.

A formáció újra ugyanez, vagyis elől Olp és Mei, középen Nagra, Devy, Fob és Jadse, hátul pedig Trondam és Volre.

Kacsaringós utakon haladtak át, meredeken lejtő folyosókon mentek le. Közlekedőjárműveket is találtak, de mindnek szét volt törve az irányítópultja. Na, ezt ki tette és miért? Pedig most milyen jó lenne, ha egy ilyen működne...

A meredeken lejtő járatok után nagy termekbe értek, ahol a falak és mennyezet ugyanolyan anyagból és stílusban készült, de középen sok-sok kisebb nagyobb konténer állt állványokon, speciális zárral, erősített burkolattal. A világító címezés még ráadásul azt is mutatta, hogy ezek már készen álltak arra, hogy felpakolják őket a kocsikra, felvigyék a felszínre, hajóba rakják és máris megy a címzetthez.

Már több kilométert tettek meg eddig is, de csak most először jutott eszükbe az az egyszerű gondolat, hogy hol vannak az emberek? Nemhogy senkit nem láttak eddig, de még a nyomaikat sem. Gőzölgő kávé pohár? Sehol. Fegyver üzemen kívül? Semmi. Bekapcsolva hagyott terminál? Egy sem. Hol vagytok emberek?

A nagy termet, ahol a címzett konténerek sorakoztak állványokon, asztalokon, felülről világították meg fehér lámpákkal, a fények egyenesen a konténerekre estek. Úgy tűnt, hogy gondosan helyezték be a tartalmát, bármi is legyen az.

A jelzés azt mutatta, hogy át kell vágniuk ezen a helyiségen.

Közben szellőzőjáratok nyílásai adtak kísértetiesen sivító hangot, ahogy a kint tomboló vihar által megmozgatott nagy sebességű levegő valami módon utat talált ide és úgy döntött, itt is kergetőzik egyet. Homok nem került be, azt valami szűrő megfogta valahol kint vagy bent a járatokban.

Átérték az előkészítő termen, másik végében egy elágazó szobába léptek, ahonnan legalább hat folyosó indult ki sugárirányban. Erről a pontról szépen beláthattak mindegyikbe, de az ürességen kívül semmi. Még egy elhajított pohár, csikk se mutatta jelét annak, hogy itt valakinek kéne lennie. Pedig kéne ám...

A hat járat közül a harmadikat választották jobbról. A hosszú, kétembernyi széles folyosó egyre csak haladt beljebb valami ismeretlen hely felé. Úgy figyelték meg, hogy ezek a rendszerek a hatalmas meteoritkráter falát ölelték körbe belülről ezekkel a zezugos labirintusjáratokkal.

De hol vannak az emberek?

Egy csipogás hallatszott, ahogy nemcsak Rog robotja tűnt fel, de most a hátul haladó Trondam és Volre egész biztosan látott valakit.

Trondam pissegett, hogy állj és kezével jelzett: irány vissza. Közben a másik robot eliszkolt, de Jadse küldte utána sajátját. Mindkettő eltűnt egy szellőzőben.

Trondam és Volre közben visszarohantak és két irányba célozva kilestek a hatos elágazásban. De senki.

– Pedig tuti láttam valakit. – Mondta Volre, és idegesen nyelt egyet.

– Igen, én is. Na mindegy, gyerünk tovább! Találjuk meg ezeket, basszuk szét a zavarót, hívjunk segítséget és tűnés!

Volre bólintott. Már feleslegesnek érezte, hogy azt mondogassa, én megmondtam.

Visszafutottak a többiekhez, majd óvatosan továbbindultak.

Tehát van itt valaki, csak épp nem szeret barátkozni. De legalább van itt valaki. Jadse robotja közben visszatért és mintha bocsánatot kérne, finoman, nyújtottan vijjogott. A lány meg csak simogatta. Sőt, még beszélt is hozzá.

Átérték a járaton, és egy újabb hatos elágazáshoz értek, a folyosók egymással szemben nyíltak, három jobbra, három balra. A térkép azt mutatta: a jobb utolsó kell.

Elindultak ezen, Trondam és Volre pedig megint látott mögöttük valakit, ezúttal nagyon közel.

– Mozgás mögöttünk! – kiabálta már Trondam és Volreval együtt futottak vissza.

Kitoppantak a hatos elágazásba, de ez a valaki eltűnt. Bepillantottak minden járatba, de senki. Mi folyik itt?

Trondam jelzett az elöl lévő Meinek, aki bólintott majd továbbmentek.

A nem túl hosszú járaton átérve – ami valahol megint a kráter falának belső felén futott – egy rendezetlen alakú helyiségbe értek, mintha egy kupola tetejét levágták volna, és a hiányzó részbe csöveket állítanak be, amik különböző szögbe állva energiáknak biztosítottak zavartalan áramlást. Középen ezek egy nagy, felismerhetetlen berendezéshez csatlakoztak, ami úgy nézett ki mint egy tüskével teletűzdelt groteszk golyó.

Megkerülték a – vélhetően – energiaelosztó berendezést és mentek tovább.

Azonban a másik kis Rog már egyre többször bukkant fel. Szinte el sem menekült a látóterükből. Valaki folyamatosan figyelte őket, de Jadse még mindig nem értette, hogy ezen egyedi kis robotok közül hogy találkozhat olyannal, ami éppúgy néz ki, mint az övé.

A folyosó változott, egy csőben sétáltak, csapott alján rácsokkal, talpuk alatt szikrázva szaladt a távolba a kékes energia, míg a falak meg valamiféle változáson mentek át, ami a cső rendeltetésének volt köszönhető. Ilyesmiket leginkább űrhajókban lehet megfigyelni, ami közel esik a hiperhajtómű brutális erőket megmozgató magjához.

A cső egy cirkáló hossz után enyhén kanyarodott, láthatólag követte a kráter ívét.

A járat végénél liftek várták őket. Három, egymás mellett, a nagy terheket szállító, mágneses síneken lefelé futó dobozok ajtaja nyitva állt. A jelzések alapján ez a legfelső szint.

Kérdően néztek Trondamra, aki rájuk sem nézve bólintott, figyelmét lekötötte a mögöttük futkározó másik Rog. Mivel Jadse már nem vette üldözőbe, így a másik kis állat alakú gép leült és fejét ide-oda billentve egyfolytában nézte őket.

Trondamot a hideg rázta. Figyelik őket, de nem tudták elkapni a kis kémet. De akárhogy is legyen, akkor kerüljenek szemtől szembe egymással, essenek túl rajta és kész. Ha meg is halnak, a klónéledés után majd eldöntik, hogy mit vállalnak el újra.

Beálltak a liftekbe, de az nem indult el. Vagyis más lejutási lehetőséget kell keresni.

– Trondam! Itt a lépcsőterem – mutatta Volre a térképen.

– Látom. Akkor indulás arra! Közben készüljetek, mert lelőjük ezt a minket követő kis jószágot!

Mikor megfordultak, a másik kis állat eliszkolt, mintha csak tudná mire készülnek. Besiklott egy résen, és ugyan vártak a felbukkanására egy kicsit, de nem jött elő.

Eltávolodtak a liftektől, vissza a csőjáratba és ekkor megütötte a fülüket a fura zaj...

A liftek ajtajai bezáródtak és lementek...

Valaki hívta ezeket letről...

De mégis, hogyan? Nekik nem működött. Akkor másoknak hogyan?

Trondam néma kézjelzésekkel utasított mindenkit, hogy rákészülni a liftekre. Visszaszaladtak, de közben a hideg futkározott a hátukon, bár maguk sem tudták, hogy miért.

A jelzések szerint mindhárom lift leérkezett a nekik készített legalsó szintre, majd emelkedni kezdtek.

Trondam szíve a torkában dobogott. Ezekbe öt-öt ember kényelmesen befér, ha mind tele lesz fegyörökkel, akkor itt aztán lesz balhé. Ezért Meit a liftek ajtaja mellé állította, a nő a hátát a falnak vetette, kardját készenlétben tartotta, hogy egy pördüléssel az érkezők között lehessen, a többi onnan már a gyorsaságán és a kardján múlik.

Volre teljes energiára állította fegyverét és nyelt egyet, Jadse a robotját más formába alakította és a lift fölötti falra ültette, Fob féltérdre ereszkedett és úgy célzott, a bukott Devy pedig remegő kézzel irányította fegyverét az ajtóra. Nagra a technikus egy kis kézi pisztolyt szorongatva húzódott hátrébb, Olp pedig az oldalsó falhoz lapult

A liftek sebesen jöttek felfelé. Mind a három, egyszerre...

Vajon mennyien lehetnek benne?, gondolta Trondam. Ha mind tele van, akkor az tizenöt fegyverest jelent. Hát persze, a kis robot, a másik Rog jelentett mindent, most meg vár a csapda.

A liftek nagyon közel jártak...

Ekkor mögülik a kis Rog – a másik – rohant ki és a lift elé ült. A következő pillanatban a

felvonók megérkeztek és mindhárom ajtaja sziszegve, egyszerre nyílt ki...

A fegyverek elsütésre készen álltak...

Tömény fehér füst szállingózott kifelé, nem lehetett látni kik állnak bent és hányan. Mint egy fagyasztótartály közelében, a légnemű anyag úgy folyt kifelé mint a sűrű víz.

A kis Rog beugrott a liftbe, melyben még továbbra se láttak senkit. Ám pár másodperc múlva kilépett végre a gazdája és várták a páncélba öltözött fegyőrt, vagy valami egyéb harci robotot, cyborgot. Ehelyett nem más lépett ki a liftből, mint Jadse...

Hát ez meg mi? Tette fel a kérdést agyuknak az a része, ami a valóság megállapításával lett megbízva. Jadse itt áll közöttük és mégis most lépett ki a liftből?

A lány felsikoltott, a liftből kilépő hasonmása ugyanis vörös szemekkel – valójában szem nélküli, véres üregekkel – meredt rájuk és mosolygott.

Minden fegyver elsült, a szörnyű lányt és kis robotját masszává változtatták a fegyverek. A véres húscsapatok, leszakadt fej és végtagmaradványok becsúsztak a liftbe.

A következő pillanatban egy másik – még mindig füstös felvonóból Nagra rohant ki, ugyanolyan szörnyű állapotban, mint a másik Jadse.

Mei lecsapta a véres arccal vigyorgó, támadni készülő férfi fejét, majd közvetlenül mögötte egy másik lépett ki, a középső liftből: Olp, a nagydarab tank. Teketóriázás nélkül a nő felé suhintott bárdjával és Meit csak a gyorsasága mentette meg, hogy ne csapja ketté az óriás a hatalmas fegyverrel.

A többiek agya sikoltozott, de ösztönszerűen mondható mozdulatokkal irányították rá Olpra – a másikra – a fegyvert.

A véres arcú óriás egy villámgyors mozdulattal megérintett valamit az övén és egy tompa durranás hallatszott, majd egy erős lökés, mintha egy nagy erejű kábítógránát robbant volna fel közöttük. Kivétel nélkül mindenkit a falhoz csapott.

Nagra és Jadse nem tudott tenni sokat, amint csúsztak le a falon, de Fob és Devy, valamint Trondam és Volre a lökés után rá tudtak lőni a szörnyű arcú óriásra. Ám ez sem volt elég: az ál-Olpnak is volt személyes védőtere, melyről a lövedékek lepattantak, vagy elolvadtak rajta.

Mei elrugaskodott a faltól, aminek a robbanás vetette, majd támadott. A szörnyű arcú Olp pedig viczorogva ugrott félre meglepően gyors mozdulattal és egy morgással sújtott Mei felé, a hasa irányába.

A többiek már nem akartak lőni, mert eltalálhatják Meit.

Trondam kimeredt szemekkel adta ki az utasítást: – Futás vissza! – Majd üvöltött. – Futás, vissza, gyerünk!

Ugyanis látta, hogy a liftek megint mennek le, hogy még felhozzanak valakit...

De mi volt ez? A választ ketten már tudták. Már hallottak erről, de nem volt alkalmuk ezt részletesen elmesélni.

Mei hátraugrott, a bárd a hasa előtt száguldott el. Majd villámgyorsan előrelépett és az óriás hasába szúrta kardját. Az ál-Olp viczorogva nézett rá, szemének helyén tátongó véres lyuk mintha még pulzált volna egyet, majd megfogta a nő karját és meglepő erővel hátrtolta a harci cyborgot, a kard pedig csúszott kifelé a hason.

Mei szeme is vörösen irizált, még ijesztőnek is hatott egyeseknek, de az a tudat, hogy ez egy beültetés, senkiben nem keltett akkora viszolygást, mint egy láthatólag nem is kivett, de inkább kikapart szemgolyó. A nő meglepetésszerűen ugrott hátra, keze kicsúszott az óriás markából, majd egy gyors mozdulattal hasba rúgta.

Az ál-Olp hátratántorodott az erős rúgástól, háttal a liftek közti falnak esett és egy morgás kíséretében emelni kezdte újra bárdját. Ám a hatalmas fegyver a kézfejjével együtt hullott a padlóra, a kékesen cikázó kard ezután az arca felé száguldott és a véres szemüregekkel rendelkező arcot hosszában kettényitotta.

Az ál-Olp arcából spriccelt kifelé a vér, orra bukott, majd nem mozdult többet.

A nő egy ideig még nézte a tetemet, meg Nagra és Jadse szétlőtt testét és maradványait is. Majd csatlakozott a menekülő csapathoz. Mert itt valami nagyon, de nagyon nincs rendjén...

Már mindhárom lift lefelé száguldott, hogy felhozza a következő... kiket is? Kik is voltak

ezek?

A kérdések a menekülők agyában választ nem elfogadva kergetőztek, nem akarták elhinni, hogy saját magukat látták kilépni a liftből. De hát, mi a fészkes fene történik itt?

Menekültek. Vissza oda, ahonnan jöttek, nem foglalkozva semmiféle szabadítással többé. Az életösztön és pánik most mindennél erősebbnek bizonyult. Ketten ugyan tudták, mi a magyarázat arra amit láttak, de most ők is futottak mint az őrült.

Mei beérte őket, gyorsan átslisszolt köztük, majd a fáradtságtól és félelemtől elgyötört arcú, pánikba esett emberek élére állt hogy ő találkozzon elsőként egy újabb, várható ellenséggel.

Rohantak, ahogy a lábuk bírta, hogy visszajussanak ahhoz az ajtóhoz, amin keresztül bejöttek és ki lehet menni. A gond azonban: a vihar.

Száguldottak át a hosszú folyosókon, tüdejük fel akart robbanni, mint akkor mikor ide futottak a tornádó elől. Most pedig megint. Ráadásul az ugyan zöld értékekkel jelzett, de mégis egyértelműen elhasználnak érzett levegő csak tovább nehezítette a helyzetet.

Már az irányítóteremnél jártak. Bepillantva a félelem új hullámokban tört rájuk, mert minden széket felborítottak és a legtöbb berendezést szétverték. Ez pár perce történhetett. Valaki járt itt...

Lábuk már égett, nem jártak messze. És szerencsére senkibe nem botlottak bele.

Végül sikerült. Elérték a nagy ajtót és kinyitották. Amint a hatalmas kapu derékmagasságba ért, szinte bevetődtek alá és az utolsó ember lecsukta. A fémmonstrum pár másodperc múlva döngve zárult be mögöttük.

Újra ott voltak, ahol beérkeztek. Két nagy méretű kapu közt, kint a vihar még itt is jól hallhatóan tombolt. Vajon mennyi ideig tart? Mikor ideérkeztek, két órát mondtak, ami hirtelen harminc percre csökkent. Aztán azt mondták, hogy egy órát tart, de az eddig történtek tükrében ez akár mennyi lehet.

Jó öt perc kellett, míg kifűjják magukat és agyuk megbirkózik a látottakkal. Eddig ez nem sikerült, ezért tudtak úgy futni, mint az őrült. De most...

– Ez meg mi volt? – kérdezte Fob.

Senki nem válaszolt. Két ember tudta, hogy mi történt, de még nem hitték el, hogy ez megtörténhet. Az esély, hogy beleszaladnak ebbe, egy a sok millióhoz, ám mégis kifogták.

Az egyik, aki tudta, pontosabban sejtette, hogy mi folyik itt, az Volre, a másik pedig Nagra.

Volre leroskadt a földre mert itt most biztonságban voltak. Majd felnevetett. De kínjában.

– Ezt nem hiszem el, hogy mi szaladtunk bele.

– Sose gondoltam, hogy igaz – reagált Nagra is. Úgy ült a földön, mint egy halott a falnak támasztott háttal.

– Beavattok? – nézett rájuk Trondam és féltérdre ereszkedett hogy az utolsó korty levegőért is megküzdjön.

Eltelt két perc, míg Volre és Nagra eléggé összeszedték magukat ahhoz, hogy elmondják, mi történik itt.

– Rémtörténetként hallottam még kezdő koromban.

– Igen, én is így – bólogatott a halottnak kinéző Nagra.

– Ja. Szóval, arról van itt szó, hogy pár évtizede létezett egy úrállomás, olyan, amit ma is láthatunk sok helyen, ahol egy, vagy több aszteroida köré építik a modulokat. Ám akkor régen az egyik aszteroida mélyén valami ismeretlen anyagot találtak. Mihelyst ennek híre ment, az állomáson rejtélyes módon mindenki meghalt. Legtöbben megölték magukat, vagy egymással végeztek. Az indokot senki nem tudta, az állomás naplójában sem találtak semmit, ezért az egészet megmagyarázták a bezártság traumatikus hatásaival, ami az embereket meghülyítette. Nem ismeretlen ez űrhajókon ahol bedöglük a hiperhajtómű és az adó. Ahol évekig vannak bezárva egymással és mikor a hajó pár év alatt átrepüli azt a távot, amit normál esetben egy perc alatt megteszünk, már csak egy kísértethajó dokkol be. De ez más. Itt az alanyok egyetlen nap alatt lemészárolták egymást és saját magukat, tehát ez a bezártsági trauma egy baromság. Ezt többen sejtették persze, így pár mentőakció indult el oda, de egyik sem tért vissza csak az üres hajó, ami további rejtély, hogy hogyan. Végül az egészet kiszedték az adatarhívumokból, és szép lassan el lett feledve. Ám pár adat átsiklott, de nem tényként, csak amolyan szóbeszédként lett kezelve, mint

mélyúri kísértethistória. Amiből akad jócskán. Ebben az esetben a történet az, állítólag, hogy az aszteroidában valami élőlény szunnyadt. Egy életforma, ami tudatos. Ám ez az élőlény nem a hagyományos értelemben vett biológiai életforma. Itt a kövek mélyén egy ismeretlen anyag rejtett, aminek... hát, ez most hülyén hangzik, de tudata volt. Még hozzá valami szuper intelligens. Azt mondják, hogy az űrállomás azért pusztult el, mert ez a tudat egyszerűen meggyőzte őket arról, hogy meg kell halniuk, vagy ölniük egymást.

– De hát ez hogyan?

– Azt mondták, de hangsúlyozom, szóbeszéd, hogy ez a tudat képes volt kivetítéseket készíteni, mindezt úgy, hogy ugyan a kivetítés nem létezett, az alany agya mégis úgy érzékelte, hogy az valós. Mint nemrég Kanju. Ő is látott valamit, és azt hitte, hogy mondjuk megtörli a szemét valamivel, ehelyett az a sebészkeze volt. Most pedig a liftnél mi is ezt érzékeljük. Jadse, Nagra és Olp kivetítése került oda. Ám úgy tűnik, ha legyőzzük a kivetítést, akkor az már nem jön újra.

– Ez valami elbaszott hülye játék? – Trondam felvonta a szemöldökét.

Volre ránézett, tekintetének súlya alatt a kapitány csak nyelt egyet. – Nem hiszem, hogy ez játék. Ha egy ilyen kivetítés megölt, akkor ez a tudat meggyőzi az agyad hogy te is meghalsz és akkor meghalsz. Ha máshogy nem, hát leáll a szíved.

– De ez egy rémtörténet volt, nem?

– Ami úgy tűnik, hogy baszottul igaz.

– Devy, gyere csak ide! – intette a férfit magához Trondam.

Két hatalmas pofon csattant, majd Trondam megnyugodott egy kicsit, Devy pedig félig ájultan hullott a sarokba.

Volre rá sem hederítve folytatta: – És olybá tűnik, hogy egy ilyen aszteroida landolt itt ki tudja mikor. Ezek megtalálták, remélve hogy értékes ércet nyerhetnek és meggazdagodnak, beleöltek egy csomó pénzt, rabszolgatelepet hoztak létre. De úgy tűnik, hogy mielőtt akár egy csomagot is elküldhettek volna innen, a tudat kivégezte őket.

– És ha elküldtek ilyen csomagot már valahová?

– Akkor ott baj lesz.

– Te jó ég – Trondam megmasszírozta az arcát. Ez nem lehet igaz, gondolta.

– Most mit tegyünk? – kérdezte Fob, mereven nézve a padlót maga előtt.

– Itt maradunk, megvárjuk míg elül a vihar és kimegyünk innen.

– És aztán? – várta Trondam a megoldást.

Volre ránézett. – Nem te vagy a főnök? Én csak elmondtam, amit hallottam erről a valamiről.

– Hogyan tudjuk ezt legyőzni? – kérdezte Mei.

Volre idegesen sóhajtott. – Sehogy. Itt nem is őt kell legyőzni, hanem magunkat. Úgy tűnik, hogy ez egy olyan virtuális világ, ahol akkor is részt veszel, ha nem akarsz. Mint éppen mi. A tudat lemásolja az agymintánkat és már értem, miért érezzük a levegőt elhasználnak, holott minden érték zöld. A tudat nehezedik az agyunkra. És onnan lop. De ha jól emlékszem, akkor csak egy sémát tud kiszedni és azt kivetíteni. Vagy más szóval. Mindegyikünkben létezik egy másolat itt, de csak az agyunkban. Ha ezt a másolatot megöljük, a tudat kudarcot vallott, de ha a másolat öl meg minket, akkor a saját agyunk végez velünk. Tehát ez egy olyan halálos virtuális becsatlakozás, ahonnan nem tudsz kicsatlakozni.

– Akkor az azt jelenti, hogy Jadse, Nagra és Olp meghalt a lifteknél, de még a te másolatod, meg az enyém, meg Devyé, és Fobé... és Meié még valahol itt kószál?

– Azt hiszem. És attól félek a régen itt dolgozó emberek tudat kivetítése is itt kószál és őket legyőzte a sajátjuk. Ezért találták holtan az eddigi kutatókat és felfedezőket úgy, hogy saját magukkal és egymással végeztek, mert valójában őket megölte a hasonmásuk, de az csak az agyukban létezik, így magukkal végeztek. Te jó drón anyám...

Zsibbadt csend borult rájuk. Csak a kint tomboló vihar döngette elemi erővel a külső ajtót, bár a félelmetes erőtől nem kellett tartani, hogy betöri, mert – a kupolákkal ellentétben – itt nem talált rajta fogódzót.

Trondamnak leesett időközben arra is a magyarázat, hogy a bombázók nem azért jöttek ide,

hogy megakadályozzák Devy rokonainak kiszabadítását, hanem azért, hogy ezt az ügyet eltussolják. Tudtak róla és amint megneszelték, hogy valaki jön, úgy döntöttek, inkább megszórták őket bombával, semmint hogy megtudják az igazságot, bár persze erre is úgy derült fény, hogy valaki már hallotta ezt a történetet. Ha Volre és Nagra nem lett volna itt, még mindig nem tudnának, mi zajlik ezen a helyen.

Nincs más választás, nem szabad kószálni itt az állomáson. Itt kell maradni, itt biztonságos, a két vastos ajtó megvédi őket mindentől.

Ugyanakkor Jadse, Nagra és Devy családtagjai már a múlté. Ezzel a ténnyel szembenézés elszomorította őket. Hát akkor ég veletek, de most itt nem mehetünk be értetek, meg persze már úgymint a múlté vagytok. Fob és Olp csak csendben meredt maga elé.

Amint a vihar elült, meg kell találni a telep zavaróját és elküldeni az adást, hogy valaki jöjjön értük. Ehhez elég egy szimpla SOS jelzés, a legközelebbi pilótát értesíti erről és ha ő maga nem is jön, a törvények értelmében köteles továbbítani az adást és aztán majd jön valaki más. Végső esetben marad a klón, de ezzel vigyázni kellett: hallottak olyan eseteket is, ahol a blokkolt rádióadások megfogták a halott testről érkező adatokat is. Vagyis az alany meghalt, de a klónja nem éledt újra, mert nem tudták, hogy meghalt. Félő volt, hogy itt ugyanez a helyzet áll elő, ha a zavaró megfogja a jelet. Mert akkor lehet, hogy feleslegesen ölték meg magukat. Az állomásokon csak azt fogják látni, hogy esetleg évek óta nem történt semmi klónfrissítés, senki nem is jelentkezett érte ezért beteszik egy raktárba a testet és ha éppen rossz napjuk van, kivesznek egy-két szervet, agyat, nők testével meg még rosszabbat is művelnek.

Egy másik kérdés is felmerült: hol van a zavaró? Ha a kupolák közt valahol, akkor tényleg csak várni kell, míg elül a vihar. Trondam megnézte a térképet, és megtalálta a berendezést, bár eltartott neki egy ideig ez. A térkép alapján a kupolák alatt van, és a már lebombázott épületeken át egy járaton le lehet jutni és még innen is, az ásatási területekről. Senki nem gondolkodott a második lehetőségen, ezért szépen megvárják, míg elül a vihar.

Trondam Devyt figyelte, amint éppen összeszedi magát. Annyira mérges volt rá hogy ebbe belerángatta, hogy itt lelőtte volna. De amint rájött, hogy az öccse is már rég halott, hamar szárnalmas látvány lett belőle. Trondam hirtelen megsajnálta, bár maga sem értette hova lett dühe ilyen gyorsan.

Volre már nagyon fáradt volt – na meg persze mindenki más – és a hideg fémpadlón ülve bóbiskolni kezdett. Ugyan itt nem érezték a levegőtleniséget, de a tagjait mint egy csatolás nélküli művégtagot, olyan nehéznek érezte. Bóbiskolni kezdett, a biztonságérzet elfeledtette vele a nemrég átélt sokkhatást.

Devy és csapata – főleg azok, akiknek a rokonaiért jöttek – most magukba zuhanva, kimerülten igyekeztek feldolgozni a részleteket. Nem igazán sikerült.

Mei pedig a belső ajtónak támaszkodott, egyik talpát nekitámasztotta, kezeit karba tette és csak a földet nézte mereven, percenként kifújva ezüstös haját a szeméből. Nem volt már kedve mosolyogni, mert a végső halál gondolata őt is megijesztette. Minmatar létére kedvelte az örültségeket, általában nem félt semmitől, de ez más. Sokkal másabb. Ez már neki is aggasztóan mart bele agyába. Na de mindegy, mert már nem mennek be, megvárják a vihar végét és a kupolákon át jutnak le a zavaróhoz aztán el lehet tűnni a fenébe.

Legalábbis többen így tervezték...

Ám hirtelen...

Egy hatalmas döndülést hallottak, ami a vihar által keltett borzalmas légnyomás erejének hangjával ért fel.

Hát ez meg mi volt?

Majd egy újabb. Aki bóbiskolni akart, az most nyomban magához tért, tagjaikba új erő szökött ahogy az adrenalin elöntötte testüket.

Újabb döndülés...

Az arcuk rémültté vált, Jadse majdnem sírt, kis robotja a vállán egyéb parancs hiányában követte gazdája agyhullámain és vijjogott.

Mei az ajtónak dőlve ugyanolyan mozdulatlanul állt, de szemei már ijedten nagyra nyíltak a

testében tomboló, jóval nagyobb mennyiségű serkentőtől.

Ekkor pedig megtörtént az, amit soha de soha nem akartak: a belső ajtó nyílni kezdett... lassan emelkedve felfelé...

Mei ellökte magát tőle, kardját kirántotta és hasra vágódott, hogy lássa ki az, aki nyitni akarja az ajtót.

Eközben Nagra meg a nyitógombhoz ugrott és megpróbálta visszacsukni. De az automatika nem reagált semmit.

Mei nem látott senkit. – Központilag nyitják. – Jelentette ki.

A fegyverek készenlébbe helyeződtek, a félelemtől reszkető kezek igyekeztek biztos fogást találni ezeken.

Az ajtó pár másodperc után döngve a felső holtpontjára ért és az emberek hevesen dobogó szívvel várták, hogy történjen valami. De semmi...

Mei Trondamra nézett, de a férfi is tanácstalanul meredt a széles, üres folyosóra, a távolban a lezáró falra, és a rakodótérből kifelé vezető oldaljáratokra. Halotti csend, leszámítva a vihar őrjöngését.

Megszólalni sem mertek mert féltek, hogy magukra vonják valaki, vagy valami figyelmét.

Ám hirtelen Mei elüvöltötte magát: – Feküdj!

Hasra vágódtak. A következő pillanatban egy lövedék szelte keresztül a levegőt, a dörrenés némileg lemaradva követte, majd a töltény a mögöttük lévő külső ajtó felületébe mart. Át nem vitte, csak beleállt a kemény fémbe.

– Ez Fob lesz! – nézett rá a nőre, aki állta a tekintetét.

Majd még egy lövés, ezt már Nagra érezte, amint a hátát súrolja végig a forró hullám. Kifújta a levegőt, hogy még jobban lelapuljon, de tudta, ez nem segít.

Valahol a széles járat másik végében rejtőzött a mesterlövész, de innen nem látták.

Újabb lövés. Nagra vállcsontjába mart, véres cafatokat tépett ki és hátra is lökte a testét. Majd újabb: a fájdalomtól nyöszörgő szőke férfi feje szétnyílt, ahogy a lövedék behatolt a koponyája tetejét és kijött az állán. Meghalt.

A többiek szerencséjére, de a mesterlövész nem érzékelte, hogy Nagra már eltávozott, folytatta a lövését.

Ezt az időt használta ki Olp, aki felállt, majd bekapcsolta személyes pajzsát, morgott egyet majd előrefutott.

– Utána! – kiabálta Trondam. Az óriás egyre csak szaladt előre, megvédve a mögötte haladókat. Nem maradt más választásuk, mint elhagyni ennek a hosszú teremnek a végét és bemenni egy mellékjáratba. Mivel a belső nagy ajtót központilag nyitotta ki valaki, valahogy, így érezték, hogy terelik őket. Vagyis... a tudat, terelte őket befelé.

Olp rohant előre, két lövedék pattant le az erőteréről, de mindkettő ereje megtántorította egy pillanatra. A férfi összeszorította fogait és haladt tovább előre.

A következő várt lövés elmaradt. Olp már jócskán kifutott és ekkor hirtelen az eddigi lövések irányából egy apró plazmalövedék röppent az óriás felé... és a fejét átszakítva, mintha a pajzs ott sem lenne, kisütötte az agyvelejét.

Ám Olp halála nem volt hiábavaló: a többiek mögötte elérték a mellékjáratot és be tudtak futni, így takarásba kerülve a mesterlövész elől. Olp pedig pontosan a járat előtt terült el, égett agyveleje füstölögve távozott lyukas koponyáján át.

Mei a falnak lapulva kilesett, ezt követően vissza is rántotta, amint egy újabb plazmagolyó szakította fel a falat. Némi fröcsögő, olvadt fém hullott a nyakába, így beljebb ugrott, majd Volre segített neki a belül égő bőrruhájának eloltásában.

Trondam lecövekelve állt az átmenetileg biztonságos folyosón, takarásban a mesterlövésztől, de tudta, hogy kiterelték őket. És azt is érezte, hogy ez csak rosszabb lesz. A vihar elülésére nem számíthatnak, mert egy órája már biztosan tombol, de még sokáig eltarthat.

A férfi idegesen sóhajtott, a még lövöldöző mesterlövész pattogó plazmagolyóinak sistergő zaja mellett megszólalt: – Nincs más választásunk: meg kell találnunk a zavarót és lekapcsolni. A térkép szerint messze van, de ha futunk végig, meg tudjuk csinálni.

– Nem tudunk ennyit futni egyhuzamban – nézte Volre a térképet. – Mei még talán, de mi már nem.

– Én se. Szétszakít a lábam – rázta a fejét a nő.

– Akkor megállunk itt – mutatott Trondam egy ismeretlen rendeltetésű szobára, ami lehetett szállás, őrszoba, generátor, raktár, akármilyen.

Ez nem tűnt rossznak, a még folyamatosan csapódó lövedékek egyre csak sisteregtek, csattogtak. Időnként be kellett húzniuk a nyakukat, de a fröcsögő plazma nem érte el őket.

Trondam ránézett a többiekre: Mei elszántan és egyre dühösebb arccal nézett vissza rá, Volre hasonlóképpen, Jadse arca sírásba fordult, Fob kimeredt szemekkel még azzal küszködhetett, hogy ez igaz-e vagy sem és azzal, hogy az előbb éppen az ő hasonmása akarta lelőni a csapatot. Devy láthatólag megőrült – talán átmenetileg, talán végleg, ki tudja.

– Akkor indulás emberek, mindent bele a pihenőpontig, kifűjjük magunkat és futás tovább a zavaróig. Azonnal hívunk segítséget és visszamegyünk a legközelebbi zsilipig és tovább várjuk ott a vihar végét. És remélem addig találkozunk saját magunkkal, de őszintén, egy valakitől félek ám... – ezzel Meire pillantott és mintha sokan ebbe eddig nem gondoltak volna bele, most megértették: ha az ál-Mei rajtuk üt, elég nagy bajban lesznek. Az igazinak kell megvédenie őket. És még azt is csak halványan remélték, hogy ez azért sikerülni fog...

Trondam vett pár mély levegőt, közben Meire nézett, aki értette a pillantás lényegét: előre kell mennie.

A nő bólintott, kifűjta haját a szeméből és nagy sebességgel futni kezdett, megállva minden sarkon, hogy bevárja a többieket.

Felfűjták magukat és felkészültek a pár kilométeres őrült rohanásra...

Két perc múlva...

Félúton jártak az első pihenőállás felé vezető úton, mikor Meire egy alak ugrott rá oldalról, olyan gyorsan, hogy ő sem bírta kikerülni, vagy talán csak azért, mert nem figyelte eléggé.

Az ál-Trondam ledöntötte a lábáról a súlyos nőt. Már ez is csodaszámba ment, hogy sikerült ez neki.

Mei a rámászó, szörnyűséges arcú ál-Trondam vörösén pulzáló szemgödreinek látványától csak még nagyobb erőre kapott, bár ebből bőven volt benne elég. Maga sem tudta miért, de nem a kardjával szúrta, hanem lábát hátrahúzta és fejbe rúgta hamis főnökét. Az ál-Trondam azonnal meghalt.

Volre fejében felmerült, hogy be kéne szólni, hogy de béna is itt valakinek a hasonmása, de nem volt kedve és ereje ehhez.

Mei felállt a földről, belerúgott a halott ál-Trondamba egy utolsó, majd rohant tovább.

Kövezték a sebesen robogó amazont. Már nem voltak messze az első pihenőtől.

Mei éppen kirohant egy keskenyebb folyosóról egy szélesre, ami már azt jelentette, hogy közel járnak. A járat ezúttal nem csak szélesre, de nagyon magasra is nyúlt, felettük keresztben, mindenféle rendszert mellőzve merevítőelemek álltak ki a falból, vagy kötötték össze a két oldalt. A megvilágítás a padlóból érkezett, a sárga fények azonban nem tudtak teljesen kitörni a süllyesztett lámpákat fedő por és piszok miatt.

Mikor Mei kirohant a keresztirányban haladó folyosóra és jobbra nézett, a mögötte rohanó, lihegő emberek meg is torpantak a reakcióját látva. Trondam – akárcsak mindenki más – alig kapott levegőt, és a fájdalmas lélegzés kódán át látta, hogy Mei óvatosan lépked hátrafelé. Mintha valami állna előtte. A nő a kardját az alkarjához simította és pisztolyát célra emelte. Készült löni valamire...

Mei előtt, a széles folyosón a rabszolgák sorakoztak. De hogy milyen állapotban...

Mint egy zombi hadsereg, láthatólag a nemrég említett száz szerencsétlen sorsú Minmatar mind itt állt. Koszos, szakadt ruháik, vörösén tátongó üres szemgödreik nemcsak lesújtó látványként hatottak hanem magasra tolták a félelemfaktort is testében.

A nő óvatosan lépkedett hátra, nem tudott már jelezni a mögötte haladóknak, hogy ne jöjjenek

ki erre a széles folyosóra. De ők látták már a reakcióját, így nem is jöttek.

Mei régen érezte, de most nem tudta letagadni: félt. A feléje lassan közeledő zombisereg ellen nem sok esélye van. Hátrapillantott és számtalan menekülési lehetőséget látott, de az élőhalott hadsereg mint támadásra váró vadállat, csak arra vár, hogy a préda is nekiiramodjon és máris élvezetesebb lesz mind a vadászat és az az utáni étkezés.

Étkezés? Te jó...

Mei tudta, hogy ezek az emberek nem állnak ott, de nem kezelhette így, mert akkor az agyában már ott lévő idegen tudat győz és ő meghal. És a klón sem éled újra...

Mintha a saját rémálmai kelnének életre úgy, hogy nincs ébredés. *De nincs ám kicsi lány, most szépen megküzdesz ezekkel...*

Még mindig óvatosan lépkedett hátra, érezte hogy nem szabad hirtelen mozdulatot tennie, mert akkor ez a vadállatsorda máris támad. De látta, hogy a nyöszörgő, szörnyűséges rabszolgák nemsokára elérik az oldaljáratot, ahol a többiek vannak bent. Ha csak egy is benéz oda...

Mei testén újabb hidegrázás futott végig ahogy a szem nélküli, borzalmas látványt nyújtó rabszolgák – akik akár pilóták, munkások, bolygóművelők, akárkik lehetnek – most életveszélyes fenyegetéssé léptek elő, olyan mértékűvé, melyet Mei nagyon régen érzett. Bár harcaiban magabiztosan cselekedett, tisztában volt a veszélyekkel. Most is, csak a magabiztosság mintha épp menekülőre akarná fogni.

Hátrapillantott: a járat jó hosszúnak tűnt. Azzal tisztában volt, hogy azért ezek az akármik nem fogják beérni egykönnyen, de még lehetett belőlük akár még egyszer ennyi. Ha pedig beérik, akkor neki biztosan annyi. Nem beszélve a többiekről, és bár ugyan egy ideig meg tudják védeni magukat ez ellen a zombihadsereg ellen, de ha belefutnak az ál-Meibe, akkor az meg lekaszabolja őket. Nem tudta mit tegyen. Fusson? Vagy csak hátráljon egy ideig?

Úgy látta, hogy az eddigi óvatos hátrafelé lépkedése bejött: már jobban tudott saccolni a zombik számát illetően, és látta, hogy nincs is olyan sok belőlük, csak olyan negyven. Csak... De száz rabszolgáról beszéltek az elején... Hol a többi?

A választ gyorsan megkapta: felbukkantak mögötte és bekerítették. Hozzávetőlegesen ugyanannyi nyöszörgött a háta mögött, mint előtte.

Mei már félt. Szeme ugyan vörösen izzott, az adrenalin tombolt ereiben, de a rettegett érzés megtalálta az utat az agyáig. De ez sem normális: hogyan? Ha az embert szétveti a mellékvese által termelt serkentő, ráadásul az ő testében egy normál emberének a háromszorosa cikázott, akkor ez mellett nem lenne szabad még félnie is, hisz a félelem is termelte az adrenalint. Biztos volt abban, hogy az agyába képeket vetítő idegen tudat szabadította rá ezt. Más magyarázat nem lehet erre.

De most mit tegyen? Még mindig hátrált óvatosan lépkedve. Az előtte lévő seregtől tartotta a távolságot, ami nem volt több mint pár ugrás normál végtagokkal, de a mögötte jövők is vészesen közeledtek. Nem látott oldaljáratot sem ahová beszaladhatna, ahonnan pedig kijött, azt már levédtek a testükkel – és kész csoda, hogy nem vették észre a többieket odabent.

Hát jó, ha előre és hátra nem, akkor mi a helyzet felfelé? Felpillantott. A francba, túl magasan van az első áthidaló gerenda. Pedig ha el tudná érni, akkor átmenetileg biztonságban lenne ezektől a visszataszító gyalogosoktól. De más választása nem maradt. Valahogy fel kell ugrania. Ha nekifut jobbra, akkor a faltól sikerülhet. Igen, ezt kell tennie. De mi legyen a többiekkel?

– Trondam! – szólt a rövid távú rádióba.

– Itt vagyok – válaszolt a férfi. – Mond, hogy kitaláltál valamit – hallatszott lihegő hangja.

– Igen, kitaláltam. Ha szólok, rohanjatok ki és tovább a széles folyosón jobbra! Adjatok bele mindent!

– Már eddig is ezt tettük.

– De most megint kell. Készüljete!

Mei egyre csak lépkedett hátrafelé. Már vészesen közeledtek a mögüle érkezők is. Oldalra pillantott és meglátott egy beépített terminált a falban. Ez lesz a jó, a súlyával össze tudja törni és onnan ellökheti magát, mert a sima falról nem menne.

Visszaszámolt magában: három... kettő... egy... Gyerünk kislány!

Elugrott, lábaival porrá zúzta a terminált ahogy összenyomta. És ahogy sejtette, mindkét

zombifront megindult feléje egy gerinctépő üvöltést hallatva.

Mei ellökte magát a szétzúzott terminálról és a magasba szökkent. Épphogy sikerült elérnie az egyik keresztelmet, de az meg a súlyának gyorsan megadta magát. Megkapaszkodott, majd újra ellökte magát.

Eközben a zombisereg alá ért és a nő tudta, ha most innen leesik, meghal.

A kezei meghajlították a merevítőelemet ahogy kapaszkodott rajta felfelé, majd egy újabb ugrás, amitől már le is hullott ez, és elkapott egy már erősebb elemet. Eközben pedig beleüvöltötte a rádióba. – Indulás, fussatok, fussatok!

Trondamék minden erejüket összeszedték és kirohantak a széles folyosóra és balra nézve láthatták az egy helyre gyűlt borzalmas sereget, amint szemlátomást ugrándoznak a magasban őket figyelő, vörös szemű démon felé. Élőholt a démon ellen. Ez ám a párosítás, gondolta a férfi, majd jobbra nézett és rákapcsolt, hogy elérjék a következő rövid folyosót, ahol egy esetleges közvetlen támadást jobban kivédhetnek mint itt.

Futottak mint az örült.

Azonban a zombik egy része feladta az értelmetlen próbálkozást hogy a magasban lévő elemek egyikén pimaszul guggoló nőt elkapják és velőtrázó üvöltéssel Trondamék után iramodtak. Ám szerencséjükre nem tett mind így. Közel tízen még mindig ugrándoztak Mei felé, de elérni nem tudták, és még ha lett is volna annyi eszük, hogy felmásszanak, akkor se tudnak akkorát ugrani mint egy harci cyborg.

Ám Trondamék nagy slamasztikába kerültek, ugyanis a zombik a sík talajon gyorsabban futottak, mint egy ember.

– Trondam! Beérnek! Forduljatok meg és tűz!

Nem volt más választás...

Trondam fogait összeszorítva löni kezdte a közeledő, legalább hetven fős sereget... A sorozatlövő üzemmód – még ha nyomorékká is akarta tenni a benne rejlő erő – most megmutatta, mire képes...

A robbanólövedékeknek nem kellett pontos fejtalálat, elég volt ha csak valahol a felsőtestbe csapódnak. Az első, hatalmas robajjal kiröppenő tizlövédékes sorozat négy, veszett iramban rohanó zombiról szakította le a fejet vagy lyukasztotta ki a mellkast. De ennél jóval többen voltak, és vésszesen közeledtek...

Devy szája sikolyra nyílt, ahogy ő is meghúzta kisebb kaliberű golyószórójának ravaszát és két újabb élőhalottat tett harcképtelenné...

Jadse csak futott előre, Fob néha hátrafordult és egyet lőtt, ami mindig pontosan landolt. Volre is csak egyes lövésekkel tudott harcolni, így egy lövés, futás, lövés, futás tovább.

Mei pedig fentről látta, hogy Trondamék nem fogják elérni az oldaljáratot. Legalábbis nem mind. Akiről biztosan látta, hogy már kezdhet imádkozni, az Devy. Lemaradt, a pánik lebénította tagjait.

A nő pedig nem nézhette tovább ezt tétlenül. A magasból levetette magát a mélybe. Még alatta is őrvöngött pár szakadt rabszolga, de döngve érkezett a talajra, majd máris Trondamék után eredt, hogy a zombisereget hátba támadja és mivel eszébe sem volt azt tenni, hogy mindet megöli, egyszerűen átvág majd rajtuk és megzavarja a soraikat, ami alatt Trondamék befuthatnak a járatba, ami már könnyebben védhető.

Jadse elérte az oldaljáratot és berobogott. Bár a kimerültségtől és félelemtől majdnem elájult, mégis ki tudta küldeni kis robotját előre a mellékjáratba, aminek döntött oldalfalán és íves tetején világító jelzések mutatták az irányt de speciális kódokkal, melyeket a lány nem értett. Úgyis a térkép alapján haladnak tovább, így nem is fordított rá különösebb figyelmet.

Másodikként Fob érte el a keskeny járatot és az izzadság még csöpögött le fekete hajáról, de megfordult, célzott és segített a többieknek bejutni a járatba.

Volre robogott be harmadikként és Fob mellé állva fedezni kezdte Devyt és Trondamot, hogy elérjék épségben a járatot, ugyanis a zombik már nemcsak üvöltöttek, de sikoltottak is, újabb hullámban szabadítva rájuk a félelmet.

Devy a járat közelébe érve megfordult és egy sorozatot küldött útjára, megint két

szörnyűséges véres szemüregű, nagy sebességgel rohanót tett ártalmatlanná, majd beugrott Fob és Volre közt a járatba.

Trondam pedig szinte hátrálva futott, tudta, ha hátat fordít a rohamozó zombiknak, beérik könnyen, de így a legközelebbieket le tudta löni.

Szerencséjére Mei átvágott a rohanó halottak között és a Trondamhoz közelebbieket kaszabolni kezdte, ahol érte. A kékes kard nagyon gyorsan villant és cikázott, a nő még megtűzdelte pusztítását egy-egy jól irányzott rúgással is, ami a tonnás erőket figyelembe véve éppolyan halálosan durrant az arcokba, mellkasokba, mint a kardja.

Trondamnak már nem maradt sok hátra a bejáratig és látta, hogy Mei most kellően fedezi, így megfordult, hogy lefussa az utolsó métereket. Közben pedig ráüvöltött Volrera és Fobra: – Gyerünk, tovább!

Azok ketten megfordultak és beljebb rohantak, Trondam pedig átvette a helyüket majd megfordult hogy fedezze Meit. Látta, hogy a nőnek szüksége is lesz most egy kis segítségre.

Meit már teljesen körbevette a sebesen rohanó, visszataszító hullasereg és elvágta az útját a járatban.

Trondam lelőtt kettőt, de még mindig vagy ötven-hatvan ilyen akármi körözött a vörösen világító szemű nő körül.

Mei ide-oda csapott kardjával, rúgott, lábat söpört. De látta, hogy a talajon nem éri majd el a járatot. Gyorsan felpillantott és itt is felfedezte a merevítőelemek kaotikusan elrendezett vaskos elemeit.

Egy másik, falba épített terminálra ugrott rá, ezt is összezúzta, a szikrák mint szökőkút egyre csak fröcsögtek kifelé. A zombik rárohantak, nagyon gyorsan.

Mei az utolsó pillanatban a levegőbe szökkent és elkapta az egyik elemet, de most már nem volt lehetősége továbbszökkenni erről: a súlyos merevítő leszakadt...

A nő az oldalára zuhant, a merevítőelem maga alá temette. A zombik pedig feléje vetődtek...

Mei lelökte magáról az elemet és a hátára ráugrott egy rémséges, sikoltozó kivájt szemű. Beleharapott a vállába, de fogai kis is törtek, amint azok a mesterséges bőrt lehántva a páncélozott művégtagba haraptak. Mei ledobta magáról a szörnyűséges valamit és pusztá erejét használta ki és vállal belerohant az ajtó irányából igyekvő tucatnyi újabb üvöltöző rémségbe. Hatalmas erejének köszönhetően el tudta lökni őket, a már rá ugrani igyekvőket pedig Trondam lötte le.

Jelen pillanatban szabad volt az út a járatig, így Mei kilőtt. Am valami úton módon egy másik vetődött rá oldalról és nekilökte a falnak. Mei arca már eltorzult a dühtől és a komoly életveszélytől és könnyökkel összezúzta az arcát, majd megint nekiiramodott. Pár méter hiányzott mindössze. Egy újabb eléje vetődöt szedett le Trondam, egy másikat pedig Mei vágott derékban ketté. És csak rohant, úgy tűnt, sikerült kitörnie a gyűrűből.

Trondam látta, hogy a nő mindjárt eléri a járatot így lövöldözve hátrálni kezdett. Majd takarásba kerültek a zombik.

Mei pedig berobogott és azonnal üvöltötte: – Tovább, menjetek, menjetek! – Majd megfordult és máris suhintania kellett, lefejezve egy járatba beugró szakadt ruhást.

Trondam hátat fordított és dörömbölő mellkassal csak jelzett a többieknek, hogy futás tovább. Senki nem teketóriázott, máris rohantak, követve a jeleket az első pihenőig, ami mindössze már csak néhány száz méterre várta őket.

Mei hátrált a járatban, pisztolyát is elővette, bal kézben tartva lött, jobb kezében a karddal vágott. Néha hátrapillantott és látta, hogy Trondamék kifutnak a látóteréből. Eddig jó.

A zombik teteme emelkedni kezdett a járatban, és míg Mei sima talajon lépkedett hátra borzalmas erejű támadásokat kivitelezve, addig a zombiknak egyre nehezebb volt átvergődni halott társaikon. A nő tudta hogy mindet megölni még így is képtelenség, elég csak egy, ami előre tud vetődni és akkor a többinek is szabad lesz az út abban, ez esetben pedig a fogaik meg fogják találni az élő húst rajta.

Amint látta, hogy két tetem is fekszik egymáson és ezen átugrani már nem lehet egykönnyen, hanem mászniuk kell, gyorsan megpördült és társai után rohant. Pillanatokon belül maga mögött hagyta a kúszo, üvöltő, sikoltozó förtelmet.

Trondamék örült tempót diktáltak a fáradtság ellenére, a közvetlen életveszély emberfeletti erőt kölcsönzött nekik. Csak rohantak, követve a térképet.

Végül elérték a zsilipajtót – ami ez előző pontos mása – a kráter egy másik részén, azt a helyet, amit pihenőnek terveztek. Devy már nyitotta a belső ajtót és amint derékmagasságba emelkedett, begördült alá.

Fob követte... volna...

Devy sikoltozva jelent meg a még emelkedő ajtó alatt, kétségbeesetten vissza akart mászni, de valami visszahúzta. Volre időben ocsúdott és megállította az ajtót a további emelkedésben és megnyomta a záró gombot.

Devy sikolya gyorsan elhalt, majd a lecsukódó ajtó alatt kezek jelentek meg, amik a teljes lezáródáskor sem húzódtak vissza, így pár összenyomott kar lógott kifelé élettelenül.

Kimeredt szemekkel nézték Devy halálát és azzal a tudattal küszködtek, hogy nincs pihenés, rohanni kell tovább. De merre? A következő tervezett pont a zavaró. De ott nem lehetnek biztonságban. De hát akkor hol?

Jadse észhez kapott és gyorsan keresni kezdett valami helyet, mert már hallotta hogy a járatból egyre több üvöltés érkezik és egyre közelebről.

Eközben Mei is berobogott, azonnal megértette a helyzetet a kezekre pillantva az ajtó alatt.

– Itt, erre! – lihegte Jadse. – Erre!

Kis robotja leugrott a válláról és előreszánguldott, pattogva a falakon, mennyezetten, padlón.

Mei megint előrenyomult, közben Trondam, Fob és Volre a járatba eresztett pár sorozatot és lövést, hogy még legalább egyet-kettőt leszedhessenek a közeledőkből. Sikerült is, újabb tetemek tették nehezebbé az átjutásukat a szűk járatban.

Mei követte a robotot, tempójuk szinte megegyezett. Kétembernyi széles folyosókon, szűk járatokon, lefelé, felfelé haladó rámpákon átfutva Rog és a nő elérték az újabb lehetséges pihenőt, ami egy másik irányítóközpontnak tűnt. A széles rámpa alján a földalatti tér kiterébélyesedett, rendeltetését tekintve egyértelműnek tűnt, hogy itt is kocsikat pakoltak meg, szertesztöltőállások, szerelőaknák, padlóra festett, égetett állások jele és száma, a plafonról érkező sárga megvilágítás és kékes falak, vörös sorlámpák elrendezése egy még most is élő logisztikai központnak tűnt.

A nagy terem – inkább földalatti rakodóhangár – közepén terpeszkedett az irányítóközpont, ahol vélhetően az egykori rakodásokat kontrollálták, de úgy tűnt, éles használatukra sosem került sor mert a meteorban rejtőző tudat előbb szabadult el.

Mei és Rog átviharzottak a kihalt termen, bár minden olyannak tűnt, mintha csak egy órával ezelőtt hagyták volna el. Az irányítoszoba egyetlen bejárattal rendelkezett, egy széles, két oldalra falba csúszó vaskos ajtóval. Rog eleje ugrándozott és bebocsátást kérve ágaskodott fel. Mei is ideért és rácsapott a nyitógombra, de olyan nagyot, hogy a panel összetört. Az ajtó sziszegve széthúzódott és belépett, a kis robot pedig visszairamodott gazdájához. Mei gyorsan körbenézett: középen asztal, még mindig bekapcsolt térbeli ásatástérképpel, a falakon körben terminálok, felettük üvegablak nézett a hatalmas rakodóhangárra. Mei gyorsan megnézte az asztalon kivetített, jobban átlátható térképet és most képedt el igazán, hogy milyen hatalmas ez a létesítmény. A kézi termináljukból csak részleteket tudtak kivetíteni, de így most szinte láthatta az egészet. Óriási komplexum volt, a nő úgy vélte, hogy egy ilyen megépítéséhez nem csak milliárdok, de inkább trilliárdok kellenek. A befektetők biztos mérgesek lehettek, hogy az igazi pénz helyett hullákat kezdett termelni a hely.

Mei kipillantott az üvegen és látta társait lerobogni a rámpán, majd már a végkimerülés határán futottak feléje át a nagy termen, kikerülve az energiatöltőket, aknákat, plafonról csüngő láncokat.

A nő gyorsan megnézte a lehetséges elbarikádozási lehetőségeket és szerencséjére talált egy tűzszakaszoló ajtót, amit ugyan még sosem használtak, de vész esetén rendelkezésre állt. Aktiválta az automatikáját és bezárta a vaskos ajtót. A zombik biztos követik őket erre, és most majd más utat kell találniuk. Addig talán sikerül kifújniuk magukat és továbbrohanni a zavaróhoz, mert már az sincs messze.

Trondamék hörögve, izzadva, nyáladzva hullottak a terem padlójára. Fob még rosszul is lett, rángatózni kezdett, valószínűleg a szíve már nem bírta a megerőltetést.

Trondam és Volre még hörögve is elfektette a nőt, aki csak rángatózott egyfolytában. A szemei már fennakadtak.

– Keress valami elsősegély központot! – kiabálta Trondam.

Mei gyorsan rákeresett: nem messze tőlük van egy.

– Mindjárt jövök – mondta a nő és kiviharzott az irányítóteremből, majd a nagy hangár egyik oldalsó ajtaján elhagyta a helyet, hogy hozzon egy traumacsomagot.

Eközben Jadse lépett a térképhez és jelölgetni kezdte a lehetséges útirányokat, ahonnan a zombik betörhetnek a hangárterembe. Majd a kezelőpulthoz lépett és elkezdte lezárni a járatokat.

Trondam és Volre lefogták a rángatózó nőt, akinek már fehér nyál folyt ki a száján. Meg fog halni, ez szívroham, vagy valami egyéb sokk lehet. Mivel semmiféle elsősegély felszerelésük nem volt kéznél és a szakértelmüket is inkább az ölésre mint életmentésre lehetett használni, így csak tehetetlenül nézték a szerencsétlen nőt.

Mei közben irtózatossá vált a folyosókon, hogy elérje az egészségügyi szobát. Ezt hamar megtette, nem egész két perc kellett neki, de hogy itt mi kéne, az meghaladta az ő tudását is. De gyorsan döntött, annyi csomagot fogott meg, amennyit csak tudott, majd visszarahant.

Újra átszárguldott a folyosókon, egy helyen meg is csúszott és a falra kenődött a nagy sebességtől. A merevítőelem gyengébbnek minősült mint a fémkarja, így elhajlott, de Meit nem érdekelte most ez.

Visszaviharzott az irányítóterembe és hirtelen ő is érezni kezdte, hogy közeledik a határaihoz és a gerince piszkosul égni, szűrni kezd. Óvatosan kellett bánnia a mesterséges tagjait megzabolázó energiákkal, mert már hallott ő is rémtörténetet arról, mikor egy ilyen harci fél cyborgot a saját keze vagy lába szakított szét.

Ledobta a földre a szükséges cuccokat, Trondam el is kapta az egyiket, Volre meg a másikat.

– Melyik kell? – kiabálta a kapitány.

– Honnan tudjam? – reagált a navigátor. – Talán ez? – egy hatalmas injekciós tűt tartott fel.

Minden csomagot kinyitottak, közben Jadse is melljük ugrott és besegített, a kis Rog-ban volt valami diagnosztizáló berendezés. Az állat ráfutott a rángatózó nő mellkasára és közel hajolt az arcához. Jadse közben vette az adatokat és közölte: – Agyvérzése van.

– És akkor mi kell ide?

– Azt nem tudom – rázta a fejét a lány.

A pulthoz ugrottak és próbáltak valami elsősegély leírást összeszedni, de közben Fob egy utolsót rándult és nem mozdult többet.

Trondam és Volre lázasan keresgéltek az elérhető programok között, de nem találtak semmit. Volre épp kiabálni akarta észrevételeit, de meglátta, hogy a nő már meghalt.

Jadse lecsukta a nő szemeit. Ég veled Fob, gondolta magában. Ő már régebben ismerte, és bár ritkán látta, de Fob egészen a természetes születésétől kezdve végigkísérte az életét. És most eltávozott. Ráadásul végleg, mert a klón aktivációs információ is itt ragad.

Leroskadtak a földre. Trondam ledobta a fegyverét. – A kurva életbe. – Lihegte.

Volre arcáról patakokban folyt a víz. – Legközelebb megbeszéled velünk is, mit vállalsz el!

– Rendben – bólintott Trondam.

Az eredeti szabadító csapatból már csak Jadse maradt életben. Ugyan nagyobb biztonságban érezte magát Trondamék mellett, de ez még bőven messze állt még a minimálistól is.

Hogyan tovább? Jadse ügyesen lezárta az idevezető utakat, így az irányítóterem berendezéseinek halk zúgásán felül csak saját lihegésük hangja volt hallható. Meg persze a vetemedő alkatrészek, elemek zaja de az minden nagyobb épület velejárója.

Ám a kopácsoló hang már nem. Mikor valaki ütlegeli az üveget kívülről. Nem, ez már abszolút nem természetes zaj.

Ülő helyzetből felnéztek és szerencsére már sikerült némileg kifűjni magukat, ugyanis újabb adrenalin adag árasztotta el testüket...

A kopácsolás egy fegyvertől származott, tehát valaki ütlegelte kintől. Méghozzá finoman, mintha csak ijesztgetni akarná a bentieket, ami persze maradéktalanul sikerült.

A fegyver, amivel kintről ütlegelték az üveget egy kard volt. Mei kardja...

A harci cyborg kivájt szemű, még így is mosolygó hasonmása csak körbe sétált az irányítóterem körül és kopácsolt az üvegen a karddal, mintha a megölésüket úgy tervezné, hogy halálra rémiszti őket. Elég jó úton járt ehhez.

Már két teljes kört tett meg, az igazi Mei pedig az ajtó belső felén, kivont karddal és pisztollyal állt készen arra, hogy egy számára roppant veszélyes ellenféllel küzdjön meg: saját magával, csak épp szörnnyű kivitelben. Igen, ez most elkerülhetetlen. Ha ő nem teszi meg, akkor az ál-Mei kivégez mindenkit.

Ám Trondam már látta, hogy Mei mire képes, most meg a negatív alteregója egész biztos, hogy nem azért jött, hogy együtt megigyanak valamit, ezért úgy döntött, hogy megkísérli lelőni. Felállt, a rémséges nő felé fordult, majd meghúzta fegyverének ravaszát.

A lövedékek robaja mellett a csörömpölő üveg zaja szinte néma csipogásnak hatott, és az ál-Mei az irányítópult mögé bújva odébb gurult. Trondam folyamatosan húzva a ravaszt az ablakhoz rohant és már üvöltött tehetetlen dühében, ahogy a fegyvert kilógatta, hogy a lebújt nőt eltalálja.

Mei látta, hogy ez óriási hiba.

Trondam még lőtt, kihajolva valahová balra, de az ál-Mei meg tőle jobbra állt fel, megfogta a férfit a karjánál fogva és úgy kirántotta a nagydarab Minmatart, mintha az csak egy törölköző lenne a szárítón.

Az igazi Mei tudta, ha most nem lődul meg, Trondam meghal. Felpattant és fejjel előre kivetődött az ablakon, neki hasonmásának, aki már zúdította lefelé a kardját hogy Trondamot kivégezze. Nem sikerült neki.

A két Mei gurult párat a földön, majd egymástól egy méterre megállapodtak a földön. Hatalmas durranások jelezték, ahogy mesterséges tagjaik találkoznak és próbálták mindketten egymás fejét megsemmisíteni. Ha akár egyetlen ütés is landol, akkor az igazi Mei szép arca, és az ál-Mei rémséges ábrázata azonnal szétszakad.

Már felálltak a földről és így folytatták a harcot, villámgyors ütésekkel elérni a fej megsemmisítését. Továbbra sem sikerült.

Az ál-Mei hirtelen félrevetődött és előzőleg kezéből kiesett kardján landolt. Elkapta, gyorsan kitámasztotta egyik lábával magát és feje fölé tartotta a fegyvert, éppen időben, mert az igazi Mei fentről ugorva sújtott a feje felé. A két kard szikrákat szórt ahogy összeérték, éles csattanások hasítottak a fülbe, mintha egy hangszer húrját pengetné valaki fémkézze.

Trondam közben felállt a földről és hálát adott a Meit készítőknak. A kitört üveghez lépett és bekiabált: – Gyertek, tovább kell mennünk!

Volre szédelegve a kimerültségtől kibotorkált, Jadse rémült arccal, a vijjogó kis Rog-gal a vállán követték, majd mindhárman futni kezdtek a zavaróberendezés terme felé, ami már nem volt messze. De ha odaérnek, mi lesz? Kikapcsolják és? Kit hívnak? Ki fog idejönni értük? Meg egyáltalán, mikor ül el az a rohadt vihar, hogy kimehessenek innen végre? Bár Trondam most szívesebben ment volna ki a dühöngő tornádóba mint idebent még egy percet eltölteni. De lépésről lépésre. Először oda kell érni a zavaróhoz és kikapcsolni.

Rohantak ki a rakodóhangárból egy közeli keskeny folyosó felé hogy egy újabb kilométert tegyenek meg...

Az igazi Mei védte a nyaka felé irányzott csapást, a következő elől pedig hátraugrott. Az ál-Mei előrelépett, újra nyak felé sújtott. A másik Mei kivédte, szikrák hullottak a nyakába, arcába, majd lehajolt és vállal erőteljesen hason lökte a rémséget. Az hátratántorodott egy lépést és máris félre kellett csapnia a mellkasa felé zúduló pengét. Sikerült, majd kifordult a támadási szögből. És egy vaskos pakoló láncba ütközött.

Az igazi Mei megint felvette az alapállást, kifújta szeméből hajszárait már csak pusztá megszokásból, hiszen a vörös szemeit nem zavarta túlzottan a hülye viselet, majd meglódult. De hibázott.

Az ál-Mei betáncolt a vaskos lánc mögé és úgy sújtott. Az igazi Mei hirtelen megpördült és védte a csapást, de erejétől egyet hátra kellett lépnie, máskülönben a következő elég készületlenül fogja érni.

Rémséges hasonmása ezt tudta, így meglepetésszerűen felfelé suhintott kardjával és egy karnyi vastag láncot vágott le, ami éles csengéssel a földre hullott.

Mei hátralépett és nyelt egyet. Na, most lesz aztán érdekes. Ugyanis az ál-Mei mosolyogva a baljára tekerte a méter hosszú lánc végét és párszor megpörgette, zúgása még félelmetesebben hangzott, mint a kardé. Támadott.

Mei félreugrott, a súlyos lánc durrant a padlón, szikrázott, a kard pedig a hasa felé száguldott. Kivédte, felfelé ütötte a fegyvert és előrelépett, belül a lánc hatótávján. Ez meglepetésszerűen hatott, a rémséges Mei nem számított erre. Ám az igazi se készült erre túlzottan, így nem volt lehetősége rendesen odacsapni kardjával. Ehelyett csak nekipuffant vállal, majd gyorsan lebukott, és lábsöprést végrehajtva a padlóra küldte az ellenfelét. Az ál-Mei a hátára zuhant, a gerincpántolás – pont mint az igazi társáé – most megvédte a súlyos gerincsérüléstől. Se a kardot, se a láncot nem tudta meglendíteni, és csak a vicsorogva ráugró igazi Meit látta, aki mellkasa irányába szúrt. Ez elől is kigördült, majd rúgott, padlóra küldve az igazi Meit. Ő a karján landolt, arcát csúnyán beütötte a padlóba és egy pillanatra megszédült. De ez nem tartott tovább egy tizedmásodpercnél, az agyába épített körömnvi beültetések máris helyrehozták érzékelését és azonnal érzékelte a zúgást. Elgördült, a lánc pedig a padlón dörrent szikrázva. Még egyet gördült, helyét most a kard vágta fel. Majd még egyet, megint a lánc durrant félelmetes erővel. Tisztában volt vele, ha eltalálja, főleg ilyen erővel meglendítve, az olyan lenne mint egy harci cyborg ütési erejének legalább háromszorosa. Törne, szakadna mindene.

Sikerült elég messze gördülnie így felpattant, és az újra zúduló láncból sikerült lecsapni egy keveset, de érezte a szélvullatot az arcán. Majd azonnal fej felé kellett emelnie a fegyvert hogy a koponyája felé irányuló pengét megállítsa. Ez sikerült, kilökte a fegyvert oldalra és talált egy pontot, mikor rúghat...

Majd így is tett...

Bakancsos lába egészen a gerincig benyomta az ál-Mei hasát. Az igazi pedig nem értette, hogyan érezhet fájdalmat, de ezt is azzal hozta összefüggésbe, hogy a tudatmásolás és kivetülések létrehozása együtt járt a gyenge pontok megalkotásával is, melyek egyike a fájdalomérzékelés. Ám ez megint újabb kérdéseket vetett fel és mielőtt gondolatai végeláthatatlan paradoxonba zuhantak volna, inkább támadott megint.

A rúgás ereje hátralökte az ál-Meit egy lépésnyit, ami elegendő távolságnak bizonyult egy elsöprő támadáshoz. Mei meglódult és lesújtott a veszélyesebb, kardot tartó kézre.

A monoszálás penge szinte mindent át tudott vágni, kivéve egy másik ilyen pengét és a harci fejlesztésű kibernetikus végtagokat. Nem sikerült átvágni teljesen, de annyira szétroncsolta, hogy minden belső elektronika, érzékelő, szervó felmondta a szolgálatot.

Az ál-Mei kezéből kihullott a kard, karja élettelenül lógott szikrákat szórva. Ám a másik még épnek nézett ki és visszakézből lendítette a súlyos láncot. Mei lehajolt előle, majd amint elzúgott felette, felfelé csapott, ezt a kart is üzemképtelenné téve.

Az ál-Mei térdre csuklott, mindkét karja üzemképtelenül szikrázott, majd az igazi Mei eléje lépett, egy utolsó pillantást vetett a véres szemüreggel mosolygó hasonmására majd kardját a sérülékeny testrészt felé lendítette: a nyak felé.

Az ál-Mei feje elgurult, a gerincpántolás és idegi áramkörök, kábelek tökéletesen lemásolódtak és Mei most megfigyelhette saját magát, hogy festene más szemében, ha lecsapnának a fejét. Hát így.

Lihegni kezdett, a megerőltetés az élethalál harctól soknak tűnt. Az eddigi futás még szinte teljesen rendben volt, de ezzel együtt már nem. Térdre csuklott és négykézlábra ereszkedett, mert valamiért egyre szaporábban kalapált a szíve. Mi történik itt? Hirtelen a fejében érzett valami szúrást, mintha a tarkóján benyomnának egy hatalmas kést, egészen a szeméig. Mi ez?

Ám az érzés hirtelen elmúlt. Ez talán a legyőzött tudatmás miatt van? Most szabadult ki az agyából ez a másik tudat? Igen, ez tűnt egyértelműnek.

A lihegésen és fáradtságon felül nem érzett újabb fájdalmat. Ám Trondamék már jócskán eltávolodtak miközben ők harcoltak. Mei tudta, hogy könnyedén utoléri őket, csak ne lenne ez a gerincét szagató érzés. Azonban ezt is hirtelen elfelejtette, amint a rakodóhangár halotti csendjébe

belehasított Trondam gépkarabélyának dörrenése valahonnan messziről...

Mei összeszorította a fogát, felállt, vett két nagy lélegzetet, majd rohanni kezdett...

Trondam és Volre megszórták a szűk folyosót, ami tőlük balra nyílt és mindössze egyetlen ember fért el benne. Ám itt most zombik hada próbált áttörni a zárótűzön, és egymás után hulló társaikon. Fülükben még csengett félelmetes üvöltésük, mikor ezek meglátták a menekülőket.

Míg Trondam és Volre lőtt és próbált legalább annyit lelőni belőlük amennyit csak lehet, addig Jadse elképesztő lélekjelenlétről tanúbizonyságot téve egy közeli irányítópanelhez ugrott és életre hívta a térbeli egységet. Párszor megpörgette, megtalálta a keskeny folyosót lezáró csak vész esetén használandó szakaszoló ajtajának jelét és működésbe léptette.

A lövedékek hirtelen szikrákat vetettek a lezáródó ajtón, olvadt töltetek csapódtak bele, majd mindketten hátraugrottak nehogy saját tűzerejük végezzen velük.

Trondam ránézett a lányra és feltartotta hüvelykujját. – Szép munka kölyök. Gyerünk, tovább!

Futottak. Már nem jártak messze. Sőt. Jadse kézi terminálja csipogott kettőt, jelezve, hogy a célterem száz méterre van már csak.

– Ne menjünk, huhh, egyenesen oda! – lihegett Volre. Majd mögöttük hangot hallottak, megpördültek, de csak Mei érkezett. Az igazi.

– Hogy állunk? – kérdezte. Már ő is lihegett.

– Nem vagyunk messze.

Újabb üvöltés harsant. Nyeltek egyet, egymásra néztek és némán megegyezve futottak tovább. Mei és Rog cikázott elől. A nő lövésre kész pisztollyal fordult be mindenhová, ezalatt a kis állat minden felületen végigszaladt.

Egy csapott sarkú, háromszög alakú folyosón rohantak, ami enyhén kanyarodott, a talpuk alatt a padlóban energia cikázott, a falakon is végigszaladt, a mennyezeti plazmalámpákat időnként kikapcsolva.

Már közel vannak.

Újra üvöltés csattant. Trondam és Volre hátrafelé figyelt. De semmi, csak üvöltés.

Mei és Rog berobogtak a terembe és végre célba értek. A hatszög alapú, döntött falú sötét helyiségben csak a középső göcsörtös, pár köbméteres ormóttan szerkezet világított. Jadse befutván egyből felkapcsolta a világítást, plafonról lógó vastos kábeleket, a falba besüllyesztve Neocon terminálokat láttak.

– Hogy kapcsoljuk ki? – kérdezte Volre.

– Így – válaszolt Trondam, majd hatalmas robajjal útjára küldte fegyverének lövedékeit. Volre csatlakozott hozzá, míg Mei ellenőrizte a továbbvezető folyosókat, Jadse pedig a Neocon terminálokat.

Néhány másodperc múlva a kommunikátoraikon új fények keltek életre: alkalmassá váltak a csillagközi kommunikációra.

Most jött a kérdés, kit hívjanak?

Ám Trondamnak eszébe jutott egy jó ötlet, ami jobbnak tűnt, mint az, hogy innen kijutnak. Most, hogy a zavarót kikapcsolták, az azt jelenti, hogy a klónok is aktiválódhatnak.

– Van klónotok?

Bólintottak.

– Futni akartok, vagy egy napig rosszul lenni? Döntsétek el most!

Mivel a termináljaik is működtek rendesen, meg tudták nézni a kinti vihar adatait is: még legalább egy órát tart.

Trondam leroskadt a földre. Volre szintén, Mei a falnak vetette hátát, Jadse pedig leült a földre.

Maguk előtt nézték a padlót és lelkiükben készültek a legrosszabbra: a klónéledésre, az utálatos rosszullétre. Már nem tudtak mit tenni. Ám Jadse hirtelen talált valamit a Neoconban.

– Azt hiszem, ezt el kell felejtenünk.

– Tessék? – pislogott Trondam.

– Mármint az öngyilkosságot. Nézd! – mutatott a kijelzett adatokra.

Trondamék ugyan nézték, de rá kellett jönniük, hogy a kommunikációs adatokhoz nem értenek.

– Bocs, fogalmam sincs ez mit jelent – rázta a fejét Trondam.

– Nekem sincs – mondta Volre.

Mei csak megvonta a vállát.

– Ez azt jelenti – mutogatta Jadse, hogy most ugyan megtaláltuk a zavarót, de még most se működik minden. Pár adás továbbra is szűrődik.

– Mint például? – kérdezte Trondam, de volt egy balsejtelme.

– Mint például a klónaktiválási adat.

Bejött. A férfi behunyta a szemét, mint aki nem hiszi el, hogy ébren van. Újra ránézett az adatokra, de nem értette. Azt már viszont igen, hogy mit mondott a lány, de megint nem akarta elhinni.

– Azt mondod, hogy ezt már nem a zavaró csinálja? – tette fel a kérdést, ami az egyetlen lehetséges dologra adott magyarázatot.

– Aha, azt. Továbbá blokkolva van a beszédkommunikáció is. Sőt, sok egyéb más is.

– Mi jut ki egyáltalán?

– Az SOS jelzés és a pozíciójelzés.

– Azt mondod, hogy ez a tudat most blokkol mindent, és csak ide tudunk hívni embereket, akiket még figyelmeztetni se tudunk?

Jadse bólogatott. – Úgy tűnik, a telep, vagyis ez a tudat azt akarja, hogy minél többen jöjjenek ide.

Trondam behunyta a szemét és hirtelen szédülés fogta el.

Volre leroskadt a földre megint, Mei pedig mellé ült és mosolyogva vállba csapta, mintha csak azt mondaná, fel a fejjel. A férfi azonban megrémült azon a lehetséges dolgon, hogy Mei meghibbant. Hogy mondhat még ilyenkor is olyat, hogy fel a fejjel? Ez tényleg bolond.

– Mit tegyünk? – nézett rájuk Jadse.

Trondam meglepően gyorsan döntött. – Leadjuk az SOS jelzést és várunk. A vihar elül egy órán belül és kimegyünk, majd ott várjuk meg az érkezőket, akárki is lesz az.

– És ha nem hagy ez kimenni minket?

– Akkor itt döglünk meg. De ha meg is kell döglönnöm, legalább hadd tegyek valamit előtte. – Ekkor hirtelen Aylar és Skye jutott eszébe, a két nőszemély, akikbe két nap alatt – rövidebb időre ugyan – de beleszeretett. Kívánt egyet: nem most akart meghalni és a két csajt még viszont akarta látni. Ha nem is mindkettőt, de az egyiket legalább. De melyik legyen az? De várjunk csak, fontos ez most?

Volre agyán is furcsa gondolatok cikáztak át. A mellette dilisen mosolygó halálos harcost még legalább egyszer szeretne volna magáévá tenni, mielőtt elhagyja ezt a világot. A kijutásra egyre kevesebb remény mutatkozott. De hát mi legyen? Az utolsó pillanataikat töltsék azzal, hogy kefélnek? Ó, de fognak hiányozni azok a tenyészett örömlányok, gondolta.

Mei a szeme sarkából pillantott Volrera és bevallotta magának hogy ez a fiúcska egyre jobban tetszik neki. A helyzet némileg pánikkal töltötte el, a tudat, hogy ezt elveszítheti, hisz nő léte reppant mód szeretne a szexet, csak a testi átépítései miatt már nem egy partnere vérzett el az ágyban egy szexuális ingerből érkező ideg összehúzódnás miatt. Egyiket úgy pofán rúgta véletlenül, hogy ott helyben meghalt. Egy másikat a lábát törte el. Egy harmadik még el tudott menekülni, mikor az örömmámorban vergődő nő úgy rúgkapált, mint egy elektromos sokkolóval lebénított közveszélyes bűnöző. Remélte, hogy a további szexuális életében nem lesznek megint ilyen balesetek, amikhez az kellett, hogy partnerével jó összhangban legyen. Persze egy futó kaland az más, ott gyorsan elmegy és kész, de hosszabb együttlét már életveszélyes szegény férfiak számára. De várjunk csak, hát miért most kell ezen gondolkodni? Észbe kapott és lehervadt a mosoly az arcáról, ám Volre valószínűleg végignézte ezen gondolatok átfutásakor elváltozott arcát és most szájtátva nézte őt. Mei ránézett, mosolyogva megvonta a vállát és felállt a földről. Volre pedig továbbra is leblokkolt aggyal nézte az ő szemszögéből teljesen bolond cyborg lányt.

– Na, indulás gyerekek! Nem akarok itt megdöglenni!

Mei felállt, és kezét nyújtotta Volrenak, Trondam pedig Jadsenak. Egymásra néztek és tisztában voltak vele, hogy most megint rohanniuk kell. A térképen bejelölték az útirányt, a nagy ajtót ami a kráterbe vezetett, eközben Trondam pedig leadta a nyílt SOS jelzést és remélte, hogy az első űrhajó pilótája vagy maga jön értük, vagy küld valakit. Akárhogy is legyen, vissza kell jutni a zsiliphez. Nem egész egy kilométer a legközelebbi.

Már gyűjtötték az energiát a további rohanáshoz mikor hirtelenjében zajt hallottak egy másfelől érkező folyosóból. Mintha egy csattanás lett volna. Igen, ez egy csattanás volt, mikor valami nekiütődik valaminek.

Majd megint hallották. Mi ez? Nem tűnt ütemesnek, mint az ál-Mei kopogása az üvegen. Mintha valaki vagy valami ott lopakodott volna. De mégis, ki vagy mi?

Újra hallották. Trondam jelzett a kezével és szétszóródtak, elbújtak és fegyvereikkel a hangok irányába céloztak. A férfi ránézett Jadsera és bölintott, a lány pedig nyelt egy nagyot és a kis Rog-ot a hang irányába küldte. A lány úgy féltette a gépet, mintha a saját testrésze lenne.

Rog leugrott a lány válláról, majd halkán, mégis gyorsan ugrándozva a hang irányába haladt. Majd megint jött a csattanás. Mintha valaki a hátán keresztbe tett volna egy fémrudat, ami minden lehetséges helyre beakad.

Jadse kivetítette, amit Rog látott. Bár Trondamék most éppen nem ezzel voltak elfoglalva, hanem egy újabb lehetséges közeledő zombisereg, vagy saját kivetülésük ellen megfelelően helytállni. A hasonmások. Igen, lássuk csak, gondolkoztak el. Olp, Jadse, Nagra, Trondam és Mei alteregója már le lett győzve. Á még Fobé – aki ugyan meghalt –, de ekkor vajon a hasonmás élni fog? Ki tudja?

Rog közvetítő távba ért és a lány a látott képektől szinte felkiáltott:

– Túlélők.

Trondam ránézett és eltátotta a száját. Hát ez meg hogy lehet? Ki képes túlélni itt hosszabb távon valamit?

A csattanások már nagyon közélről hallatszottak és ekkor meglátták, valóban, ahogy Jadse mondta, egy Amarr férfi és egy Caldari nő.

Mikor beértek a zavaróberendezés termébe, észrevették Rog-ot, majd a bujkáló Trondamékat.

– Ne lőj! – kiáltott a férfi.

Trondam nem hitt a fülének. Emberi hang. Valódi emberi hang. De mégis, kik ezek? És mit keresnek itt?

– Ki vagy? – kiabálta Trondam, de Volre a szája elé tette mutatóujját, hogy halkabban.

– A nevem Givel Kay parancsnok! A társam Howon Pex!

– Mit keresnek itt? – eközben Trondam felállt a fedezéke mögül és kilépett, de a karabélyt nem vette el a vállától.

– Túlélők vagyunk.

– Túlélők, mi?

– Igen! – A férfi is felállt és energiafegyverét feltartotta, jelezve hogy kész tárgyalni.

Givel magas termetű, hosszú fekete hajú Amarr férfi volt, nyúlánk testalkatú, de magasabb mint Trondam. Arca ápolatlannak tűnt, szakáll borította arcát, kék szemei először megvetően villantak a Minmatar Trondamra, de aztán ezt félretette, mert most kisebb gondjuk is nagyobb a faji hovatartozásnál. A mellette haladó nő is feltartotta fegyverét, jelezve a békés szándékot. Termete jóval kisebb volt, mint a férfié, hosszú barna csapzott haja a válláig ért, zöld szemei vadul, tébolyultnak tűnően villantak. Mindketten fekete overallt viseltek, ami már több helyen kiszakadt, alatta véres testrészeik látszódtak.

Trondam leeresztette a fegyvert és kihúzta magát. – A nevem Trondam Rei – tisztelgett laza mozdulattal, Givel és Howon viszonzták a gesztust. A Minmatar férfi gyanakodva méregette őket, akárcsak ők ketten. – Ő itt Volre Den – mutatott a navigátorra, – a hölgy Mei Gron, a kisasszony pedig Jadse... valami Jadse, tökmindegy. Kik maguk?

– Egy expedíció túlélői.

– Miféle expedíció?

– Egy olyan, ami három hónappal ezelőtt jött ide. Huszonketten voltunk.

– Huszonketten? – képedt el Trondam.

Givel bólintott. – Mikor elkezdődött, gyorsan hullottunk. Öten egy óra alatt, még hárman a következő órában, majd elszakadtunk egymástól és a hasonmásaink végeztek velünk. Meg a zombik.

Trondam kezdte megérteni, hogy az a tudat, ami itt mindent és mindenkit irányít, nemcsak játszik velük, de mintha valami más terve lenne. De mi? – A hasonmások ki vannak már iktatva? – kérdezte gyanakodva, mert nem hiányzott már még egy mesterlövész, vagy valami még durvább harci gép.

– Igen, már mind ki van iktatva. Már csak a zombik vannak és a fekete kezűek.

– A mik?

– A fekete kezűek. – Givel értetlenül nézett rájuk, Trondamékat pedig kirázta a hideg. – Még nem találkoztatok a fekete kezűekkel?

Trondam nemlegesén rázta a fejét.

Givel ránézett a nőre és megrázták a fejüket.

– Mik ezek a fekete kezűek? – kérdezte Trondam összehúzva szemeit.

– Jobb, ha nem tudod. Gyertek, mutatunk búvóhelyet!

– Kösz nem. Nem bujkálni akarunk, hanem kijutni.

Givel és Howon egymásra néztek és felkacagtak. – Innen nem lehet kijutni – rázta a fejét a magas Amarr.

– Dehogynem, most adtuk le az SOS jelzést és nemsokára jönnek, a vihar elül, kimegyünk és viszlát.

Trondam azt várta, hogy a férfi és a nő örülni fog, hogy le tudtak adni egy SOS jelzést és valaki majd jön...

Ehelyett arcuk rémült grimaszba fordult...

– Le... adtak... egy... SOS... jelzést? – kérdezte dadogva a férfi.

– Igen, miért? – Trondam nem gyanakodott semmire, de rémült arcukat látva a hideg futkározott a hátán.

– Ó uram, ments meg minket! – Ezzel felkapta fegyverét és kibiztosította, a nő követte példáját.

Trondam is felemelte a karabélyt, és már eddig is rémültnek érezte magát, most meg végképp.

Givel arca úgy nézett ki, mintha egy aknán állna és egy rossz mozdulat és felrobban. – Az SOS jelzést nem kellett volna.

– De hát jönnek és...

– Csak eteti Őt. Innen senki nem jut ki élve. A klónozás sem működik.

Trondam hátán még mindig futkosott a hideg, társai rémülten pillantottak körbe, mert Givel és Howon reakciója az SOS jelzés hallatán minden volt, csak megnyugtató nem.

– Az SOS jelzés meg újakat hív ide, eteti Őt és hívja a fekete kezűeket.

– Hogyan? Mik ezek a...

– Ne most – hangja hirtelen elhalkult, mintha a közelben lenne valaki. Howon benézett oda, amerről jöttek. Intett: – Négy!

– Ha jelzünk, futnotok kell velünk. Készüljetek!

Trondamnak esze ágában sem volt akadékoskodni, csak maga mögé intette társait, Jadset pedig előre állította, hogy ő érjen be először egy esetleges biztonságot adó helyre, bár ilyen ezen a helyen még nem látott.

Howon újra jelzett: – Fent! – Majd ujjával keresztet formált és a padló felé mutatott.

Givel bólintott, majd zsebéből egy kristályt vett ki, amit egy olvasóba helyezett, és bekapcsolta. Egy hologram jelent meg, a sajátja. A kivetítőt a nyakába akasztotta, ám az hiába himbálózott, a hasonmás mozdulatlanul állt.

Howon kissé előredöntötte a testét és úgy nézett be a folyosóra. Trondam nemhogy oda be, de most még a nőre sem mert nézni. A kimért mozdulat, a begyakoroltnak tűnt jeladás egy teljesen ismeretlen dolog ellen megijesztette. Erre fel tud valaki készülni? Meg egyáltalán, hozzászokni?

Howon megint jelzett.

Givel pedig felüvöltött: – Futás, utánam, ahogy csak tudtok, gyerünk!

Elöl Howon, utána Givel, majd Jadse, Volre, Trondam és most Mei zárta a sort.

Rohantak, ahogy a lábuk bírta. A szűk folyosón – ahonnan Givelék érkeztek – átfutva egy elágazáshoz értek. Howon jobbra fordult. Givel követte. Jadse is kilépett az elágazásba, és jobbra fordult de elpillantott balra. És felsikoltott...

Givel mintha sejtette volna, hogy ez meg fog történni, hasonmását egy gondolati paranccsal arra küldte, amerre a lány nézett.

Ekkor toppantak ki Trondamék és ugyan befordultak jobbra a kereszteződésben, de csak megnézték mi az, amit Jadse látott...

A sárga fényekkel megvilágított kétembernyi széles folyosó közepén egy alak állt. Nem, ez nem alak volt, ez valami más. Emberi formája volt, de itt kis is merült a hasonlóság. A szörnyű jelenség vörösen hullámzó, magas alakként állt a folyosó közepén, szemei kéken, ijesztően világítottak, fekete kezei pedig úgy nyúltak a falba és simogatták, mintha mögéje tudnának nyúlni. A vörös teste úgy hullámzott, mintha füstölne, mintha a testével egyező színű lángok égnének rajta.

Givel hasonmása a jelenés felé futott, ami hirtelen meglódult és mintha a hologram valóságos lenne, tépni kezdte fekete kezeivel. A kép szét is foszlott, de újra összeállt és mintha a jelenés nem tudná megérteni, hogy felesleges ezt folytatni, egyre csak tépkedte.

Trondaméknak nem kellett több, futottak újra, ahogy a lábuk bírta. Howon balra fordult, majd jobbra. Egyenesen futott vagy ötven métert, majd megint jobbra fordult. A többiek közben – a fáradságon felül – azt is érezték, hogy ezek a falak egyre nyomasztóbbak, mintha óráról órára szűkülnének, minden oldalfal egyre keskenyebb, minden plafon egyre alacsonyabb lenne.

Futottak, már bőven maguk mögött hagyták a jelenséget – a fekete kezűt – és egy újabb szűk folyosóba érve Howon hirtelen megállt, a falhoz lépett, odanyúlt és kikapcsolta a holovetítőt, ami úgy mutatta a falat, mintha nem lenne rajta semmi. De valójában egy szűk járat ott rejtett mögötte.

– Befelé, befelé! – sürgette őket Givel.

Befutottak, majd a férfi még körbepillantott, és látván hogy tiszta a terep, kikapcsolta saját hologramját, majd bekapcsolta a falat álcázót és futott a többiek után.

Pár szűk folyosón átfutva egy zsákutcába értek és a hátul futó Givel megint lezárta a termet egy újabb hologrammal.

A nem túl nagy helyiség közepén egy oszlop állt, melyen különböző felszerelések lógtak, a mennyezet a magasban fura mintázatú kék üveggel volt borítva, amin keresztül a fény érkezett ide. A padló sima, rajta apró lyukakkal, amik az esetlegesen kiömlött folyadékokat vezették el valahová. Az oldalfalak darabokból összerakott, zöldes fémlapoknak tűntek, egymás illesztésénél vastag fémpántokkal befedve.

Howon és Givel leroskadtak a földre és mintha mi sem történt volna, kibontottak egy üveget és inni kezdtek.

Trondamék csak álltak megkövülten, Jadse rohamot kapott, Mei pedig igyekezett szorosan megölelni, hogy a lány felengedjen, de úgy tűnt ettől még sok idő választja el.

– Ez... az... – hebegte Trondam.

– Ez egy fekete kezű volt... – pillantott fel rá Howon és meghúzta az üveget.

– És... és... és mégis mi az?

– Az egy kivétel, félelemgóc. De látom, nem teljesen tudjátok, hogy mi folyik itt, igaz?

Volre átvette a szót. – Én már hallottam szóbeszédet a tudatról. De hogy hogyan működik, azt nem tudom pontosan. De mi is érezzük.

Givel és Howon valami ételcsomagot bontottak ki és megkínálták Trondamékat is. Már jó pár órája nem ettek, így ha nem is jóízűen, de kényszeredetten nekiálltak falatozni. Jadset etetni kellett, láthatólag megpattant valami az agyában. Mei vállalta el a feladatot, hogy etesse, és remélte hogy a lány mielőbb összeszedi magát. A kis Rog-ja most kikapcsolva pihent az oldaltáskájában.

– Nos – nyelte le a falatot Givel. – Ez az ásatás, állomás, akármi olyan, mint egy fekete lyuk. Tudjátok: mindent elnyel, semmi nem jut ki belőle. Ez a hely is ilyen. Aki ide beteszi a lábát, nem jut ki soha többet.

– De... de hogyan?

– Úgy, hogy a tudat megfog minden segélykérést, blokkolja az adásokat. És néha hagy SOS jelzéseket kimenni, hogy mit sem sejtők jöjjenek a mentőakcióra. Akik persze sohasem hagyják el ezt a helyet. Egyre csak jönnek ide az emberek különböző okoknál fogva. Az ásatás körül az állomás hatalmas, gondolom már láttátok ti is.

– Igen, már befutottunk pár kilométert belőle.

– Sejtettem. – Sőhajtott egy nagyot, majd belekezdett a magyarázatba. – Ez a tudat nem más, mint egy ősi energia. Egy szellem, vagy lélek. Él, lélegzik, és ami a legijesztőbb, gondolkodik. Méghozzá fejletten, intelligensen. A meteor, ami ide lezuhant, annak a belsejében volt Ő. A tudat. Egy ritka ásvány, ami él, egy kő, ami lüktet. Mikor felfedezték az emberek, azt hitték különleges anyag és beépítették ezt a helyet, meg is találták a kristályokat, de aztán elkezdődtek a halálesetek. Gondolom érdekel, honnan tudok erről, igaz?

– Aham – bólintott Volre.

– Megtaláltuk az egyik fő bejegyzést a naplóban erről. Nos, mikor megtalálták a kutatók a kristályokat, sok ezer darabra hullva és beágyazódva a földbe, a kráter mélyére, akkor nem tudtak vele kezdeni sokat. Gyűjtötték őket, de mivel hiányzott ez mindenféle ismert adatbázisból, tovább vizsgálták. Ám a cég, aki telepítette ezt a helyet, át akarta szállíttatni a kristályokat. És ekkor kezdődött a baj. A köveket képzeljétek el úgy, hogy egy hatalmas agy, ami széthullott ezer darabra, de mégis egy egész és minden egyes apró rész is egy egész. Képes egymással kapcsolatba lépni nagy távolságból is. És mégis mindezt egy egészként végzi. Tudom, ezt nehéz megérteni. Na mindegy – legyintett. – Tehát a cég át akarta szállíttatni és persze Ő, aki tudta, hogy vizsgálják de nem mutatta meg magát, ekkor megakadályozta a szállítást. Elkezdődött az, amit Ő már rég előkészített. Lemintázta az emberi agysémát, hogy könnyen lemásolhassa és behatolhasson. Mikor pedig az átszállítást meg akarták kezdeni, lecsapott az emberek, rabszolgák, fegyőrök, kutatók agyára. Mint egy Hacker, aki be van csatlakozva, az áldozatok ilyesmit éltek át. De ebből nem lehetett kicsatlakozni. Egészen addig, míg valaki meg nem halt. Az emberek maguk bénították le a helyet és szépen lassan, a beplántált képeknek köszönhetően megölték egymást és saját magukat. De gondolom ti is tudjátok, hogy amit látunk, nem igaz, nincs ott, de mégsem kezelhetjük így, mert az agyunkat akkor megöli Ő. És valami aberrált módon, de ha a kilopott sémánkat lemásolja és használja, és mi ezeket megöljük, nem küld újakat. Sőt mi több, mint mondtam, mindent az ellenőrzése alatt tart. Blokkol mindent, amit szükséges, ezért nem jut ki a klónaktivációs kérelem, ezért hal meg véglegesen az, aki itt meghal. Ezért nem megy semmiféle kommunikátor. A zavaróberendezés csak egy csali, amit ő használ, hogy minél mélyebbre csalja az embereket. De mi is tudtuk ezt és a közelében vertünk táborot. Időnként visszanezünk, de három hónap után ti vagytok az első emberek, a halott társaink után.

– És ti hogy maradtatok életben eddig? – Kérdezte Volre összehúzott szemekkel.

– Egy gyengéje van a Neki: a hologramok. Mivel igazából a mi agyunkat manipulálja folyamatosan és az onnan kivett képeket vetíti vissza, a hologram megzavarja őt, mert az látott képet stimulál, de a visszavetített kép nem egyezik, mert a mi agyunk tudja, hogy az ott nincs. Érted?

Volre a nem-vagyok-biztos-benne kifejezéssel arcán némán válaszolt.

– Hogy magyarázzam el másként? A hologram nincs ott igazából, csak az agyunkban. Ő ezt kiszedi, de visszavetíteni nem tudja, mert nem egyezik az eredeti képpel, amit agyunk szintén ismer. Vegyünk egy példát. Van egy folyosó, amit te tudsz, hogy az egy folyosó. Ő ezt kiszedi az agyadból, belerak valamit, mondjuk saját magad vörös szemekkel és visszateszi, így te máris valóságként érzed, sőt, ha a másod legyőz, akkor te szétvered a fejed a legközelebbi falon, míg szét nem loccsan. A rossz ebben az, hogy a társaid sem segíthetnek, mert az ő fejükből is ki van véve a folyosó képe, és ők is azt látják, ami te. És azt látják, hogy a hasonmás megölt téged. Na, a hologrammal azért nem tud mit kezdeni, mert addig eljut, hogy kiszedi a folyosó képét az agyadból, de a hologramost, vagyis a hamist. Ha a hamisba teszi be azt a képet amit ő akar, akkor nem tudja visszatenni, mert a kivett kép nem egyezik az eredetivel. Érted?

– Azt hiszem kezdem – bólogatott Volre. A szörnyű tény, hogy örökre elbuktak, hatalmas

teherként nehezedett agyára.

- Kell hogy legyen valami kiút – mondta Trondam.
- Miért olyan nehéz megérteni, hogy nincs? Nincs, érted?

Trondam leroskadt a fal tövébe. Próbált kigondolni valamit, de túl fáradtnak érezte magát ehhez. De valaminek kell lenni. Az nem lehet, hogy innen nem lehet kijutni. Szinte minden erejét össze kellett szednie hogy ezt a kérdést feltegye. – De hát valaminek lennie kell. Mi van, ha a vihar után kimegyünk és távol leszünk ettől az ásatástól?

- Nem fogod tudni kinyitni a külső ajtót. Mi már próbáltuk jó párszor. És a vihar nem ül el.
- Hogyhogy nem ül el?
- Mert az is a fejedben létezik. A tudat azt használja arra, hogy ide tereljen minket. Fent még most is süt a nap, és óriási a hőség.

Trondam a fejét fogta. Akárcsak Volre, aki a padlóra meredt, Mei pedig próbálta csitítgatni a rohamokkal küszködő Jadset.

Újra szembe kellett nézni félelmeikkel, azzal, hogy ebből a csapdából sosem jutnak ki élve. Addig itt lesznek bezárva, míg meg nem halnak valami agyukba vetített képtől, vagy meg nem öregszenek és meg nem halnak saját maguktól. Nem akartak ötven évbe belegondolni, mindössze egyet is borzalmasnak soknak éreztek. Sőt, még egy órát is, hiszen nemrég jöttek csak be. Hosszúnak érezték. Nagyon.

Givel és Howon látta Trondamékon az összeomlást, de nem tudtak velük mit kezdeni. Az Amarr férfi segíteni akart Trondaméknak. – Itt elbújhattok velünk együtt. Kaja van, mint láthatod elég sok és az út biztonságos a kajaraktárig, ami szintén nincs messze. Szokj hozzá, hogy itt éled le maradék idődet.

Trondam könyörgően nézett rá és mondani akart valamit, de egy hatalmas üvöltés harsant. Sőt, több is: a zombik itt vannak valahol. És még valami más is: az egyik fekete kezű. Annak az üvöltése egészen a csontjuk mélyére hatolt.

Ijedt arcukra Givel reagált. – Nyugi. Ezt a helyet nem látják. Vagyis, a tudat nem tudja nekünk itt bevetíteni az előbb elmondott hologramos dolog miatt.

- Nyugi? Hogy lehetnék nyugodt? – nézett rá Trondam.
- Jelen pillanatban egyetlen dolgot tudunk tenni. Megmentjük azt, aki értetek jön az SOS jelzésre.

- Nem, én nem ezt akarom tenni én ki akarok jutni innen!

Givel lemondóan csóválta a fejét, akárcsak Howon.

Trondam erre csak még idegesebb lett. – Valamit találnunk kell. Legalább azt, hogy a klónaktivációs kérelem jusson ki.

– Ahhoz át kéne verni ezt a tudatot. És bocs, hogy ezt mondom, de ennek több esze van, mint neked. Meg igazából több, mint nekünk együtt véve.

- De a hologram átveri, nem? Akkor mégse olyan okos.
- Az más. Az megtéveszti. Ő is tisztában van vele. De nem tud mit kezdeni vele.
- Akkor valahogy használjuk a hologramot arra, hogy kijussunk.
- Ha van ötleted, mond, mert nekünk már nincs – Givel kuncogott.

Trondam minden erejét összeszedte, hogy valami tervet készítsen. Bár legszívesebben a földre roskadna és aludna, olyan fáradt volt.

Na nézzük lépésről lépésre, gondolta magában. A megoldás a hologramban lesz. Rá is kérdezett. – Mennyi holovetítőtök van?

Givel meglepetten nézett rá és arcára kiült, hogy ez tényleg keres valami megoldást. – Egy nekem, egy Howonnak, és még van öt darab, amivel leálcáztuk az ide vezető járatokat.

- Tehát ez hét és mind ugyanolyan típus, igaz?
- Aha – Givel megkínálta Trondamot az itallal.

A kapitány ivott egy kortyot, de gondolkodott. Tehát hét kivetítő. Na jó. És? Most akkor? Tehát van hét kivetítő. De aztán? Mi legyen? Hét kivetítő.

Gondolatai beragadtak. Fáradtan nevetett fel és eldőlt a fal tövében, mert borzalmasan fáradtnak érezte magát. Hét kivetítő... Tehát hét...

Aztán elaludt...

Mikor felébredt, ki tudja mennyi idő múlva, látta, hogy mindenki alszik. Hát persze, mert mindenki hulla fáradt volt. Egyiküket kivéve: Mei csak a fal tövében ült, előtte Jadse dőlt neki és úgy karolta át mintha a saját lánya lenne. A nő Trondamra nézett és finoman megrázta a fejét, hogy maradjon csöndben. Hát persze, mert Jadse kapott egy rohamot és vagy elájult, vagy elaludt, de akárhogy legyen, most kellett neki a pihenés.

Trondam erősebbnek érezte magát. Kézi termináljára pillantott és döbbenet látna, hogy az idő megállt rajta. Nem mutatta. Hát ez lehet attól, hogy a tudat betört a készülékbe és kikapcsolta az időmérőt, vagy az is, hogy az agyukba vetítette a kikapcsolt óra képét. De ez most mindegy, és arra a kérdésre, hogy mennyit aludhatott nem kapta meg a választ.

Kell, hogy legyen valami kiút. Át kell verni ezt a tudatot valahogy. A bökkenő az, hogy túlságosan okos. A hologram átveri, pontosabban nem tud vele mit kezdeni. Tehát a megoldás valahol itt van. Ezt kéne használni. Hét kivetítőjük van még.

Ám ekkor megint borzalmas álomosság tört rá. Olyan szintű, hogy úgy érezte, a feje egy hatalmas fémdarab, a padló meg egy mágnes. És csak vonzza, vonzza. Majd megint elaludt...

Ki tudja mennyi idő múlva, de megint felébredt. Ugyanazt látta, Meit kivéve – aki óvóan ölelte át Jadset – mindenki más aludt.

Na, akkor ideje kigondolni azt a hologramos megoldást. Igen, ebben van valami. Ebben kell, hogy legyen. De mégis, hogyan?

Hirtelen megint álmosnak érezte magát és megértette: a tudat tudta, hogy a hologramos megoldással ki lehet innen jutni valahogy és ezt megakadályozandó, elaltatta őket, hisz mindvégig bent volt az agyukban. Hát persze, ez az... Itt lesz a megoldás...

Ezekkel a gondolatokkal zuhant megint álomba...

Megint felébredt és már Volre is ébren pislogott. Mei előtt ült, aki mérgesen nézett rá. Trondam nem tartotta kizártnak, hogy Volre épp arról gyözködi Meit, hogy ha már itt ragadnak örökre, akkor nézzék már meg egymást meztelenül és kezdjenek valamit egymással. Ám Meinek ez láthatólag nem tetszett, legalábbis nem ebben a helyzetben. Hát persze, hisz ő is ki akart jutni innen és a megoldás jobban érdekelte, mint Volre ajánlata. A nő látta Trondamon, hogy gondolkozik valami megoldáson és nem hisz Givelnek. És akármi is legyen Trondam ötlete, vele tart, mert még mindig jobb, mint itt ülni. Jadse a karjaiban továbbra is aludt, még a beszélgetés sem zavarta. Vagyis inkább ájultnak tűnt.

Na, nézzük tovább, gondolta magában Trondam. A tudat nem engedi kitalálni a megoldást, mert előtte elaltatja, így védve meg saját kis birodalmát és nem engedve ki senkit. Bevallotta magának, hogy ő is így tenné. Na de hogy lehetne használni a hologramokat?

Megint rátört az álomosság, így gyorsan letesztelte, hogy mi történik, ha másra gondol. Valami egészen másra... Aylar... Skye... Ó de hiányoztok csajok.

És ez segített: az álomosság elillant.

Trondam úgy döntött, ezen gondolatait meg kell osztania a többiekkel.

Felkeltett mindenkit, még Jadset is, aki álmosan, mérges arccal nézett rá, láthatólag a sokkhatás elmúlt nála, Mei pedig még mindig óvóan karolta át. Mintha csak a lánya lenne.

Mikor Trondam látta, hogy rá figyelnek, elkezdte. – Figyeljete! Rájöttem a megoldásra.

– Nocsak – vonta fel a szemöldökét Givel. Álmos arcán hirtelen érdeklődés szaladt át, mert látta a kapitányon, hogy izgatottsága tényleg takar valamit.

– A megoldás a hologram – mutogatott Trondam Givelre.

– Tudjuk. Azt nem tudja kijátszani.

– De nem csak álcázásra kell használni. Ez a tudat még a gondolataimat is látja és mikor törtem a fejem a megoldáson, elaludtam. Vagyis így védi meg magát a terveink ellen.

– De ha most beszélünk róla, akkor mi lesz?

– Nem tudom miért, de úgy tűnik, ha beszélünk róla, akkor azt nem érzékeli vagy

mittudomén. Végül is nem az én haverom, nem én élek vele egy légtérben három hónapja.

Erre a megjegyzésre Givel és Howon elhúzta a száját. Trondam pedig észrevette.

– Bocs, nem úgy gondoltam. Na mindegy – legyintett. – Tehát a megoldás a hologram, valahogy azt kéne használni, hogy innen kijussunk.

– És azt hogy?

– Hát most jönneél te, a te have... izé, te ismered jobban Őt.

Givel elgondolkodott: – Végül is lehetséges. Valahogy azt kell elhítenünk vele, hogy a hologram kéri az adatokat.

– Már csak az a kérdés, hogy azt hogyan.

Erre egyiküknek sem jutott eszébe semmi. Csak néztek maguk elé, a lehetséges megoldásokon törve fejüket, de semmi. Hogy lehetne egy hiperintelligens tudatot átverni? Már az is kész csoda, hogy a hologramok megzavarták, de azt hogyan lehetne használni?

Gondolataikat félbeszakította az új, velőtrázó üvöltés. Trondamék ijedten néztek a hang irányába, de Givel és Howon oda sem fordították fejüket. Az elmúlt három hónapban hozzászórtak ehhez

Givel épp mondani akart valamit, de újra dörgött a sikoltó hang. Erre már odanézett...

– Kétszer nem szoktak üvölni – mondta megkövülten.

Egy harmadik jött... majd egy negyedik...

Givel ezután üvöltött: – Kifelé, kifelé innen, Howon, irány a másik búvóhely!

Trondamék felkapták fegyvereiket és az ötödszörré – sokkal közelebről hallatszó – üvöltés felé irányították. Valami bejutott... A tudat valahogy utat talált ide és máris küldte be a...

– Zombik! – kiabálta Givel. – Futás!

A férfi és a nő kiviharzott az üvöltéssel ellentétes irányba lévő szűk folyosón és veszett iramban futottak. Trondamék követték őket, a sort Mei zárta hátul.

Most ő is rettenetesen meg volt rémülve. Mikor belépett a szűk folyosóba, látta az első beviharzó, vörös szemüregű, szakadt ruhájú élőhalottat, ami megtorpant egy pillanatra, valami szörcsögő hangot adott és Mei felé iramodott. A nő bekapcsolta a kijárat hologramját és a zombi egyszerűen megtorpant... Elvesztette őket...

– Mi történik? – kérdezte Trondam lihegve a futástól, közben fejét többször le kellett húznia nehogy beverje egy nyitott szakaszoló ajtó felső részében, Givel magas létére végig előregörnyedve futott.

– Az történik, hogy a tudat megkerülte a hologramot – válaszolta Givel.

– De hogy a francba?

– Nem tudom. Túl sokat beszéltünk róla és megcsinálta a leképzést. Más nem lehet a magyarázat.

– És most hova megyünk?

– Van egy másik búvóhely, azt is leálcázzuk és ott biztonságban leszünk. A gond az hogy elég messze van.

Trondam nem tudott semmi értelmeset mondani, ezért csak rohant a férfi után.

A szűk – egyre szűkebb – járatokat elhagyván megint egy széles folyosóra jutottak. Erre még nem jártak, legalábbis Trondamék nem. Először látták egy hatalmas harc nyomait.

A széles és magas rakódófolyosóban két kocs állt, hatalmas kerekeik embermagasak, de az irányítófülkéjük üvege ripityára törve. Közöttük emelőgépek heverték felborulva, a plafonról lógó, vaskos láncok kísértetiesen lengedeztek, bár szélfuvallatot nem éreztek. Mintha előzőleg valami itt nagy sebességgel átfutott volna itt, félrelökve a láncokat. És nem is régen történt, még egy perce sincs ennek.

A választ nyomban megkapták: a széles folyosóról nyíló megannyi oldaljáratból zombik rohantak ki, velőtrázó üvöltéssel iramodtak utánuk.

Givel már nem mondott semmit, csak rohant át a széles folyosó másik falához, hogy benyomuljon egy oldaljáratba, de két zombi vetette rá magát hirtelen. Azonnal a földre teperték a férfit, aki kétségbeesetten sikoltozni kezdett. Howon lelőtte őket társáról, majd futott tovább. Givel arca halálos grimaszba fordult, nem különben a többieké.

Befutottak a járatba és most már Howon rohant elől ahogy a lába bírta.

Mei a folyosó szélénél sűrgette a befelé futó Volret és most egyiküknek se jutott eszébe másról beszélni, mint a menekülésről.

Mei lelőtt egy közeledő zombit és látta, hogy a többi iszonyatos iramban közeledik. Belépett a járatba és követte a többieket. A szakadtak meg őt...

Howon kirobogott a folyosóból és jobbra fordult egy többszintes teremben. Felettük, alattuk korláttal levédett teraszok futották körbe a kör alakú helyiséget, középen egy felismerhetetlen berendezés forgott lassan, a talapatánál lévő kék fények tűntek az egyedüli fényforrásnak.

Howon egy létrához érkezett és gyorsan lemászott. A többiek követték, hogy egy szinttel lejjebb jussanak...

Mei közben még a szűk járatban hadakozott, két zombit lelőtt, fejüket olvadt masszává formálta, majd kardját is jobb kezébe vette. Így egyet vágott, lött, vágott, lött. És hátrafelé szökellve követte a többieket. Ám valamit elhibázott... De nagyon...

Amint közeledett a szűk folyosó végéhez hogy beérjen a kör alakú terembe, egy másodperccel több ideig nézett oda be és nem vette észre, hogy az örülten vicsorogva közeledő zombik egyike mintha csak erre várt volna, kilökte magát a fal egy bordázatáról, majd még egyet ugrott és teljes súlyával a nőre érkezett.

Ha Mei emberi végtagokkal rendelkezik, azonnal eldől, de így megvetette a lábát, és teljes erőből nekilökte a testét a falnak, ezáltal a kivájt szeműt a falnak préselve. Amaz hirtelen elengedte a nőt, aki meg tudta suhintani a kardját, levágta a kifelé nyúló kezeket, majd még egy vágás és a zombi fejének teteje lecsúszott.

Ám a többi pedig vetődött...

Az utolsóként létrán lemászó Trondam épp látta, ahogy Mei dőngve zuhan be a terem rácsos padlójára, rajta két zombival, amint a nyakát próbálják átharapni. És sajnos a többi meg ugrált kifelé...

Mei vicsorogva lökte félre az egyiket, és próbálta a másiknak is bezúzni az arcát, de elkésett: a szörnyűséges fej a torkához ért és hatalmas, fájdalmas harapással a nyaki artéria körüli izmokat kitépte.

Fröcskölt a vér Mei nyakából és hirtelen a hadakozás megenyhült. Trondam pedig nem látott többet, üvöltött még tehetetlen dühében, de csak azt érte el, hogy rá figyeljenek a zombik. Amik pedig jöttek is...

Mielőtt lecsúszott a létrán, még látta Mei utolsó mozdulatát, amint fejét fájdalmasan hajtja hátra és az előzőleg harapó zombi most a gégéjét veszi rothadt fogai közé és veszett erővel kiszakítja a helyéről...

Howon rohant tovább, arcára kiült a pánik. Már közel járhattak, mert egyre többször nézte a térképét. Givel utána, de egy nyílás előtt elfutva hirtelen kezek nyúltak ki és elkapták a ruháját. Üvöltés harsant, mintha csak jeleznének egymásnak hogy elkaptunk valakit.

Trondam segített neki, de a kezek olyan erővel rántották be a férfit a lyukba, hogy a teste görnyedni kezdett. Majd derékban kettétörték a fájdalmasan üvölni akaró férfit és berántották a lyukba.

Trondam lecövekelt Mei, majd most Givel halála miatt...

Jadse csak sikoltzott, Volre löni kezdett Howon meg az orra előtt akadt fent valamin, kezek kapták el ruháját, felrántották a magasba, majd először fegyvere, majd keze és feje hullott vissza, a teste csak egy másodperc múlva, az is vért spriccelve mindenholnan.

Volre üvöltött: – Trondam!

De Trondam teljesen leblokkolt. Kész, vége. Most meghalnak.

– Trondam – üvöltött megint Volre, ezúttal hangosabban.

A kapitány csak állt és kezéből kihullott a fegyver, majd térdre zuhant...

– Trondam – üvöltötte újra Volre.

Majd hangja finomabbra váltott...

– Hahó, Trondam!

Mintha mi se történne, úgy kérdezte...

– Trondam, jól vagy?

Trondam nem volt jól, meghaltak, nem jutottak ki...

– Trondam, szedd már össze magad, hé – és ekkor Volre vállon csapta...

A kapitány pedig magához tért...

És...

A Viatoron volt...

A padlón feküdt...

Éppen magához tért egy ájulásból és arcokat látott maga körül. Elmosódott, föléje hajló arcok. A szörnyűséges zombik...

– Hé Trondam, szedd már össze magad, te akartad annyira megcsinálni ezt a megbízást akkor ne most ess össze!

Az arcok hirtelen élessé váltak. Felismerte Volre arcát. Majd Mei arcát. Jadse mosolygott. Devy pislogott értetlenül. Fob húzta fel szemöldökét. Olp tátotta a száját. Kanju a felcser pedig vizsgálta a férfit...

– Erős sokk érte. – Közölte az orvos.

– De hát mitől? – kérdezte Volre. – Csak úgy összecsuklott a megbeszélés közepén.

– Azt én nem tudom mitől. Olyan, mintha látott volna valamit. Hallottam már ilyet, ez emléktörlés esetén szokott megtörténni, mikor nem teljes a memóriaégetés és a rossz emlék visszajön. Az Ember Déja Vuként éli meg. A hatás meg lehet elmerengés a távolba, de teljes agyi sokk is, és ájulás persze. Mint most.

– Akkor az azt jelenti, hogy Trondam emlékeit már módosították és valami visszajött neki?

– Épp ez a fura hogy nem, mert ismerjük ezeket a jeleket. Bár a tünet egyezik, tehát erős Déja Vu melletti sokk, de nem találok semmit a fejében. Mondanám még, hogy az is lehet, hogy betört valaki az agyába és viselkedésmódosító programokat futtat, de ahhoz kapcsolódva kéne lennie valaki agyához, meg egyáltalán mesterséges agy kéne neki. De neki nincs ilyen.

– Talán ide vág – kezdte Nagra –, de én már hallottam egy történetet egy állomásról, amit egy ismeretlen maggal rendelkező aszteroida köré építettek. Hamar meghalt mindenki. És ekkor...

– Igen – vágott bele Volre – ezt én is hallottam. Sok ember...

– Meghalt a kivetülések miatt, igaz? – Trondam fájdalmas nyögéssel mondta ezt ki.

– Igen. Te is ismered a történetet?

Trondam bólogatott. – Igen. Te mondtad el.

– Micsoda? Mikor? – Volre nem tudta, mit beszél a kapitány.

– Nemrég. Nem megyünk le a bolygóra. Akció lefűjva.

– Tessék? – Devy értetlenül pislogott. – A rokonaink...

– Halottak. Az állomás odalent egy kísértetbázis azzal a tudattal, amiről ti is tudtok. Betört az agyamba és egy teljes képet levétített nekem...

Többen értetlenül figyelték a férfit, aki javasolt egy agyhullám olvasót, hogy az emlékképeket kivetítse...

Nemsokára előhozták a berendezést és Trondam fejére tették, majd megkezdődött az emlékek kivetítése. A sisaktól nem látott semmit mert a szemét is eltakarta, és úgy érezte, hogy hirtelen több tonnás lesz, amint működésbe lépett.

A gép úgy érzékelte a beplántált képeket, mint valódi emléket. Trondam már tudta, hogy a tudat valamiért betört az ő agyába és úgy érzékeltette vele, mintha valóban lent lett volna.

Ám a férfinak hirtelen beugrott az emlékek között valami. Az a Givel nevű fickó, aki ugyan meghalt, de mondott valamit a széttört agykristályról. Azt, hogy akárhány felé törik, egy egész lesz...

Míg Kanju ellenőrizte a képeket, Trondam tovább gondolkodott: ha a Viatoron van és le sem ment a bolygóra, de itt is be tudta vetíteni az agyába a tudat a képeket, akkor az nem jelent mást, mint hogy egy kristályszilánk itt van a hajón is...

A hirtelen felismerésre lekapta a fejről a sisakot, hogy figyelmeztesse a többieket arra, nemcsak a bolygóra nem mennek le, de át kell nézni a rakományt is és kidobni a kristályt. Ám mikor a sisakot levette a fejről, egyedül volt a raktérben, csak Kanju ült vele szemben...

És kivájt szemgödreivel rámosolygott...

Trondam egy mozdulattal fejbe rúgta, Kanju pedig elvágódott a padlón. Ám talált egy hosszú szerszámot a földön, megmarkolta, felpattant és rémséges mosollyal arcán Trondam felé rohamozott.

A férfi szíve hevesen vert, ahogy a fentről lezúduló, sok kilós kulcs elől elugrott, majd elkapta a felcser karját és megcsavarta. A válla kificamodott és döngve a padlóra hullott...

Ezután Trondam a fejéhez lépett és rugdosni kezdte.

Ám megint rászólt Volre: – Trondam, jól vagy?

Trondam abbahagyta Kanju fejének rugdosását és Volrera meredt... és a többiekre mellette, akik mind azt nézték, hogy Trondam a földet rugdossa, ahol... semmi nincs...

A kapitány nem értette hogy kerültek ide a többiek hirtelen és lihegve mutatta nekik a földön fekvő, szőrnyű arcú orvost.

– Jól van Trondam, nyugi, minden rendben – mondta Volre csitítgatóan.

– Te nem látod bazdmeg? – üvöltött fel.

– Mit kéne látnom bazdmeg? – kiabált vissza idegesen Volre.

– Hát az orvost, nem látod?

– Nem látok semmit, csak azt, hogy a földet rugdosod.

– Van egy kristály a hajón...

– Milyen kristály?

– Olyan, ami lent van a bolygón – mondta Trondam, arca halálra rémültnek tűnt, Jadse megijedt, nem is kicsit és többen gondolkoztak azon, hogy Trondam nem meghibbant, ahogy Kanju mondta, hanem valami súlyos emlékeket plántált be.

De hol van Kanju?

Trondam körbenézett. A többiek ijedten, sőt, rémülten nézték arcát ahogy reagált a környezetére, de Kanjut csak nem látta sehhol. De lehet, hogy csak ő nem látja?

– Hol a doki?

– Előrement a hídra, mindjárt jön. Mikor a sisakot a fejedre tette, bekapcsolta, de elment.

Trondam nem értette, mi folyik itt.

– Na, itt jön Kanju – mondta mosolyogva Jadse és az érkező orvos felé fordult.

Aki pedig betoppant...

És szemei helyén a véres gödörrel mintha megint elmosolyodott volna...

Jadse is megfordult: – Látod? Itt van Kanju – mondta mosolyogva, de az ő szeme helyén is véres lyuk lüktetett.

Támadtak...

Trondam hirtelen elzuhant. A hajó masszív padlójára azonban nem csattant oda a feje, hanem úgy érezte, átesik rajta, keresztül a hajó alján és kiesik az űrbe... Szemei előtt feltűnt a hold felszíne ami körül a hajó keringett, még azelőtt hogy a bolygóra leszálltak, az égítést mögött a vörös-fehér csillagködök a látóhatár jobb szélét festették be, balra tőle a sötét, csillagokkal pettyezett űr fogadta.

Majd zuhanni kezdett, mintha hajójával a hiperűrbe lépne, a bolygó felé száguldott. Nagyon közel. Üvöltött, próbálta megakadályozni az eseményeket, de a láthatatlan erő vitte tovább a felszíne felé. Elrepült a lebombázott kupolák mellett, közeledett a kráterhez. Már rúgkapált, hörögve kiabált segítségért. De az erő vitte tovább...

Mögötte a tornádó közeledett, majd lezuhant a kráter mélye felé, megállapodott, majd átrepült a falon és hirtelen sebesen suhantak el mellette a falak, folyosók, járatok és... a halottak tetemei. Mindenki ott feküdt bent az állomásban holtan valahol. Majd elérkezett oda, ahol Mei meghalt, Givelt berántották a kezek, Howont széttépték és újra érezte kezében a súlyos karabélyát és hallotta Volre üvöltését...

– Trondam, gyere tovább, itt vagyunk már! – ezzel lekapta a terminált Howon letépett karjáról és rohant tovább. – Gyere, gyere, közel vagyunk!

Trondam minden erejét összeszedte, de fogalma sem volt, mi történik.

Körülötte halott zombik tetemei heverték, de mikor itt összeesett éppen körülvették őket. Látta a halott Meit a földön fekvő, torkából ökölnyi darabot haraptak ki, szeme a plafonra meredt.

Maga sem tudta miért, de rohant Volre után...

A férfi egy keskeny folyosó bejáratánál állt és kezével sürgette az értetlenkedő Trondamot, majd a járatba lesett, hogy rendben van-e. Ám nem úgy tűnt, mert a pereme egy merő vérben fürdött, még csontszilánkokat és fogakat, sőt, egy fél arcot is ki tudtak venni, pontosabban csak egy fél koponyát.

Volre egyre csak sürgette a férfit és befelé lesett a sötét járatba. Trondam melléje ért és ő is benézett.

– Tisztának tűnik – mondta Volre és a mellette álló Trondamra nézett.

– Igen annak, de... – a kapitány ekkor visszanézett rá...

És Volre szemei helyén véres gödrök tátongtak... Mosolygott...

A véres peremű sötét járatból hirtelen kezek nyúltak ki, megragadták ruháját és berántották...

Trondam szíve ötszörös sebességre gyorsult, érezte hogy agyát elönti a vér és a szem nélküli Volre csak kacagott...

Majd...

Magához tért...

A bárban, az állomáson...

Fülét megcsapta a zene és annál az asztalnál ült, ahol Devyvel találkozott, de akkor még nem tudta a nevét.

És Devy ott ült vele szemben...

És éppen azt a kristályt tette le az asztalra, amit Trondam a bárból kijövet azonnal megnézett egy beugróban...

Ez a kristály pedig... Az a kristály... Egy szilánk...

Trondam felpattant az asztaltól, és leütötte az értetlenül pislogó vörös hajú férfit...

Az asztalon lévő kristályt felkapta és kirohant a bárból...

Majd rohant, ahogy a lába bírta, minél messzebb a bártól...

Az első megsemmisítőbe behajította a kristályt és örömmel nézte ahogy a szerkezet összenyomja, szétszattan és elporlik...

Mosolygott...

Hát vége, gondolta és megnézte elgyötört arcát egy tükröződő felületen... Ez szörnyű volt, de a kristály végre megsemmisült...

Vége...

Ám úgy érezte, el kell futnia innen, távol még attól is, ahol a kristály megsemmisült...

Elfordult a tükröződő faltól, majd elrohant...

Azt már azonban nem látta, hogy a tükörképe nem mozdul meg, csak mosolyog, a kezeivel a szeméhez nyúl és mosolyogva kikaparja a saját szemét...

Folytatása következik...

5. RÉSZ: AZ EMLÉKTÖRLÉS

Az előző részek összefoglalója: Trondam, Volre és Mei a Hurricane hídján összeismerkednek, ahol kiderül Meiről, hogy testében hemzsegnak az Implantok és harci hatékonysága kimagasló.

Ezután Trondam meglátogatja barátnőjét, Skyet, aki újfent álomszerű együttlétben részesíti. Miután faképnél hagyja a kapitányt, az az állomás kocsmájába megbízás felvételi célzattal italozni megy. Egy magát később Devynek nevező fickó bérl fel egy rabszolgatelep felszabadítására, ahol Trondaméknak először le kell bombáznuk egy létesítményt, majd leszállnak és egy tornádónak köszönhetően a közeli meteorbecsapódás krátere köré épített komplexumba menekülnek. Bár itt rabszolgákat várnak, kiderül, hogy valami más szörnyűség történt, amit Volre és Nagra meg is oszt a többiekkel. Kiderül, hogy a meteor belsejében valójában egy olyan kristály pihent, amit megbolygattak és elszabadult. Emberek agyába képes behatolni és ott emlékmintákat lopva képeket, jeleneteket plántál be majd a teljes agyfunkciók fölött is át tudja venni az uralmat, vagyis elkezd

játszani a bent rekedt emberekkel akik ha meghalnak a bevetített képek miatt, az a valóságban is megtörténik.

Saját másukkal is harcot vívva találkoznak a már rég halott rabszolgák kivételével, majd túlélőkkel és Trondam egy heves harcot követően magához tér a hajón ahonnan elindulnak...

Majd visszakerül a bolygóra...

Majd az állomásra ahol Devy éppen átadja a kristályt neki.

Trondam nem teljesen érti, hogy mi folyik itt, de biztos ami biztos leüti Devyt és a megbízást el sem vállalja, a kristályt pedig megsemmisíti.

Majd úgy dönt, hogy valamire mielőbb szüksége lesz...

Trondam a kristály megsemmisítése után szinte rohant az állomás medikai részlege felé. Elkapott egy üres közlekedőkocsit és megszegve a szabályokat, veszélyeztetve az embereket csak száguldott hogy ezt a szörnyű emléket mielőtt kiegészítse az agyából.

Még mindig vert a szíve hevesen a szörnyűségektől amiket átélt, pontosabban nem élt át, de úgy érezte, mégis...

De már gondolni sem akart erre.

Hívta Skyet, aki elvileg még itt volt az állomáson, de a nő megint nem válaszolt a hívójelre. A franc, gondolta a férfi, pedig most rá igen nagy szükség lenne.

A kocsival emberekkel telezsúfolt szekciók külső peremén, a mágneses sárga sávban haladt, felette is suhantak el ilyen járművek, de ő lassított, mert a kezei remegni kezdtek. Ez talán az átélt borzalmak utóhatása? Hirtelen bevillant a kráter körüli állomás képe és szíve még gyorsabban kezdett verni. Most már rákapcsolt.

Az állomás gyülekező terein – akárcsak egy kolónia parkjában – mesterséges növényzet borította a magas falakat, nyugtató hangú, roppant csinos nők kivételével a lebegő város belső híreit, a szabálytalan alakú magas teremben fent még madarak is szálltak, bár a férfi tudta, nem igaziak. Szökőkutak sziszegtek többfelé a terem messzeségében, furcsa kinézetű fák ágai borultak óvón az ülőalkalmatosságok fölé, bár ezek a kérges, magas, indaszerű ággal rendelkező csodák, még ha tenyésztettek is, csodaszamba mentek. Ágyásokban sosem látott, véletlenszerűen keresztezett növények és gyönyörű virágaik színesre festették, és roppant hangulatossá tették a mesterséges parkot. Trondamot a béke érzése öntötte el, de tisztában volt vele, hogy az egyik virág a sok közül kimondottan erre lett kitenyésztve. Gyakorlatilag ezek legális kábítószeresek voltak, melyek bódító, nyugtató illata úgy hatott, mint egy szanatóriumban eltöltött év.

Ennek a térnek az egyik oldalában, két hatalmas szökőkút közt nyílt a medikai részleg. Trondam leparkolt a kocsival, és egy éppen kifelé sétáló férfi udvariasan megkérdezte, hogy használhatja-e, de Trondam nem válaszolva csak rohant be. Az udvarias fickó megvonta a vállát, majd elrepült.

Trondam belépett a fényűző terembe és nem győzte kikerülni az elé pimaszul útját álló, új beültetéseket és kezeléseket ajánló szépséges nőt. Bár nem volt igazi, de annyira idegesítette, hogy adott neki egy pofont.

– Tűnj a francba innen!

A hologram udvariasan meghajolt. – Köszönjük, hogy figyelmet szentelt ajánlatunkra, kérem a katalógust töltsse le termináljába a pultnál és ha bármire...

Trondam otthagytá, majd a nő képe egy új belépőhöz fordult, a férfi pedig a pulthoz, ahol két, embernek tűnő, unott képű Caldari nő ült.

– Emléktörlésre jelentkeznek – lihegte Trondam.

A két nő úgy nézett rá, mintha szarvakat növesztett volna, ábrázatokra kiült a „hova ez a nagy rohanás”, kifejezés.

Ez egyikük – egy megtermett, barna rövid hajú – életre keltett egy jelentkezési lapot, ami a férfi mellett villant fel a pulton. Trondam gyorsan körbeforgatta és látta, hogy legalább egy óra míg kitölti.

– Minek ennyi szar? Csak egy friss emléket akarok kitörölni.

– Uram, sajnos ez a sok *szar* azért kell, hogy ne élhessen vissza szolgáltatásunkkal – koppant

a nő hangja ridegen.

Trondam nekiállt kitölteni, de az emlékképek újra rátörtek és kezei remegni kezdtek, szíve megint szaporán vert. Meggyorsította a tempót. Sok részt el sem olvasott, tudta hogy csak formaságok. A friss emlék nem jelent gondot ezeknek.

Az egy órát igénylő űrlap kitöltésével tíz perc alatt végzett, majd a két nő kiterítette a fényesen világító lapokat maguk elé és átnézték, hogy minden rendben van-e. Ám eközben arcuk eltorzult ahogy nevetésüket akarták visszatartani. Már az első kérdésre se válaszolt jól a férfi, hiszen azt jelölte be, hogy nő. A „volt-e már szexuális kapcsolata állattal” kérdésre is igent pipált, sőt, radioaktív dózist is bevallott, lappangó homoszexualitást és egyéb, a nők számára vidám percekét okozó dolgokat.

Majd jött a következő rossz hír:

– Trondam Rei, köszönjük regisztrációját, értesítjük az ön számára bejegyzett időpontról.

– Mi? – A férfi álla leesett. – Várjunk csak, én most akarom ezt.

– Sajnálom uram, de most minden emlékolvasónk foglalt.

– Asszonyom, nem érti, súlyos traumán estem át.

– Ahogy mindenki, aki ide jön.

– De ez nem egy szerelmi bánat a jó életbe – kezdett kikelni magából Trondam. – Mindjárt beleőrülök.

– Uram, ön szerint – mutatott egy hosszú széksorra – azok a betegek szerelmi bánatban szenvednek?

Trondam odanézett és igazi emberi roncokat látott, egyiknek a fél arca hiányzott, egy másíknak a lába, harmadíknak a szeme, de olyan is akadt, akinek látszólag semmi baja nem volt, csak meredt a földre maga elé. Hát, nem néztek ki jól az kétségtelen.

– De az enyém más. – Fordult vissza Trondam a nők felé. Megpróbált egy újabb kísérletet tenni. – Én átestem egy betörésen a tudatomba.

Erre a nők hirtelen elképedtek. A tudatba törés a legmagasabb fokú tudást igényelte és ha valakinek betörtek az agyába – aminek persze mesterségesnek kellett lennie – akkor az azt jelentette, hogy ott katonai hadi titkok vagy egyéb veszélyes, kutatási eredmények rejtettek. Ám az egyik nő gyorsan felállt, bevilágított a férfi szemébe és mikor látta, hogy nem mesterséges agya van hanem természetes, ráadásul ebbe törtek be, azonnal rácsapott a riadógombra.

– Szilánktörés! Ismétlem, szilánktörés a pultnál!

Trondam lecövekelt. Na most mi folyik itt? Ennyire komoly ez a szilánk, vagy minek is nevezték?

Pillanatokon belül megjelentek az első biztonsági emberek és Trondamot úgy vették körbe, mintha egy vadállat lenne. Kezeiket nyugtatólag tartották fel.

– Nyugodjon meg Trondam Rei, minden rendben.

– Maguknál ez a minden rendben?

A férfi közben kipillantott a bejárat üvegén át és hirtelen úgy érezte, innen ki kell futni. Mivel az emberek kint is hallották a riadójelzést ezért szép számmal gyűltek a medikai részleg elé. Kíváncsiak voltak, ki az alany és mi is történt itt pontosan.

Trondam hirtelen bajban érezte magát. Ki kéne innen menekülni, mert ez nem normális, ami itt folyik.

– Nyugodjon meg Trondam Rei, kérem tegye a kezét a pultra – utasította az egyik biztonsági őr, egy középkorú, kopasz Caldari férfi.

– Nem csináltam semmit – kezdett magyarázkodni Trondam, de odatette a kezeit és belátta, innen nem tud kimenekülni anélkül, hogy ne lőnének le.

Amint a kezei a pulthoz értek, erőbilincsek pattantak rá és odaszögezték. A biztonságiak körbevették, közben azt kiabálták: – Szilánktörés alanya őrizetben! Azonnali eljárást kérünk!

Trondam nem tudott semmit mondani már... A nyakába szúródott tűtől elvesztette az eszméletét...

Volre a Hurricane-en végzett a dolgával, a karbantartással és úgy döntött, lemegy a tűzvezérlő

szekcióba és megnézi Meit munka közben.

A koszos folyosókon áthaladva egy pillanatra Dexre gondolt. Sajnálta még mindig szegény lányt. De mégis, ki az, aki megölte? Trondam ismerte a gyilkost, Volre is szerette volna megismerni hogy egy nagyot behúzzon neki. De a kapitány azt mondta, hogy Dexnek volt egy sötét titka, azért kellett meghalnia. De vajon milyen titka lehet egy tizenhét éves lánynak? Ugyan már hallott kémről, aki épp ennyi idős lányka volt, de elfogták. Csodálkozott is a híren, és a szuper intelligens képességeire a magyarázat a fokozott sejtjeljesítményekben rejlett. A lány nagyon okos volt, de nem eléggé, hogy kijusson az ellenséges vonalak mögül. Bár a hírek szerint véletlenül bukott le, nem az ő hibája volt. De ez már a múlt, a lányt kivégezték, biomassza feldolgozásra lett ítélve. Ez egy kegyetlen halál, a savas kádban ugyan egyetlen másodperc alatt meghalt bárki, de már keringtek szóbeszéddek arról a bizonyos sikolyról, mikor valaki beleesik...

Gondolatban lezárta Dex kérdését, nem tudott már semmit tenni érte. Meghalt.

Ám most itt az új tűzér, Mei, aki bolondnak tűnik, sőt, a férfi biztos volt benne, hogy az is, de nagyon jó harcos és nem különben roppant csinos. Volre persze levetített magában pár képzeletbeli, izgató filmet, melyben Mei és ő maga a főszereplő. Ó igen. Ám a lány a hídon italozáskor megmondta, hogy szereti a férfiakat, a szexet, de legénységi tagokkal sohasem. Végül is, igaza van, ha egy veszekedés során – ahol pofont biztosan nem szeretett volna tőle kapni – hülyén nézne ki, ha durcáskodásból nem teljesítenének a parancsot, vagy a szeretett drónokat épp a tűzér lőné le pusztán bosszúból.

Volre megérkezett a tűzvezérlő terembe és látta Meit, amint lázasan dolgozik. Ide-oda futkosott a kábelrengeteg közt, fejéből kiállt egy vaskos kábel, párat át dugott, átkötött, szemét lehunyta és gondolati parancsot adott, persze csak tesztelési üzemmódban. Volre látta a kijelzéseket, a nő éppen a különböző lőszertípusokat próbálgatta, melyik a leghatékonyabb a különböző távokra. Bár tűzérként ezzel tökéletesen tisztában kéne lennie, ő máshogy gyakorolt, még virtuális harcot is vívott.

Volre karba tett kézzel állt az ajtóban és figyelte a vagány ruházatba öltözött lányt, aki minden kábel átkötésekor kifújta ezüstös haját kék szeméből, lehunyta, majd gyors teszt. És megint kísérletek.

– Látom, jól értesz ezekhez – jegyezte meg Volre.

Mei oda sem nézett rá, ami azt jelentette, eddig is tudta hogy ott van. – Aha, egy kicsit.

– Ne szerénykedj. – Mosolygott Volre. – Gyere inni valamit!

Mei ránézett és pislogott kettőt. *Ó a francba, de jóképű ez a fiúcska. De nem, legénységgel nem szűrjük össze a levelet.* – Nem szerénykedem. Vagy ha mégis, hát én ilyen vagyok. És majd talán megyek inni – ezzel lekezelően megvonta a vállát és folytatta a dolgát.

Volre pedig elmosolyodott magában. Fiatal kora ellenére ismerte a nőket elég jól, bár messze nem tökéletesen. Azt azonban látta, hogy tetszik a csajnak. Majd meglepetésszerűen megfordult és mosolyogva faképnél hagyta Meit.

A nő száját tátva nézett utána. *Hé te, hova mész? Ez a lányok dolga így elsétálni. Vagy te talán ismersz minket, hm?*

Egy pillanatra azon gondolkodott, hogy utána szalad, de ha így tenne, akkor Volre győzött és ő lesz a vezérhím. Ám ha nem megy utána, akkor meg elmaradhat a... Mi is? *Hát nem azt mondtad, hogy nem kezdesz tagokkal?* Lelkiismerete ezzel el is rendezte a dolgokat.

Megvonta a vállát és folytatta a gyakorlást. Még egy kis idő, és utána felmegy a hídra inni valamit. De sokáig nem szabad húzni az időt, mert Volre nem vár sokáig.

Mi? Már megint min jár az agyad? Kapott észbe. *Ó a francba, te Gallente nyomorék,* nézett a távolodó férfi után. *Na jól van, mindjárt megyek a hídra és iszunk valamit, de aztán semmi több. Érted, semmi több. És ezt te is tartsd be kicsi lány!*

Mei arca idióta vigyorba torzult, majd folytatta a teszteket. *Mindjárt megyek te Gallente... mindjárt...*

Volre magában mosolyogva sétált a hídra és szinte biztos volt benne, hogy Mei jönni fog. De ha nem, az se baj.

A hídon, a „Trondam stílusú” helyiségben kosz, rendetlenség, össze vissza guruló Quafe

dobozok fogadták. Félrerúgott pár üres, kék és lila színű üres italos dobozt, majd a továbbiakhoz sétált. Kivett valami enyhe alkoholtartalmút és beleszagolt. Ez jó lesz, gondolta.

Két poharat vett elő, bekapcsolt egy asztalt és két széket, majd leült és szürcsölgetve az ízletes italt kinéztet a kilátón. Még mindig az aszteroida övben lebegtek, az időnként felbukkanó Serpentes kalózokat Mei a gyakorlásának keretében kifüstölte, így a hajó körül roncsok tucatjai keringtek. Mivel High Sec rendszerben várakoztak, a cirkálónál nagyobb és veszélyesebb kalózhajó nem igazán bukkant fel errefelé.

A hatalmas kövek, a repülő hegyek lassan mozogtak, mögöttük a távolban egy gázbolygó sárgás színű felhői és barna színű gyűrűje mögül a fehér nap ki akart kandikálni, de csak szikrázó kontúrral rajzolta körbe az égitestet. Gyönyörű volt, nem beszélve a fehér és zöld színű, vörös foltokat tartalmazó, minden irányban terjedő ködökről.

Tíz perc elteltével megérkezett Mei a hídra és tettetett meglepődéssel mondta.

– Na, te is itt vagy? Azt hittem nem komoly a meghívásod.

Volre magában nyüszített a röhögéstől. Megvagy kicsi lány.

– Persze, hát mondtam, hogy gyere, ígyunk valamit. Ül le!

Mei peckesen sétált hozzá, de még nem ült le. Elfogadta a felkínált poharat, megemelte, Volre is majd lehúzták.

– Mióta vagy ezen a hajón? – kérdezte a nő, és a kilátóhoz sétált.

Volre remélte, hogy majd leül és a beszélgetés kicsit könnyedebb lesz, de Mei jól láthatóan nem csak fizikailag, de érzelmileg is távolságot akart tartani tőle. Ebben az esetben – összevetve kijelentésével hogy legénységgel nem –, nem akarta magát felizgatni feleslegesen.

A férfi megvonta a vállát. Végül is igaza van a lánynak, tényleg jobb, ha nem szűrik össze a levegőt egymással. – Fél éve vagyok Trondam mellett.

– És ő milyen ember?

Volre ránézett és felkacagott: – Egy két lábon járó szarmágnés. Állandóan belekeveredik valamibe, még akkor is, ha csak ártatlanul elmegy inni egyet.

– És akkor miért vagy még mindig velem? – Mei nem osztozott az örömben. Kontrollálta viselkedését, de belül persze vihogott mint egy tinédzser lány akit megtermékenyíteni visznek.

– Mert mellette nem unalmas az élet és megmondta nekem, hogy örül, hogy az akadékoskodásom, még ha ki is borítja sokszor, de visszatéríti az értelmes gondolkodás szintjére. De most te majd szépen ki fogod billenteni őt megint, mert éppolyan örülnek tűnsz. Tehát nekem meg össze kell szednem magam. – Ezzel töltött még egy pohárral és Mei felé mutatta.

A nő ellökte magát a kilátótól és lassan sétálva közeledett.

– Kösz a bókot – mondta. – Igaz, szeretem az örültségeket, de persze csak ésszel.

– Apropos, kik is voltak azok, akik el akartak kapni téged?

– Hagyjuk...

– Engem érdekel. Tényleg.

Mei visszasétált a kilátóhoz és a válla fölött nézett vissza rá. – Rossz kislány voltam. – mosolyodott el.

– Ezt már láttam – Volre hátradőlt a széken és feltette a lábait az asztalra.

– Nem egy nagy ügy. Kezdő bérgyilkos voltam, de csak egyetlen egy akciót vállaltam el, ugyanis a megbízás teljesítését követően éppen a megbízóm küldött rám pár emberkét, azokat, akiket láttál.

– Értem – Volre felidézte Mei bemutatkozó akcióját. Tényleg keményen ráfaragtak azok a fejdámszok. De legközelebb mit küldenek? Egy másik cyborgot? Vagy egy tipegő, gügyögő nukleáris bombát?

– És most még keresnek azon az állomáson, de ugye megléptünk. Majd feledésbe merül az ügy, nem én vagyok az egyetlen bérgyilkos. Sőt, igazság szerint ha egy állomáson lakó csövesnek adsz pénzt hogy mártsa bele kését valakibe, akkor már az is bérgyilkos, szóval nem nagy ügy.

Persze Mei belül tudta, hogy ez pedig igen nagy ügy, de azt már nem mondta el. Volre pedig láthatólag elhitte. *Na mi van szépfiú, a női hazugságon már nem látsz át, mi?*

– Értem – bólogatott Volre. Majd újabb pohár italt nyújtott neki.

Mei megint odasétált és most végre leült. Lábaik feltette az asztalra és kezeit összekulcsolta hasán, majd Volrera sandított.

A férfit ez a lazaság elgyengítette. Szerette az ilyen csajokat. De sajnos Mei nem az a fajta, aki a legénységgel szűri össze majd a levet sajnos, és ha bejut egy állomásba vagy kolóniára, akkor ott meg minden ujjára két férfi fog jutni. Volre pedig irigyelte azokat. Szerencsés flótások. Na de se baj, ő meg a tenyészett lányokat szokta meglátogatni, azok is szépek, jók, csak sajnos személytelen babák.

Egy sípolás hallatszott a hídon.

– Add ide azt – kérte Mei egy kábelre mutatva.

Volre odaadta neki, a nő pedig le sem véve lábát az asztalról a fejébe dugta a kábelt, szemeinek színe sárgára változott, hatalmas dörgés hallatszott a hídon, majd amint a nő lelőtte a két közeledő kalóz fregattot, kihúzta a kábelt és az ölébe tette. Nemsokára szüksége lesz rá megint.

– Szép! – mosolygott Volre.

– Mi szép ezen? Két nyomorult fregatt – vonta fel a szemöldökét a nő. *Közeledsz, pajtás?!*

– Hát a lövés – de legyintett. *Hagyd, erre nem lesz vevő a csaj.*

Volre kommunikátora jelzett.

– Ez Trondam – fogadta a hívást. – Szevasz főnök!

– Volre? – kérdezte a másik oldalról Trondam.

– Ja. Mi a baj? – kérdezte gyanakvóan.

– Fel tudtok szedni?

– Hol vagy?

Trondam jól hallhatóan megköszörülte a torkát. – Fogalmam sincs.

– Bemérjem a jeled?

– Igen, ezért hívlak.

Volre az irányítópulthoz lépett, közben Mei töltött még egy pohárral magának és a navigátornak.

– Hát Trondam... – Volre vakarta a fejét.

– Mi van? Hol vagyok?

– Egy elmegyógyintézetben...

– Szedjete fel, ezek nem engednek ki addig, míg nem mutatom meg hogy tényleg ismer valaki engem...

– Jó, indulunk. Két ugrásra vagy. Viszlát később.

Volre bontotta a vonalat, majd mosolyogva Mei felé fordult. – Látod? Elment beszélni valakivel, és egy elmegyógyintézetben kötött ki. Szarmágnés. Erről beszéltem.

Mei kuncogott.

Volre pedig elindította a hajót, az egyszerű manővereket – mint Mei laza lövése és normál utazás – a hídról is el tudták végezni. Így hát elindultak, hogy főnöküket ismét kihúzzák a bajból...

Ők nem tudták, mibe keveredett és mit élt át az elmúlt órákban...

Trondam a hívás után kikapcsolta a fali kommunikátort és fehér köpenyében visszafordult az ápolók felé, akik mosolyogva visszatették rá a kényszerzubbonyt...

Néhány óra múlva Trondam felébredt a nagy dózisú altatók hatásának elmúlásakor. Kórtermébe két nő és két férfi lépett be és lekötözött karjait és lábait kioldozták.

– Miért vagyok itt? – kérdezte.

– Trondam Rei, némi vizsgálatot végzünk most önön, de az első kérdésre épp válaszolt.

– Milyen első kérdésre?

– Hát arra, hogy tudja-e hogy miért van itt.

– De erre megkaphatom a választ azért? – nézett esdeklően.

– Hogyne. Ön memóriaégetésre jelentkezett, melyek eredményességét elsőként azzal teszteljük, hogy a páciens tud-e egyáltalán erről.

– Akkor én átmentem a vizsgám gondolom, mert elképzelésem sincs, miért vagyok itt.

– Így van. Egy bizonyos Volre Den jelentkezett önért, nemsokára megérkeznek, addig ön átmehet az ideiglenes váróba. Visszakapja kommunikátorát amin valaki folyamatosan kereste.

– Igen? Ki?

– Majd megnézi maga.

Trondam visszakapta ruháit és felöltözött, majd kikísérték. A makulátlan tisztaságú folyosókon betegek tébláboltak, nyáladzottak, fejükön egy agyhullámolvasó fejpánt világított, hogy ha bármi baj adódik, gyorsan le tudják őket kapcsolni.

Trondamot bekísérték a váróba, de az ajtót még rázárták. Egyedül volt bent így kommunikátorát bekapcsolta és megnézte ki az, aki kereste.

Skye Arran...

Hát ő meg...

Kicsoda?...

Trondam nem emlékezett erre a névre, de az illető ismerte őt. Itt az ideje visszahívni.

Pár berregés után egy szépséges, vörös hajú nő válaszolt a hívásra, arckivetítése a készülék fölött mosolygott, Trondam pedig elgyengült. Ő de szerette az ilyen nőtipusokat. De sajnos fogalma sem volt, ki ez a nő...

– Trondam drágám, faszlovagom, hogy vagyunk? Merre jársz? Kerestél, de dolgom volt, aztán én kerestelek, de aztán te tűntél elfoglaltnak.

– Ööö, elnézést de kicsoda ön?

Skye szeme rénsnyire húzódott. – Mit beszélsz Trondam?

– Nem ismerem Önt. Ön honnan ismer engem? Honnan tudja a hívójelem?

– Te adtad meg te mamlasz. Nem emlékszel rám?

– Elnézést asszonyom, de memóriaégetésen voltam és ezek szerint Önt is kiégették, ha azt állítja ismer engem.

Skye gonoszul mosolygott. – Ó szegény Trondam drágám. Akarod tudni honnan ismerjük egymást?

– Nem lenne rossz.

Skye arca még gonoszabbá vált, de Trondam nem értette, hogy miért.

– Trondam drágám, egy bárban futottunk össze, meghívtál egy italra és elég hamar kikötöttünk egy bérelt szobában. Azóta te vagy a faszlovagom. És már alig várom, hogy újra lássalak.

Trondam nem emlékezett a nőre, a nő pedig örült, hogy Dex megöléséről a férfi nem tud, mert véletlenül... kiégették azt az emléket is. Ez neki éppen jó, mert...

– Jól van Trondam, hol vagy most?

– Hát, izé, egy elmegyógyintézetben.

– Hogy hol?

– Nem, nem vagyok bolond, csak állítólag rosszul reagáltam az emlékek elvesztésére bár fogalmam sincs, mik voltak azok.

– Ó te szegény. Melyik rendszer?

– Kövesd a hívójelet.

Pár pillanatnyi csend támadt. Majd Skye megint mondta. – Aha, látom, nos nem vagy messze tőlem. Megyek érted, jó?

– Nem kell, jönnek már értem. Majd keresem Önt, vagyis kereslek később rendben?

– Oké szivi. Várlak. – Skye kacintott és bontotta a vonalat.

Na, most itt meg aztán mi folyik? Ismeri a nőt, a jelek szerint meg is dugta. A képét elnézve kár, hogy erre nem emlékszik. Pedig nagyon szép.

No de sebj. Ha tényleg ő a nő faszlovagja, akkor ha Volre és Mei kiszedi innen, gyorsan találkozni kell vele. Nagyon gyorsan, mert ez a nő várja őt.

Gyerünk Volre, gyertek már, gondolta és mint egy ketrecbe zárt vadállat, járkálni kezdett az üres váróteremben...

Volre és Mei bedokkoltak a Gallente állomásba, majd a hajót készenléti állapotba helyezték és

elhagyták.

A kompok hangárba érkezését követően nagy nyüzsgés fogadta őket, High Sec rendszer lévén az átlagpolgárok leginkább ilyen helyeken éltek mert itt legalább volt rend: a Concord.

Páncélruhás, hatfős csoportokban masírozó kemény legényekkel találkoztak sok helyen.

Egy kocsit aktiválva a medikai részleg felé vették az irányt és már előre röhögtek Trondamon. Ilyen is csak vele történhet meg.

A medikai részleg előtti mesterséges parkba suhanva elámultak. Nem minden állomáson lehetett ilyen látni, és ez nemcsak igényes kivitelűnek, de szépen karbantartottnak is tűnt.

Leparkoltak a medikai blokk bejárata előtt és a kocsit parkoló üzemmódba helyezték. Majd besétáltak.

A recepciós pultnál ugyanaz a két nő ült mint mikor Trondam ideérkezett pár órája.

– Elnézést, egy barátunkért jöttünk, a nevem Volre Den.

– Rendben, kérem adja le retinaazonosítóját, ha mesterséges szeme van akkor DNS mintát, ha teljes géptesttel rendelkezik agyszövet mintát ezzel a pisztollyal – ezzel egy hatalmas, fegyvernek látszó, agyszövetből vett minta kivételére alkalmas... ágyút láttak. Ez vajon mit csinál? Szétrobbantja a fejet és máris ott az agyminta a falon? Vagy minek ekkora?

De ez nem számított, Volrenak természetes szemei voltak, így belenézett az éles fénybe, majd megjelent saját háromméteres képe amint körbeforgott. Elmosolyodott a saját képén, Mei pedig sejtelmesen húzogatta szemöldökét mosolyogva. *De jól néz ki ez a fiúcska.*

A két nő egy drónt irányított át nekik, ami gépi hangon kérte, hogy kövessék. A tenyér méretű kis szerkezet a hat lábát lazán nyújtogatta miközben repült előttük.

A medikai részleg első, makulátlan tisztaságú, magas, csillogó terméből egy ajtó nyílt és itt várta őket Trondam.

– Végre, gyerekek, hát itt vagytok!

Ezzel hozzájuk futott és megölelte őket.

Ám Volre és Mei ijedten egymásra néztek. Ennek mi baja? Mi ez a hirtelen örömkítőrés?

Volre elszórakozott a gondolattal, hogy bejelenti, mégse ismeri Trondamot. Az orvosok visszavinnének a falakon belülré és határozatlan időre elzárnanak a külvilágtól. Sőt, a férfi úgy döntött, mégis eljuttassa ezt...

– Elnézést Uram, de ki maga? – mondta meglepődést színlelve.

Trondam elképedt. – Mi?

– Nem ismerem Önt.

Mei azonnal megértette a játék lényegét és komoly arcot vágott, gyanakodva méregette Trondamot.

– Volre bazdmeg, mit művelsz? – kezdett pánikba esni a kapitány.

– Ön honnan tudja a nevem?

Trondamot a sírás környékezte. Jól tudta, hogy ha Volre azt mondja, nem ismeri, visszaviszik az elzárt részlegbe. Ezért Mei felé fordult hogy mondjon valamit, de a nő megelőzte:

– Elnézést Uram, de kicsoda Ön? Mi egy barátunkért jöttünk, de Ön nem a mi barátunk.

– Volreeee – nyüszített Trondam, hangját már megemelte, ezért két biztonsági őr készenlétbe helyezett sokkolókkal állt a közelben. Volre és Mei persze látták őket és belül gonoszul mosolyogva folytatták a játékot.

– Elnézést Uram, de azt hiszem ez valami félreértés lesz – mondta Volre komoly arccal.

– Félreértés a faszom a félreértés. Mit szórakozol? – Trondam arca már vörös volt a dühtől.

Az örök közelebb jöttek, bár Trondam nem vette észre őket mert mögötte történt ez. *Egy beteg elszabadult és jelenetet rendez. Ezt kezelni kell,* gondolták.

– Uram, azt hiszem mennünk kell, elnézést, de nem Önt keressük – közölte Mei, majd elfordult a bejárat felé.

– Így van Uram, elnézést a félreértésért. – Mondta Volre, de már alig bírta visszatartani a röhögést.

– Basszátok meg gyerekek, én vagyok a kapitányotok azon a kurva hajón, mit szórakoztok? – kiabálta Trondam.

Hirtelen egy orvos lépett közel és Volrehoz fordulva, suttogva kérdezte: – Megint kapitánynak hiszi magát?

Volre már nagyon küzdött a röhögéssel, Mei is grimaszolt. De vitték tovább a játékot.

– Igen, úgy tűnik azt hiszi magáról hogy egy hajó kapitánya.

– Szokásos eset – csóválta a fejét az orvos. – Ez poszt traumatikus eseteknél lép elő mikor...

– A jó teherbe torpedózott tenyészdrón anyád a poszt traumatikus eset. Te meg Volre... bazdmeg, mit művelsz?

– Elnézést Uram, de honnan tudja a nevemet?

Trondam a sírással küszködött és már neki akart menni Volrenak, de a navigátor még nem adta fel, szeme sarkából pedig látta, hogy Mei is remekül szórakozik...

A örök hirtelen ráugrottak a dühöngeni akaró Trondamra és leteperték, majd sokkolóbotjaikkal tagjait pár perces kábultságba verték...

Ekkor már nem bírták tovább és mindketten felkacagtak...

Az orvos pedig elképedve nézett rájuk. – Ismerik őt?

– Hát persze – nyüszített Volre. – Csak szórakoztunk vele.

Az orvos nevetve megcsóválta a fejét és intett az öröknek, hogy abba lehet hagyni a szerencsétlen férfi ütlegelését.

De az már félig öntudatlanul rángatózott a földön...

– Köszönjük – törölgette szemeiből a könnyeket Volre. – Elvisszük.

Az orvosnak is tetszett ez a fajta heccelődés.

Mei és Volre a vállukra emelték főnöküket és még mindig szélesen mosolyogva a kocsihoz cipelték.

Kifelé menet még a recepciós hölgyek is mosolyogva bólintottak, mert unalmas munkaidejükben rég szórakoztak ilyen jót...

A hangárhoz értek és Trondam tagjaiba visszatért az erő, újra látott ezúttal álló és nem forgó képeket és még nyelvét, állát is tudta mozgatni, hogy mondjon valamit.

Ám mikor megálltak, Volre és Mei kiugrottak a kocsiból és mint pajkos gyerekek, messze futottak és onnan vigyorogtak pimaszul.

Az emberek a közelükben nem értették a jelenetet, de azt leszűrték, hogy itt valami kibaszás történt. De még mekkora.

Trondam az eddigi hörgésből értelmes szavakat tudott formálni.

– Elmentek ti a jó piczába! – próbált szigorú maradni, de hirtelen rátört a kacagás.

Volre és Mei is jóízűt nevettek, majd közelebb jöttek.

– Ne haragudj Trondam, de ezt nem tudtam kihagyni.

– Menj a piczába – mondta sértődötten, de persze röhögött.

– Ne haragudj Trondam. – Mei is bocsánatot kért, de szája fülig ért közben.

– Amúgy mit kerestél ott? – kérdezte Volre.

– Hát, emlékégetést csináltattam, bár fogalmam sincs miről, majd aztán egy csaj hívott fel és azt állította, hogy ismerem őt, sőt mi több, meg is dugtam.

– Az lenne az igazán fura, ha nem így teszel.

– Most ez nem vicces, nem is ismerem.

– Hú de komoly trauma – nézett rá mereven Volre. Mellette Mei ezen a hozzáálláson kérdően felvonta a szemöldökét.

– Hát azért emlékezni szoktam, ha megdugok valakit.

– Ennyi arcot észben tartani nehéz, nem?

– Menj te a... – de feladta és mindhárman jót röhögtek, bár Mei csak imitált jókedvvel.

– Ki ez a csaj?

– Nem tudom, de kiderítem. Itt maradok, idehívom. Ti menjetek a hajóba vagy ahová akartok, szabad foglalkozás van. – Trondam kiszállt a kocsiból

Erre a kijelentésre Mei és Volre összenéztek, mint a gyerekek elmosolyodtak és elrepszettettek a kocsival.

Trondam pedig megjegyezte magában, hogy egy bárnál azért kidobhattatok volna...
Majd egy másik kocsit fogott és a szobák felé ment, mert...
Ezt a Skye Arrant, akárki is legyen, most jól meg fogja dugni...

Néhány óra múlva...

Trondam sajtó lábakkal, égő hassal állt fel az ágyról, Skye pedig nyúlt érte, de a férfi kisiklott. A nő hason fekve nézte ahogy a mosdó felé megy és szinte remegnek a lábai.

Trondam pedig halk fohászt mormolt valami istenhez, hogy adjon erőt ehhez a nőtényhez, mert ilyet még az életben nem tapasztalt. Ennyire jó nem lehet valaki.

Nemrég, mikor Skye megérkezett, akkor szinte a férfi nyakába ugrott és egy szót sem beszéltek, csak dobálták le magukról a ruhákat. Ám most már ideje kideríteni, ki ez a Skye Arran és hogyan ismerte meg.

Elvégezte a dolgát a mosdóban, majd az ágyhoz tipegett, mert rendesen menni nem tudott már. Skye veszedelmes mosollyal arcán várta, Trondam pedig kezdett pániba esni. Meg persze azon is gondolkodni, hogy ki dug meg itt kicsodát. Nem talált jobb szót rá, de Skye szinte megerőszakolta.

Mikor visszafeküdt az ágyba, Skye keze matatni kezdett az ágyékánál. Új erő költözött oda bele, és nem értette, a nő hogyan csinálja.

Ám összeszedte minden erejét és eltolta a nő kezét.

– Na Skye, pár óra lihegés után kezdjük beszélgetni egy kicsit.

– Jó, kezdünk – a nő hozzábújt és bájosan pislogott rá.

– Nos tehát, mint mondtam, emléktörleszt csináltak nekem, fogalmam sincs miről, de véletlenül téged is kitöröltek.

– Aham – bólogatott a nő, és egyre beljebb fúrta magát Trondam karjaiba.

– Azt mondd, hogy egy bárban ismerkedtünk meg?

– Aham. Egymásra néztünk, te odajöttél és azt mondtad, hogy én vagyok a te típusod, meghívtál egy italra és tíz perccel később már a szobádban voltunk.

– Hát, ez gyorsan ment.

– Nem szeretem a bájcsevegést – Skye újabb kísérletet tett Trondam férfiasságának megérintésével, de a férfi megint eltolta a kezét.

– Várj még. És mit és kinek dolgozol? Pilóta vagy?

– Aham, pilóta vagyok. Falcont vezetek és szabadúszó vagyok. Nincs cég, járom a galaxist, dolgozok, kefélek azzal aki tetszik, de remélem már nem kell tovább ezt az életet üznöm, mert épp találtam valakit, aki nagyon tetszik.

– Úgy érted én? – nézett rá Trondam.

– Aham. Te vagy az én faszlovagom.

– Te meg leszel a hercegnőm, oké?

– Más nem is lehetnék. Nos akkor lovagom, kész vagy? – mosolyodott el Skye bájosan, lehengerlően, ellenállhatatlanul.

– Mint érezted igen, és ha nem is vagyok kész, te majd késszé varázsolsz. Rendelkezz velem hercegnőm.

– Azt teszem lovagom – mosolyodott el Skye.

Trondam pedig behunyta a szemét és átadta magát a gyönyörnek, amit ez az istennő művelt vele, Skye pedig hasonlóan élvezte az együtt töltött órákat, sokkal jobban, mint eddig bármikor életében. Végre megtalálta azt a férfit, akivel a legjobban élvezi a szexet. Igen, ő kell neki.

Ám eszébe jutott a következő munkája egy pillanatra és ez görcsbe rántotta a gyomrát. Nemsokára el kell kezdeni a készülődést, de Trondamot nem avathatja be... Nem, két külön élet. Mindketten mást tesznek munkaként és amikor csak lehet, találkozni fognak. Olyan gyakran, amilyen gyakran csak lehet...

Trondam felébredt néhány óra elteltével és megint üresen találta a szobát. Amint megmozdult,

Skye hologramja kelt életre közölve azt az üzenetet amit hagyott:

– Jó reggelt faszlovagom – kacsintott a kép. – Remélem jól érezted magad tegnap. Tudod elég elfoglalt vagyok mostanában, de amint tudunk találkozunk ígérem. Jó? – csábosan pózolt, kezét csípőre tette és haját igazgatta. – Aztán nem ám másokat is magadévá tenni mert én kiteszem magam érted, rendben? Csókollak. – A hologram Trondamhoz hajolt és nem érezhető csókot adott szájára. Majd eltűnt.

Trondam idült mosollyal arcán feküdt az ágyban és oda nézett, ahol a hologram derengett. Úgy bámulta, mintha még most is ott lenne.

Szerelmes lett. Ráadásul ez most nem is tűnt futó érzésnek. A férfi azon kapta magát, hogy nem azon gondolkodik, hogy hol szerezzen újra nőt magának, hanem azon, hogyan tudna Skyevel együtt lenni kicsit hosszabb távon...

Mondjuk örökké...

Hú Trondam pajtás, te aztán most el fogod veszteni még a nem létező agyadat is, hallotta ösztöneit megszólalni. Vagy már el is vesztetted, nem? Szereted? Hát nem gyönyörű ez a nő? Ártatlan, védelemre szoruló és bitang jó az ágyban. Jaaj, Trondam, mi van veled, ó jaj, ó jaj!

A Skye hajának illatát árasztó párnába majdnem belefulladt ahogy a fejéhez szorította. *Gyere vissza édesem! Szeretlek!*

Egy jó órának kellett eltelnie míg a férfi összeszedte magát és ez még csak egy felülés volt. *Ez nem lehet igaz, gondolta ismételten, századszorra. Ilyen nő nincs, nem létezik. Ez... ez...*

Kommunikátorának berregése hozta vissza a színes felhőkön járkálásból. Úgy érezte, hogy szállongó lelkébe bombák csapódnak, széttépik és darabjai fájdalmasan puffannak a földre. Ez nem jó, ilyen gyorsan nem szabad leszállni a magasból.

– Mi van? – mondta bele fáradtan, oda sem nézve ki az.

– Én is örülök, hogy hallom a hangod baromarcú – mondta Aylar felvont szemöldökkel, nem értve mi ez az elutasító reakció.

Trondam pedig – maga sem tudta ez hogy sikerült, de – ijedten bontotta a hívást.

Na, most aztán mi folyik itt? Teljesen meg volt zavarodva. Skyebe egyértelműen belezúgott, még hozzá úgy mint eddig soha senkibe. A szemében Aylar volt a második nő az életében eddig, pontosabban Skye ellentéte, míg a vörös hajú szépség finom, kényeztető, addig az agresszívabb fekete hajú bombázó meg vad és örülten, kihívóan szexis.

Hirtelen nem tudott dönteni. Melyiket válassza? De egyáltalán, megteheti?

Skye egyértelműen szerette őt és a férfi is. A jövőkép gondolatára megint könnyeden szökkent fel az illatos felhőig, de újabb torpedó csapódott szállongó lelkébe ahogy Aylar újra hívta. Trondam pedig elkövette azt a hibát, hogy aktiválta a hívást...

– Mi van buzikám, már nem akarsz velem beszélni? – Aylar szeme résnyire szűkült és Trondam látta a képén, hogy női ösztönei mindent részletesen látnak.

– Hát... ööö... – Trondamnak sem kedve, sem ereje nem volt beszélni, de már nem akarta magára haragítani álmainak másik asszonyát.

Aylar persze látta, hogy a férfi az ágyban ül. Elvigyorodott és semmiféle jelenetet nem rendezve – vagyis nem érdekelte hogy Trondam kivel van – beszélni kezdett. – 'Matarom, látom jó éjszakád volt, a takaród mindjárt kidurran a töködnél. – Pimaszul vigyorogva mutogatott a képen.

Trondam elgyengülve legyintett, majd oldalára fordult hogy a nő ne lássa ágaskodó férfiasságát, tanúsítva hogy nem csak agya hiányolja Skyet, de a hormonjai is veszettül kiáltoznak érte.

– Bocs! Én nem úgy... – Trondam úgy kezdett magyarázkodni mintha Aylar a felesége lenne és lebukott, de a nő gyorsan megtorpedózta a felhő közt szállva...

– Figyelj tökorru, mi ezt már megbeszéltük, mondtam hogy jó volt veled, de tovább nincs, még egyszer nem lesz, és abszolút nem érdekel kivel alszol, de jó lenne ha most érzékeny szívecskéd összeszednéd és rám figyelnél.

Trondam nem akart rá figyelni. Most csak bambán mosolyogni akart kifelé a fejből és itt várta volna meg Skyet szinte mozdulatlanul, nem érdekelve mennyi idő múlva jön.

Aylar azonban látta, hogy Trondam kezd reménytelenné válni. – Hát buzikám, szánalmasan

nézel ki. Nem áll neked jól a szerelmes szerep. Szedd össze magad – majd finomabb hangnemre váltott – kérlek! – Hirtelen pedig csábosan elmosolyodott, méghozzá úgy hogy Trondam a gondolatai megmenekítésének lehetőségét csak abban látta, hogy a Skye illatú párnába fullasztja magát. Már menekült a másik nő érzelmi rohama ellen és a mosolygó faltörő kos elsöpörte a fűszálakból épített védelmét. Két nő kivégezte, nemcsak testileg, hanem érzelmileg is. Agyába hirtelen az tódult be, hogy ha ezt a legénysége meglátja, neki annyi. Keresztre fogják feszíteni a hídon és röhögve pingálják ki. Könnyedén el tudta képzelni Volre és Mei arcát, biztos, hogy sokat fog kapni tőlük.

– Trondam édesem – dalolta Aylar – mit tegyek, hogy rám figyelj? Hogy végre meghallgasd az új melót?

Trondam a fejét még mindig a párnába fúrta és nyüsztetett. Aylar pedig sokkoltan érezte magát. Hirtelen kételkedni kezdett abban, hogy Trondam valóban férfi. Úgy viselkedett mint egy nő. Am ez megesik néha-néha, Aylar tudta jól hogy nem minden férfi kőszívű és hideg mint egy űrhajó páncélzata. Akadtak olyanok, akik nagyon szerelmesek tudtak lenni, ám még ennek tudatában sem nézett ki a férfi jobban mint egy mámorosan mosolygó roncsdarab.

Ám Aylar már nem bírta tovább idegekkel. – Na ide figyelj buzikám! Két órán belül ott vagyok! Ha addig nem szeded össze magad, nagyon nagy baj lesz. Megértetted? – Az utolsó kérdést üvöltötte.

Trondam kirántotta a fejét a párnából és hirtelen nem érezte már Skye illatát. Ám Aylar képére nézve pedig megijedt. A nőnek igaza van, férfi vagy mi a fene, tényleg ideje összeszedni magát, csak hát egy férfi is kidőlhet érzelmileg, nem? Ezzel vigasztalta magát majd bocsánatot kért.

– Ne haragudj Aylar. Én... én...

Azonban erre a gyengeségre a nő csak még idegesebb lett, de szemét lehunyta és számolni kezdett gondolatban.

Néhány percig csendben maradtak, Trondam pedig – bár valóban itt maradt volna Skye illatával – lassacskán összeszedte magát a mámoros este után.

Aylar pedig türelmesen megvárta az első jelét annak, hogy a férfi tényleg férfiként kezd el viselkedni. Mérge már elszállt, ez a légzésgyakorlat tényleg jó amit tanítottak neki a templomokban. Mikor látta, hogy Trondam végre használhatóvá válik az információk befogadására, újra kezdte az egészet.

– Szóval Trondam. Van egy meló. Érdekes, jól fizet, csak kicsit veszélyes. De ez neked nem hiszem hogy gond. Kéne egy társ nekem. Éppúgy, mint legutóbb, ketten kell bemennünk egy állomásba. De most nem záratjuk be magunkat – túrt bele hajába zavartan egy pillanatra majd megköszöri a torkát. – Na, szóval kettőnknek kell bemenni, de kell két hátvéd csapat is. Egyik az én legénységem lesz, a másik a tied. Persze ha vállalod és befejezed a kislány szerepet véglegesen.

– Vállalom...

– Remek. Na, 'matar, akkor két óra múlva ott vagyok és megbeszéljük a részleteket.

– Jó...

Aylar nevetve megrázta a fejét és mielőtt bontotta a vonalat, a férfi látta rajta, hogy kapni fog egy fülest. Szinte biztosan.

Két óra múlva...

Trondam az utolsó pillanatban hagyta el a szobát mielőtt Aylar megérkezik. Tudta, hogy a nő fel fogja pofozni, nem azért mert Skyevel lefeküdt, hanem azért mert használhatatlan. De Trondam nem tudta magát összeszedni, elgyengültnek érezte minden tagját. Rettenetesen.

Pajkos gyerek módjára a távolból leste Aylar érkezését. Elképzelte már maga előtt, hogy a nő szinte rá fogja rúgni az ajtót, megrángatja, ad majd egy-két – vagy több – pofont is neki, hogy végre figyeljen az akcióra.

Ám a nő nem jelent meg. Trondam biztosra vette hogy már itt van, biztos, hogy bemérete az adás helyét és akkor tudja, hogy a szobában van...

Na de várjunk csak: ha Aylar be tudta mérni a jelet, akkor tudja azt is, hogy hol leskelődik

éppen.

Amint erre rájött, a nő megköszöri a torkát mögötte. – Helló kislány! – mosolygott veszedelmesen.

Trondam megpördült és levegőért kapkodott. – Figyelj, én nem...

A pofon akkora volt, hogy Trondam a hatalmas termete ellenére a falnak esett. Majd jött a következő, arca fájt, majd a harmadik is landolt.

Kezeit védekezően maga elé tartotta. Nem volt benne biztos, hogy le tudná gyűrni Aylart. Akkorát ütött, mint az ipari áram.

A nő abbahagyta a férfi ütlegetését és a falnak támasztva hátát karba tette kezeit és félmosollyal arcán figyelte. Már látta élőben, hogy Trondam, a haverja fülig szerelmes valakibe. Jó lehet a csaj, gondolta és mivel ő maga sem vetette meg saját nemét, hát nem lenne rossz majd kipróbálni, bárki is legyen ez. Ha egy nő így kikészíti a faszlovagot, akkor az aztán tudhat valamit.

– Nézd, Trondam – sóhajtott mérgesen a nő – semmi közöm hozzá, kivel fekszel össze mint mondtam, de most jó lenne, ha összeszednéd magad, mert szűkös az idő. Azért ütlek. Bocs érte.

– Semmi baj, megérdemlem – simogatta Trondam az arcát és bevallotta, kellett neki ez a pofon. Valahogy tényleg tisztábban tudott gondolkodni.

– Na, a tárgyra térek – a nő a földet kezdte nézni. – Lopnunk kell.

– Én nem szegem meg a törvényt sosem. – Vigyorgott Aylarra félmosollyal, a nő ugyanígy vissza.

– Amit lopnunk kell, az egy adatkristály. Azt nem tudom mi van benne.

– Pedig nem ártana tudni.

– Úgyse fogják elmondani. Ha meg nagyon akarjuk majd tudni, keresnek mást az akcióra.

– Mennyit fizet?

– Kétszáz millió.

– Mennyi?

– Jól hallottad.

– Ez bűzlik.

– Nocsak 'matarom. Mi ez az akadékoskodás? Azt hittem, egyből fejest ugrasz.

– Hát, óvatos vagyok.

Aylar erre a szóra eltátotta a száját és közel lépett hozzá, hogy megvizsgálja, tényleg Trondammal beszél. – Te? Óvatos?

Trondam zavarba jött, most hirtelen – talán a szerelem miatt, de – vigyázni akart magára.

– Hát, igen, bocs de még mindig kész vagyok és... ne, ne üss, nem úgy értettem. Jó, jó, menjünk, persze.

Aylar leengedte karját majd folytatta. – Tehát lopnunk kell. Három kis csapatra lesz szükség, egyik lesz te és én, a másik az én legénységem, a harmadik a tiéd. Ezúttal beépülünk és nem lövöldözünk. Érthető?

– Beépülni? Én?

– Csináltál már ilyet?

– Egyszer...

– És fogadjunk nem sikerült...

– Nem hát – vigyorgott a férfi.

Aylar is röhögött. – Na mindegy, te igazából azért kellesz, mert egy Amarr diplomatát fognak várni, egy 'matar testőrrel, de azokat mi előtte elkapjuk és mi játsszuk el a szerepüket. Amint beférközünk a bizalmukba, fordul a kocka, ellopjuk a cuccot és meglépünk, és ekkor jön képbe a legénység, akik biztosítják nekünk a kifelé vezető utat, ugyanis a kristály elemelésétől számítva húsz percünk lesz, míg riadót fűznek. Ez idő alatt vissza kéne érni a hangárhoz és kidokkolni. Ráadásul a kristály az állomás tetején lesz, a hangár meg lent.

– Húsz perc alatt?

– Aha. Éppen ezért kellene a legénységi tagjaink. Ők támadni fognak a hangár felől és kellő zűrzavart fognak okozni és közeledni felénk, félúton találkozunk egy másik beépített emberrel, aki ismer egy titkos utat a hangárákig. És akciónak vége.

– Isteni, benne vagyok – vigyorgott Trondam.

– Na, ez a beszéd 'matarom.

– És most jön a bökkenő mi?

Aylar mosolygott. – Aha. Sőt, több is van.

– Ne kímélj!

– Az egyik baj, hogy az állomás Null Sec-ben van.

– Ezt még túléljük.

– Remélem. A másik viszont nagyobb baj. Ez egy törvényen kívüli állomás.

Trondam felvonta a szemöldökét. Bár tekintete a nő mögé révedt, mintha nem érdekelné túlságosan amit mond. – És az miért baj?

Aylar megfogta a férfi arcát és maga felé fordította. – Azért baj, mert ha lebukunk, ott húznak karóba ahol vagyunk. Nincs belső biztonsági erő, csak az erősek maradnak életben.

– De akkor minek ez az álcázós játék?

– Azért, mert időnként, mikor egy nagyobb banda, cég vagy szövetség száll ott meg vagy használják bázisként, akkor ők az urak. Aztán mikor eltűnnek, minden megy a régiben.

– Akkor ha jól értem, most egy nagyobb cég lesz ott, és az ő soraikba kell beépülnünk, igaz?

– Jaj de okos itt valaki – vigyorgott a nő.

– És melyik ez a nagy cég?

– Igazából ez nem cég.

– Hanem?

– A Gallente milícia.

– Hát az nem gáz annyira.

– Hát, jobb mint a Blood raider-ek. – Mosolygott a nő, de egy pillanatra csendben is maradt amint eszébe jutott a vérengző kannibál gyülekezet. Isten őrizzen attól, hogy egyszer is találkozni kelljen velük. Egy sóhaj után folytatta: – De ezek a katonáskodós idióták is gondot okozhatnak, nem csak az űrben szeretnek harcolni, hanem mindenhol. Éppen ezért az állomás törvényen kívüli lakosaival sokszor össze fognak csapni. Nos, nekünk be kell épülnünk a soraikba, várni fogják az Amarr diplomatát és a 'matar testőrét hogy tárgyalásokat kezdeményezzenek csapatátvonulásra és ideiglenes harcálláspontok kiépítésére, és ezen tárgyalás két napján nekünk el kell lopnunk az egyik kristályt aztán meglépni. Ennyi.

– Nem tűnik nehéznek. Át lesz operálva az arcunk?

– Nem. A navigátorom elég jól ért adathamisításhoz így a diplomata neve Aylar Bren lesz, a mamlasz testőré meg Trondam Rei. De ha miattad meghalok mert nem vigyázol a hátsómra, akkor a klónommal megkereslek és letépem a töködet, világos?

– Testőr? – nevetett hitetlenkedve Trondam. – Én?

– Tudom, hogy magadra se tudsz vigyázni sokszor te balszerencse maci, de most vigyázz a hátsómra. – Majd megvonta a vállát. – Még akármi lehet, ha megvéded.

Trondam szinte kinyújtott nyelvvel lihegett a nő előtt mint egy perverz örült, Aylar pedig felvonta a szemöldökét és úgy döntött, hogy ideje ismét valaminek...

Hatalmasat csattant a pofon, Trondamnak pedig belesajdult az egész feje...

Folytatása következik...

6. BEFEJEZŐ RÉSZ: A KRISTÁLYLOPÁS

Miután megbeszélték a találkozó időpontját, Aylar és Trondam elváltak egymástól hogy felkészüljenek az indulásra. Idejük még akadt bőven, úgy beszéltek meg, hogy ők ketten egy siklóval – mint igazi diplomaták érkeznek majd az állomásra – Aylar legénysége az Absolution-nal kint fog körözni, Trondamé pedig be fog dokkolni javításra. És ott is marad míg ki nem jutnak egy darabban.

A hangárba érve elköszöntek egymástól, majd kompa szálltak és a hajójukba repültek.

Trondam a Hurricane-be lépve megszedült: Skyevel töltött kellemes órák, a szerelem és a várható nehézségek az akcióban ide-oda lökdösték agyát a fejében. Egyik pillanatban úgy érezte, hogy mindenét odaadná a Gallente szépségért, a másokban meg az jutott eszébe, hogy barátnője – hiszen már az lett – is pilóta és egész biztosan nem preferálna egy visszavonulást. Trondam azt is szerette volna, ha Skye itt lenne vele, hogy együtt menjenek az állomásba, erre a beépülős akcióra. De a nő máshol járt, mást csinált, bár erről semmiféle jelet nem hagyott. Azt se mondta melyik régióba, se azt hogy milyen akcióra megy. Egyszer csak eltűnt és ott hagyta a fülíg szerelmes férfit.

Trondam próbálta néhányszor hívni, de sose érte el. Úgy tűnt, majd akkor történik itt újabb találkozó, ha a nő is akarja.

Trondam megemberelte magát és elindult a híd felé. Jól tudta, hogy Volre hamar ki fogja szűrni rajta hogy valami nem stimmel vele, de Mei még nem rendelkezett ilyen éles szemekkel a kapitány irányába. Ám női ösztönei segítségével biztosan be fogja hozni ezt a lemaradást.

Trondam elérte a hidat és mielőtt kinyitotta volna a szakaszoló ajtót, vett egy nagy levegőt. *Szedd össze magad, mert ezek kivégeznek*, mondta magának. Majd rányomott az ajtónyitóra.

A híd üresen állt, csak a mesterséges gravitációs modul miatti mikrólengésekre is érzékeny, Quafe italok dobozai gurultak ide-oda. Trondam fellelegzett. Egy gonddal kevesebb egy ideig.

Az irányítópulthoz sétált és kinézve az elülső kilátón épp látta Aylar Absolution-ját a hangár kijárata felé repülni. Az Amarr gyártmányú parancsnoki hajó eszméletlen tűzerővel rendelkezett, erős páncélzattal, nem beszélve a kötelékeket segítő taktikai adatelosztáson és vezénylésen.

Trondam halvány mosollyal nézte a távolodó hajót és a kapitányra gondolt. Aylarba már az első találkozáskor beleszeretett, de az az érzés másként hatott. Bár a nőt magáévá akarta tenni még egy folyosó közepén is és nagyon szerette mind testét, mind személyét, mégsem töltötte el gyengeséggel. De Skye, az a boszorkány pedig...

Trondam rájött, hogy akkor maradhat épeszű, ha egyáltalán nem gondol barátnőjére és akkor nem esik össze ott helyben. Igen, ez az egyetlen lehetőség. Úgy döntött, hogy gondolatait most az akcióra összpontosítja – amennyire csak tudja persze. Tisztában volt vele, hogy néha-néha majd be fog villanni a szépséges arc lelki szemei előtt, de hát majd az akció elfeledteti vele ezt.

Volrehoz és Meihez képernyőt nyitott.

– Szevasztok srácok, remélem jól éreztétek magatokat az állomáson.

– Ja, kösz Trondam. Elmentünk inni egyet, de Meire ráállt pár részeg és mielőtt még nagyobb baj lett volna, inkább kiráncigáltam a kisasszonyt és visszajöttünk ide.

Mei némán, durcás kislány kifejezéssel arcán villantotta szemeit a férfire és Trondam látta rajta, hogy ez nem egészen így történt, vagy pedig Mei volt a kötekedő. Na de mindegy. Most dolguk van.

– Jól van srácok. Na figyeljetek. Van egy új meló. Gyertek a hídra, megdumáljuk!

– Kidokkolunk?

– Még ne! Gyertek fel és utána!

Mindketten bólintottak és így Trondam nyert néhány percet magának. Lehunyta szemeit és nagy önkontrollt gyakorolva csak és kizárólag az akció részleteire koncentrált...

Volre és Mei szinte egyszerre toppantak be a hídra, a tüzérlány durcásan nézett a navigátorra, aki nem különben mérges arccal pillantott vissza rá. Ebből Trondam látta azt, amit előbb is sejtett: biztos, hogy Mei akart kötekedni vagy pasizni, de ha ez utóbbit tette, akkor olyan alanyt talált magának, akitől jobb távolságot tartani. Volre pedig megelőzte a bajt és inkább elráncigálta onnan. Egész biztosan veszekedtek egy ideig ezen, de majd csak elül köztük a feszültség. Trondam rájuk nézve látta, hogy a veszekedés ellenére szép pár lennének. Sőt, nagyon jó. De hát Mei megmondta, hogy legénységgel nem kezd ki, Volre pedig okos fiú, így nem is erőltette a dolgot. Na meg persze nem szeretett volna egy pofont se a lánytól.

Trondam lazán helyezkedett el a parancsnoki székben, igyekezett elrejteni a jelét annak, hogy lelkében nukleáris bomba robbant. Eddig jól sikerült. Csak koncentrálni kell és minden rendben, aztán ha idővel hozzászokik barátnője istennői létéhez, majd könnyebben kezeli a helyzetet.

– Csüccs le gyerekek, meló van! – ezzel egy-egy italt dobott nekik. Enyhén alkoholtartalmú,

de serkentő is egyben.

Kinyitották, ittak egy kortyot, majd az erőtérskéket Trondam közelében kapcsolták be és kényelmesen elhelyezkedtek.

Trondam pedig kivetítette a célállomás képét és magyarázni kezdett.

– Nos, az új melóban egy barátom, Aylar Bren, nem ismeritek, diplomatát fog alakítani, én meg a testőre leszek és...

Volre közbevágott. – Testőr? Te? – kérdezte hitetlenül.

– Aylar ugyanezt mondta – vigyorgott Trondam.

– Hm, szeretném megismerni ezt a nőt.

– Imádnátok egymást – vigyorgott Trondam. – De szerintem ő még nálad is kiborítóbb.

– Igen? – bólintott elismerően. – Hát akkor mutass majd be neki.

– Jó, majd talán, egyszer. De nem most. Tehát – vett egy mély lélegzetet. – Mi egy diplomatát fogunk alakítani. Egy állomásba megyünk majd be, amit a Gallente milícia épp átmeneti ellenőrzés alatt tart. Az állomás törvényen kívüli, nincs Concord és senki más, és most ez az agresszív csoport megfélemlít mindenkit, de csak addig, míg ott vannak. Aylarral egy tárgyalásba kezdünk, összebarátkozunk velük és egy kristályt kell ellopunk. A gond az, hogy a riasztás húsz percen belül életbe lép és ezalatt kéne visszaérni a hangárhoz.

– Mesze van a kristály helye?

– Aha, az állomás tetején, a hangár pedig a közepén.

– Húsz perc elég kevés odajutni – ingatta a fejét Volre.

– Igen, de Aylarnak lesz egy ismerőse, aki félúton el fog bújtatni minket és titkos utakon jutunk a hangárhoz, de egy bizonyos jelzésre nektek is bulit kell csinálnotok, hogy eltereljétek a figyelmet és ezalatt mi elérjük a hajót.

– Bulit a Gallente milícia ellen? Hát bocs Trondam, de ezek kifüstölnek anélkül hogy kidokkolnánk. Tudod, ezek militarista örültek.

– Érdekes, Aylar sokkal pozitívabb volt ez ügyben, de te megint nyekegsz.

Volre segítségkérően Meire nézett, aki csak megvonta a vállát. Neki aztán édes mindegy kire fordítja az ágyúkat vagy kire suhint kardjával.

Volre megadóan feltette kezeit. Trondam pedig elmosolyodott. – Ha baj van, klónaktiválás és kész.

– Hát az nem olyan egyszerű, még ugyan csak kétszer ébredtem új testben, de úgy vagyok vele, mint sokan mások. Minden eszközzel el akarom kerülni.

– Tudom, én is. De elég jól fizet az akció és ha ez sikerül, tudunk venni egy Maelstrom-ot remek modulokkal.

Erre a kijelentésre Volre és Mei szeme felcsillant. Szerették azt a hajót.

Trondam látta rajtuk a néma beleegyezést.

– Na jól van, akkor a részleteket elmondom útközben. Irány a Hek rendszer, ott találkozunk Aylarékkal.

Volre bólintott, majd el sem hagyva a hidat a navigációs rendszerekhez lépett, és mivel egy szimpla utazást innen is tudott irányítani, késlekedés nélkül beállított mindent.

Trondam közben kidokkolási engedélyt kért, majd ezt követően elhagyták az állomást és útnak indultak a Hek rendszer felé...

Hat óra múlva a Hek rendszer egyik állomásában...

Aylar és Trondam megbeszélte a részleteket a legénységgel. Ők ketten egy siklóval mennek majd előre, a két hajó követi őket pár ugrással lemaradva és mikor a célrendszerben lesznek, a Hurricane be fog dokkolni, az Absolution kint köröz és ott várják majd meg a két diplomata tolvajt.

Aylar vezette a Gallente siklót, a két diplomata elfogását végül nem nekik kellett véghezvinniük, hanem a megbízónak. A nő navigátora, Max már meghamisította az adatokat így a diplomatát Aylar Brennek, a testőrt pedig Trondam Reinek hívták így nem kellett semmiféle újabb trükközés.

Aylar vörös köpenyt viselt, alatta testhezálló sötét vörös és zöld színű kétrészes nadrágot és kabátot, diplomata státuszát egy világító jelvény jelezte a bal melle fölött, így messziről is láthatta bárki, hogy nem eshet bántódása. Ám a nő tudta, hogy azok után amit majd tesznek ez majd nem sok embert fog érdekelni.

Trondam a nő mellett ült, fekete alapon fehér csíkokkal tarkított, kétrészes nadrágot és kabátot hordott, anyaga ellenálló volt az energiafegyverekkel szemben, de egyéb lövedékek ellen semmiféle ellenállást nem tanúsított.

– Kész vagy 'matar? – nézett rá a nő kérdően.

– Aha, kész!

Aylar nem vette le róla a szemét egy ideig, figyelte azokat a reakciókat, ami miatt felpofozta nemrég. Ám Trondam már kellően megemberelte magát.

– Na, induljunk már – vigyorgott a férfi, jól tudta hogy Aylar figyel a reakcióit.

A nő elmosolyodott, majd le sem véve róla a szemét kidokkolási engedélyt kért.

– Itt az Utex diplomata sikló, azonosítási szám OT 582146, kidokkolási engedélyt kérek!

– Utex sikló, kidokkolás engedélyezve, kérem a hangár elhagyása után azonnal repüljön rá a hatos légi folyosóra és onnan lépjen hipertérbe mert egy teherszállító érkezése várható.

– Értettem központ. Utex vége!

– Központ vége, repüljenek biztonságosan!

Aylar továbbra is Trondamot nézte pimasz mosollyal, a férfi meg úgy érezte, hogy a nő láthatatlan kezei a szívét tapogatják elváltozások után. Ám a nő elismerően bólintott. – Szépen összeszedted magad 'matarom. Akkor, mehetünk?

– Már mondtam, hogy igen.

Aylar még mindig mosolygott, majd kiengedte a siklót a hangárállásról és lassan repülve kimanőverezett a hajók közül a kijárat felé. Az elülső üvegen át már látták a közeledő hatalmas teherszállító hajót. Fényjelzések tudatták a kompokban utazókkal, hogy mostantól óvatosan, nagy hajó közeledik.

A Gallente sikló le hagyott egy lassan kifelé repülő Dominix-et, majd máris a központ által kért hatos légi folyosóra repült, ami a kijárat felé húzódott. A kilátó előtt a lassan lebegő hajók meglóduztak ahogy a sikló felemelte orrát. Néhány másodperc múltán pedig ráfordult az első kapu felé vezető vektorra.

Aylar kényelmesen hátradőlt és agya az akció részletein járt, akár csak Trondamé.

A nő unottan aktiválta a hiperhajtóművet és a sikló sebesen gyorsulva belépett a torzított térbe...

Harminchárom perc múlva...

A célrendszer sárga napja vakítóan tűzött be a fényszűrőkkel ellátott elülső kilátón át. Az előttük lévő Minmatar állomás sötétbarna anyagokból épített felszínén megcsillantak a sugarak, a mögötte lévő sötétkék plazmabolygó kékes villódzása az árnyékos oldalon eltörpült a nap ereje mellett, bár különféle felszíni reakciókat még így is láthattak.

Az állomás körül hajókban nem volt hiány. Legalább félszáz körözött, lebegett a hangár szájja előtt, a kisebb, gyorsabb elfogók és fregattok percek alatt körberapulték az állomást, mintha csak arra várnának, hogy valaki kidokkoljon és a nagy társaikkal együtt darabokra tépjék ezeket.

A hipertérből nem pontosan az állomás előtt estek ki hanem jó száz kilométerrel messzebb. A nő tudta, hogy ilyen időszakos megszállás esetén ezt akár fenyegetésnek is vehetik. Így hát inkább lerepülnek, semmint hogy bajba kerüljenek.

Eközben felvette a kapcsolatot a központtal, ahol már a Gallente milícia emberei vették át az irányítást.

– Itt az Utex diplomata sikló, azonosítószám OT 582146, dokkolási engedélyt kérek, a fedélzeten Aylar Bren diplomata és Trondam Rei személyi testőr.

– Utex diplomata sikló, itt a központ, bedokkolás engedélyezve, az 5L hangárállásra.

– Köszönjük!

Aylar Trondamra nézett. – Adok neked is társalgási segédprogramot, töltsd az agyad helyére és szükség esetén aktiváld, hogy értelmesen beszélj.

– Miért, én nem tudok értelmesen beszélni? – nézett vissza sértődötten.

– Dehogyan, de mi most diplomaták vagyunk. A mi dolgunk az, hogy tárgyalásokat kezdeményezzünk arról, hogy a milícia ne lője le azokat a szállítóhajókat, amik üzemeltetője küldött minket. Ez egy szabvány eljárás, diplomaták mindenhol hemzsegnek. De a fő feladat ugye a kristálylopás lesz. És eközben nem azon akarok lebukni, hogy káromkodni kezdesz. Tehát szépen betöltöd az agyad helyére és kész.

Trondam újabb sértődött pillantást küldött felé. Majd tarkójába helyezte a kicsi chipet és betöltötte a programot. Ezek mindössze arra jók, hogy békítő kifejezéseket, alap viselkedési protokollokat, és gördülékeny, intelligens kommunikációt tesznek lehetővé folyamatosan az alanya „eszébe juttatva” hogy mikor mit kell mondani.

Trondam betöltötte a programot, de nem próbálta ki, használt már ilyesmit, tudta hogyan működik.

Eközben a sikló közelebb repült az állomáshoz és a szemből tűző nap kezdett takarásba kerülni. Az állomás központi törzse magasra nyúlt, tetején üvegborítású lakómodul, hozzá csatolva kisebb, hasonló tetejű szekciók tették ki a felső részeket.

A sikló már teljesen az építmény árnyékába repült, a napfény itt-ott utat talált a hatalmas elemek közt és kergetőző sávokkal világította meg a hajó felszínét és bent a pilótafülkét.

A hangár bejárata körüli hajók rendre befogták a siklót és jelzéseik alapján mind a milícia járműveinek tűntek. Ám a raktár leszkennelésén felül nem tettek semmit egyebet.

Aylar tudta, hogy Trondam hajója be fog dokkolni. Tartott attól, hogy esetlegesen szétlővik, de eszébe jutott az is, hogy azért milícia ide vagy oda, egy teljes blokádot nincs joguk felállítani. Ha meg kilőnek bárkit, akkor a következmények akár súlyosak is lehetnek, bár ezek az örültek épp ezt szerették. Egy szóval nem teljhatalmú urak és kész. Ám bent az állomásban már más a helyzet. Ott viszont azt tettek, amit akartak. Akár le is lőhették a teljes személyzetet, több ezer embert is szükség esetén. És mivel ez egy Null Sec rendszer, nem lesz túl sok retorzió. Ám ha ugyanezt High Sec-ben teszik, nos, a Concord rögtön megmutatja nekik hogy ki a kemény legény.

A sikló kilátóját már teljesen betöltötte az állomás amint a sötét hangár szája felé közeledtek. Éppen egy Megathron repült ki méltóságteljesen, majd a sikló orra eltakarta amint fölötte repültek be.

A hangár hatalmas száján körben jelzőfények szaladtak, és amint az építmény légterébe értek, egy irányítórón repült eléjük, ide-oda táncolva a kilátó előtt jelzéseket küldve kérte, hogy kövessék. Aylar ráállította a navigációs számítógépet és hagyta, hogy a kis gép irányítsa.

Miközben az utolsó pár száz métert tették meg, Aylar még egy gyors összefoglalót eszközölt. – Nézd Trondam, örülök, hogy jöttél velem. Legyünk ügyesek és minden rendben lesz. Aztán majd ezután bemutatod nekem a legénységedet én meg az enyémet.

Trondam ránézett és némán bólintott. Már egyre kevesebbszer küszködött Skye elbűvölő arcának emlékével és a rászabaduló gyengeséggel. Elfogadta aényt, hogy van barátnője, ráadásul nem is akármilyen. Egy... Igazi... Nem, nem szabad ezen gondolkodni most. Akció van, ide kell figyelni.

A hajót a drón rávezette a hangárállásra és az erőterek rögzítették, majd hatalmas döntésekkel egy már itt várakozó komp csatlakozott az oldalára és vaskos levegőpamacsokat lövellve szerteszét megkezdte a nyomáskiegyenlítést.

– Na gyere 'matar! Dolgunk van.

Trondam sóhajtott, majd barátnője utoljára mosolygó képét is elhessegette. *Majd később gondolkod rád szívi, de ne nyomulj be az agyamba, szépen kérlek!*

A zsilipet kinyitva a beszállókomplexum egyszerű kivitelű és szeméttel teleszórt utasterébe léptek, majd visszacsukták és megkezdődött az elválás a siklótól.

A kis komp fél perc múltán levált és egy fordulattal a hangár falában több szinten húzódo kilátórengeteg egyike felé repült. Ezek több kilométeres távolságban világítottak, ha ránagyítottak volna távcsövekkel vagy mesterséges szemekkel, mögöttük embereket láthattak volna.

A komp egy perc alatt lerepülte a két kilométeres távot a legközelebbi ablakrengetegig, a kilátók sárga fényei a sötétbarna és fekete anyagból épített falakból világítottak kifelé most már teljes látóterükben.

A siló virágszerűen szétnyíló külső zsilipje beengedte a kis járművet, a komp belebegett, néhány vaskos kar rögzítette a gépet majd bezáródott a szírom.

Vaskos sugárban lövellt befelé a dúsított levegő, agyukba egy pillanatra fura érzés szökött, mint mikor nagy sebességgel ereszkednek alá egy bolygón. Vagy inkább zuhannak.

A nyomáskiegyenlítés, levegővel feltöltés végeztével a belső zsilip és a komp ajtaja kinyílt és máris milicisták fogadták őket és szegezték rájuk fegyvereiket: a Gallente milícia méregzöld és fekete színű egyenruháját viselték, fejükön szemüket is eltakaró sisakkal, melyek belső kijelzése kifogástalan képeket vetített szemük elé, olyat, mintha harci beültetésük lenne, bár a reakcióideje az Implanthoz képest tizedmásodpercekkel maradt le. Részezskegyorsítós fegyvereik a visszazáródó belső zsilip döngését követően újra felzúgtak, és lövésre készen adták folyamatosan a feszélyező hangot.

Hat ilyen fickó állt félkör alakzatban a zsilipnél és máris utasították a belépőket. – Kezeket fel, megfordulni, arccal a falnak!

Aylarnak és Trondamnak is támadt sok tucat ötlete hogy mit kéne beszólni, de a társalgási programnak köszönhetően agyukba fura érzések szaladtak mikor ezt ki akarták mondani. Ez egy normál eljárás, most jön az átvizsgálás és csak utána mehetnek tovább. Ezek az örök végezték a dolgukat, Aylarék pedig nem tudtak tenni semmit.

A megalázó helyzetben két fegyveres világította át testüket a sisak szemvédőjéből kivetődő sugárral, majd pár másodperc múlva közölték: – Aylar Bren és Trondam Rei, már várták az érkezésüket. Kérem kövessék a jelzéseket a falakon, a tárgyalás a felső szekció 15D előadótermében lesz.

– Köszönjük – fordult meg Aylar és megigazította ruháját, copfba kötött haját. Majd peckesen előresétált. Trondam követte, a fegyveresekre nézett akiknek arcát nem látta, maguk elé meredtek, de nem tartotta kizártnak hogy szemmel követik őket.

A beszállószekció hosszú, széles folyosójáról megannyi járat vezetett kifelé, jó tíz méterenként nyílv a silókkal szembeni oldalon. A kékesszürke megvilágítás a plafonból érkezett, a padló sima, csillogó, helyenként valami folyadék odaszáradt foltjaival. A döntött oldalfalak közepén fogódzót találtak, ami a mesterséges gravitáció időszakos bedöglése esetén segítette a közlekedést a súlytalanságban.

A folyosó másik végén egy magas helyiségbe érkeztek, a falakon kocsiállások, a többi szintet lépcsőkön lehetett megközelíteni, hogy innen kirepülve a járművel a továbbvezető közlekedőjáratokon lehessen elsuhanni. Három irányban nyíltak a széles és magas csillogó alagutak, a padlón futófények tudatták a vezetőkkel, hogy elég csak rányomni az automatika gombjára, a kis gép biztonságosan elviszi őket a kért szekcióba.

Aylar és Trondam beszálltak a legközelebbi kis járműbe, áramvonalas felépítésére még egy felső üvegburkolat is rácsukódhatott. A nő aktiválta a védőmodult, hogy a nagy sebességű száguldásban nehogy bajuk essen.

Kiemelte a kis gépet a helyéről, a hajtóművei halkán zúgva előrelökték és rögtön az egyik széles közlekedőfolyosó kék fényére állt rá. A műszerek jelezték, hogy a megvezető sínek által biztosított útvonal bekalibrálva és indulhatnak. Aylar betáplálta a 15D előadótermet és a gép az orruk elé rajzolta ki térben az útvonalat. Körülbelül huszonegy kilométert fognak megtenni.

A gép felgyorsult és beszáguldott a járatba...

Hat perc múlva...

A robbanás egy hatalmas aula szélén áthaladáskor érte őket. A nagy helyiségbe akár három cirkáló is beparkolhatott volna úgy, hogy még kényelmesen körbe is fordulhatnának tengelyük körül. Az aula tetejéről különféle tonnás díszítőelemek lógtak, mint cseppkövek egy bolygó barlangjában, de ennél szabályosabbnak és szépen világítónak néztek ki. A vaskos falak csupaszon

bámultak a közepén lévő térre, ami most üresen állt, nem jöttek rá a rendeltetésére de nem is érdekelte most őket. A közlekedőfolyosó az aula egyik oldalában vitt tovább sok kis ajtó előtt elszáguldván, ám a detonáció lelökte a kocsit a láthatatlan sínról és egyben ki is kapcsolta a hajtóműveit. Bár a robbanás nagynak hangzott, valójában csak elektromos kisülést eredményezett és tönkretette a gép navigációs rendszereit.

A kis kocsit megállt a hosszú csúszásban, majd Aylar felnyitotta a fülkét.

– Baj van 'matar!

– Jaj, tényleg?! – válaszolta a férfi és mindketten kipattantak. Fegyverük nem lévén a kis gép mögé bújtak hogy az oldalajtók felől várható támadók, akárkik elől kellően takarásban legyenek.

A robbanás után mindössze pár másodperc telt el, de hirtelenjében két apró, fejméretű drón repült feljük borzalmasan nagy sebességgel. Elszálltak a fejük felett, alakot váltottak – gömb alakból valamiféle pókba – és irtózatossal lendülettel rájuk zuhantak.

Aylar és Trondam nem bírták kivédeni a gyors robotokat. Miután a vállukra szálltak, ugyan lelökték őket, de ekkor már a testükbe szűrődtek a tűk és pár másodperc múltán ájultan hullottak a padlóra...

Trondam magához tért. Szédelgett, és egyik tagját sem tudta megmozdítani, mert... a falhoz bilincselték.

Vele szemben Aylar is észhez tért, ugyanilyen pózban, kézzel hátra a fémfalhoz rögzítették, lábait is láthatatlan bilincsek szorították le.

Egy kör alakú teremben tértek magukhoz, padlója és falai sötét színű fémből készültek, a mennyezet mint egy kupola borult följük, az egyenlő részekre osztott felszínéből vörös, bántó fények érkeztek. Kijáratot nem láttak.

Aylar mereven Trondamra nézett: – Hogy nekem miért kellett téged hoznom ide, nem is értem hogy lehettem ilyen idióta.

– Nem az én hibám – a férfi erőlködő arcot vágott ahogy próbálta kiszabadítani sajnó karjait de nem sikerült.

– Persze hogy nem a te hibád de úgy vonzod a bajt mint fekete lyuk a csillagokat.

– Akkor minek hoztál? – kérdezte ingerült hangon Trondam. – Azt mondtad én vagyok az egyetlen 'matar, akit ismeresz. Akkor most kussolj és várj türelmesen arra ami történni fog.

Aylar csak pislogott, ahogy Trondam rendre utasította. De tudta, igaza van: nem az ő hibája. De akkor meg kié? És mi a fene történik most egyáltalán? Úgy tűnik, hogy ez a kristálylopás nagyobb szabású, mint gondolták. Vagy esetleg lebuhtak? Megneszelték mire készülnek és megelőzték a bajt? Vagy mások fogták el őket?

Aylar is erőlködni kezdett de a láthatatlan kötelékek nem engedték el sem őt, sem Trondamot. Ám valaki figyelhette őket egy kamerán, mert a rövid szóváltást és erőlködést követően ketten léptek be a terembe egy ajtón át, ami sziszegve húzódott fel és bentről nem lehetett látni, hogy az ott egy ajtó.

Egy Caldari férfi és egy Caldari nő lépett be. A férfi közepmagas volt, rövid haja mocskos, fején valami elnyűtt sapkát hordott, és összeeszkábált páncélzatot, ami talán lelőtt emberekről lett levéve mert a jobb lábvédő megolvadt, a mellpáncél oldalában, a bordatájékon pedig hatalmas lyuk éktelenkedett. Kezében két méter hosszú, komoly távharchoz szükséges erősítő berendezésekkel teleaggatott puskát cipelt, mesterlövészfegyvernek tűnt.

Mellette a nő pár centivel alacsonyabbnak tűnt, szőke rövid haja egy vastag fejpánt alól meredezett felfelé, a készüléken zöld csíkok pislákolnak. Arca koszosnak tűnt első pillantásra, de ez inkább elmaszatolódott harci sminknek nézett ki. Bő, jóval nagyobb méretű fekete overallján lyukak tátongtak a combnál, egy – egészen egyben lévő – mellpáncél és karvédők takarták felsőtestét, lábvédője nem volt, bár bakancsa hosszú szára a térdéig ért. Hátán keresztben egy komoly rakétavető lógott, a ruházattal szemben katonai fejlesztésnek nézett ki a gyalogos harcokban, képes volt nemcsak irányítható rakétákat, de aknadrónokat is kilőni, a huzalozás egy tűzér számára kimondottan előnyösnek tűnt mert a fegyverhez hozzá lehetett csatlakozni és így irányítani a belőle kilőtt tölteteket.

A magasabb alak, a férfi szólalt meg elsőként: – Aylar Bren és Trondam Rei, elnézésüket kérjük a kellemetlenségért!

– Ó, hát semmi gond – mosolygott Aylar. A két Caldarinak szerencséjére a társalgási segédprogram még működött.

Ám ők ketten is összenéztek és megvonták a vállukat.

Trondam nem akart megszólalni. Ő kikapcsolta a társalgási programot és mivel amit mondana, abban nem lenne köszönet, így inkább Aylarra hagyta hogy dumáljon. A nő el is kezdte, még hozzá úgy, hogy Trondam eltátotta a száját:

– Elnézést, de szeretném megtudni, persze ha nincs ellenükre, hogy miért rögzítettek ide minket? Talán valami rosszat tettünk? Bocsánat a kérdésért de úgy érzem itt valami félreértés történik.

A két Caldari megint összenézett és elmosolyodtak. Ezúttal a nő szólalt meg. – Aylar Bren, Ön nagyon kedvesnek tűnik, de tudunk egy-két dolgot önről. Kikapcsolhatja azt a segédprogramot.

Aylar a nyelvével a foga alatt megnyomta az ínyt és rövidre zárta a memória bővítőt. A következő szavaira pedig Trondam elmosolyodott: végre itt az igazi Aylar.

– Mi a franc folyik itt? Kik vagytok?

– Elnézést Aylar Bren, azt hiszem ez a kérdés most nem helyénvaló. Önök nagy bajban vannak.

Aylar vergődni kezdett a béklyók szorításában. – Ha innen lekerülök, akkor...

– Nyugalom Aylar! – csitította a férfi. – Az ön helyében kétszer meggondolnám, mit beszélek.

– És mit beszélek? Oldozz el, majd meglátod mit beszélek – fröcsögte.

Trondam megcsóválta a fejét és rájött, hogy Aylarra ráférne egy kis nyugtató szex. Ezek szerint Trondam volt neki az utolsó, de ha ezt a férfi most kimondaná, Aylar biztosan elég erőt tudna összegyűjteni ahhoz hogy kiszabadítsa magát és kitépje a beleit.

– Aylar Bren, higgadjon le! – A férfi arca kezdett szigorúbbá válni. Trondam már látta, hogy Aylarnak vissza kéne kapcsolni azt a programot, mert még a végén lelövik. A nő azonban rájött magától erre és erőszakkal, de visszakapcsolta. Pár másodperc múltán elnézést kért. – Bocsássanak meg a dühkitörésemért. De kérem értsék meg hogy nehéz helyzetben vagyunk, hiszen nem tudjuk mi történik most velünk.

A férfi a társára nézett és elmosolyodtak, majd Aylarhoz fordultak újra. – Nos Aylar, mint mondtam nagy bajban vannak.

– Elmondaná kérem, hogy miféle bajban vagyunk?

– Hogyne. Tudjuk, hogy maguk nem az igazi diplomaták, hanem azért jöttek, hogy ellopják a kristályt. És most azért vannak bajban, mert a kristályt ugyanúgy el kell lopniuk, de nekünk fogják átadni.

Aylar mosolygó bombává változott ami bármelyik pillanatban a falra kenheti a jelen lévőket. Erőlködés nélkül közölte. – Bocsássanak meg, de nekünk nem mondták el, mi rejlik a kristályban, megkérhetném arra, hogy közölje ezt velünk, hogy döntést tudjunk hozni?

– Nem kell döntést hoznia Aylar. Azt már mi megtettük, magának csak engedelmeskednie kell.

– És mit is kell tennem pontosan?

– Folytatni az akcióját. Csak a kristállyal nem lelépni fog, hanem ide adja nekünk.

– Értem – bólogatott a bomba mosolyogva.

– Remek – mosolygott a férfi.

– Elnézését kérem, de végül is önök kik?

– Az nem fontos. Sok harcosunk van most itt az állomáson. Mellesleg mi is megbízást teljesítünk. Ami az, hogy ezen az állomáson egy biztonsági erőt kellett kiépítenünk. Ám az ide látogató Gallente milícia ebben megakadályozott minket és már egy hete itt vannak és nem tudunk tovább haladni. A kristályban sok olyan adat megtalálható, ami a harcunkhoz szükséges, de képtelenség közel jutni hozzájuk. Nemrég tudtuk meg, hogy maguk meg ide jönnek azért, hogy ellopják a kristályt. Más szóval, önök a mi remek lehetőségünk.

– És mi is van a kristályban?

– Az nem fontos önöknek. Bár nem tudom ki a megbízójuk, de gyanítom hogy egy ellen milícia.

Aylar nem akarta elmondani a megbízójáról a részleteket, mert az igazsághoz tartozott, hogy ő maga sem tudta. Bár személyesen találkoztak, már akkor látta, hogy átoperált arccal rendelkezik az illető, a név biztosan hamis és a kristály titkáról nem kérdezősködhetett, mert akkor keresni fog valaki mást az akcióra.

– És most mit kell tennünk? – mosolygott Aylar.

A férfi ránézett, egy kis szerkezeten megnyomott egy gombot és az erőbilincsek felengedtek. Trondamé is kioldódott. Mindketten a földre ültek, mert karjukból, vállukból kiment a vér, lábuk is elzsibbadt, mozdítani sem tudták.

Percek teltek el csendben, Aylar azon gondolkodott, hogy kikapcsolja-e a programot, de úgy döntött, hogy a béke érdekében még nem így tesz. Jobb ez így. És végül is nem is olyan rossz dolog így beszélni, nem?

– Most pedig – folytatta a Caldari férfi –, folytassák az akciót! Tudjuk, hogy ha elemelik a kristályt, akkor félúton várni fog önökre valaki, de azt már elfogtuk. Vagyis most kénytelenek lesznek nekünk dolgozni.

– És mi történik akkor, ha megtagadjuk az akciót?

– Megteheti. Ez esetben vagy azonnal elhagyja az állomást, vagy pedig mi lőjük le. Akárhogy is, el fogják bukni a fizetségüket. De ne aggódjanak, mert mi ezt odaadjuk maguknak, vagyis semmit nem veszítenek, csak megváltozott a megbízójuk.

– És ha meghalunk?

A férfi sejtelmesen elmosolyodott. – Ön is tudja, hogy a klónéledés utálatos egy dolog.

– Való igaz – mosolyodott el Aylar. – Nos, rendben, akkor most beszélhetnék a társammal egy percre négyszemközt?

– Hogyne! Nemsokára visszajövünk. – Ezzel sarkon fordult és a rakétavetőt cipelő nővel együtt kimentek és lecsukták az ajtót.

Aylar azonnal kikapcsolta a programot és Trondamhoz fordult. Majd egyszerre mondták egymásnak: – Bassza meg!

Mindketten egyre gondoltak. Már megint beleszaladtak egy érdekes feladatba, aminek hátterében valami nagyobb szabású dolog húzódik. De hogy mi, sejtelmük sem volt. A kristály tartalma az, amire többeknek fáj a foga. A Gallente milíciának, az eredeti megbízónak, majd ennek a különítménynek. Jelen pillanatban a megbízójuk megváltozott, most ez a Caldari egység, csapat, sereg, akármilyen az, akinek dolgoznak. A feladat továbbra is ugyanaz, tehát tárgyalások után beférközni a soraikba, majd elemelni a kristályt. És átadni ezeknek.

– Mi lehet a kristályban? – kérdezte Trondam.

– Fogalmam sincs – rázta a fejét Aylar. – De azt hiszem, megint rám hoztad a balszerencsét te maci – kacsintott.

Trondam hüledezve nézte a nőt. Még ilyenkor is kacsintgat? Mi ütött belé? Amennyire ismerte, most éktelenül kéne káromkodnia. Ehelyett meg mosolyog és kacsintgat.

– Hát jól van 'matarom. Akkor folytatjuk az akciót. Ha megkapjuk a fizetséget, akkor nem érdekel kinek dolgozom.

Trondam mereven nézte a nőt majd megvonta a vállát. Mindegy, csak hajtsák végre és húzzanak el innen. Skye már vár... *Ó ne, ne most gondolj rá!* Beletelt pár másodpercbe, míg elhessegette szerelmének agresszív benyomulását az agyába.

– Hát jól van – mondta végül. – Csak legyünk túl rajta.

Amint ezt kimondta, nyílt a cella ajtaja és besétált a két Caldari. – Sikerült megbékélni a dologgal?

Aylar gyorsan visszakapcsolta a programot. – Igen, sikerült. Nos, akkor szeretnénk biztosítékot is kérni, hogy ha sikerül az egész, nem lőnek le a végén.

– Nem tudunk biztosítékot adni. De gondoljanak arra, hogy ha nem teszik, akkor azért lőjük le önöket. – Mosolygott szélesen a férfi.

Aylar pedig vissza, és csak Trondam látta rajta hogy ebben ott rejlik a „menjete a picsába”

kifejezés. Rossz dolgokra gondolt, de egyiket se mondta ki. A program mindenre figyelmeztette, mit szabad és mit nem.

– Nos akkor visszaadjuk a kommunikátoraikat. És folytassák az akciót ott, ahol abbahagyták.

– Apropos – Aylar feltartotta egyik ujját. – Mennyi ideje fogtak el minket?

– Fél órája mindössze. A találkozón még várnak magukra. Majd mondják azt, hogy eltévedtek az állomásban mert bedöglött a kocsik automatikája.

– Rendben – mosolygott Aylar és azt gondolta, hogy rohadj meg.

A két Caldari egy szó nélkül hátat fordított és kisétált. Az ajtót pedig nyitva hagyták.

Aylar és Trondam azonnal hívta legénységét és közölték velük a megváltozott helyzetet. Az Absolution ugyan kint körözött, de Aylar utasította őket, hogy dokkoljanak be. A Hurricane meg már bent várakozott. Mindkét kapitány tudta, hogy innen majd sebesen kell távozniuk. Na, de mindenekelőtt az akció.

Kisétáltak a cellából és egy nagyméretű fogda elosztóba érkeztek. Középen páncélüvegekkel védett kihallgató és irányítóterem állt, külső falának tövébe épített reflektorok világították meg a plafont, ahol a fény széttört és bevilágította a hatalmas termet. A kör alakú helyiség falában megannyi, innen jól látható hasonló cella ajtajának nyitómechanizmusa világított. Tehát ez egy központi fogda.

A teremben a két Caldari elvegyült társaik közt. Legalább ötvenen álltak itt és beszélgettek egymással, vagy pedig megvetően néztek Aylarra és Trondamra. De nem tudtak mit tenni, hisz ők ketten kulcsfigurák az akcióban.

A jelen lévők legtöbbje harci felszerelésben, páncélruhákban, hatalmas fegyverekkel a kézben várakoztak, mintha egy belső ellenálló egység lennének akik szembe szállnak az állomásukat megszálló erőkkel és gerillaharcot folytatva ott csapnak le ahol tudnak.

Aylarék átsétáltak köztük, a beszélgetések elhalkultak és míg a cellájukban őket meglátogató férfi és nő gonoszul mosolygott rájuk, addig a többi meg szinte lövésre kész fegyverrel, összehúzott szemekkel nézegette őket. Trondam arra gondolt, hogy a diplomata álca miatt még fegyvert sem hozhattak magukkal. Pedig elkelne majd. Nemcsak érezte, de szinte tudta is.

A fogdaszekcióból egy hosszú folyosó vezetett kifelé, több keskenyebb leágazással, de egyformaságukból ítélve ezek valamiféle őrszállások lehettek. Ezen az állomáson talán egykor rend uralkodhatott, de ennek már sok éve. Most már a káosz és szabad rablás, valamint az erők általi irányítás érvényesült.

A hosszú folyosó másik felén egy többszintes parkolóba értek, az ellipszis alakú terem falain több helyen kocsiallások világítottak, legtöbbjük szabad jelzéssel, hogy a kocsik szabad, ahol pedig nem ilyen állt, ott pedig az üres helyet jelezte a fény.

A magas helyiség lapos tetejéből plazmalámpák fényei törtek meg a sötétben csillogó padlón, valamint a terem alsó részén lévő továbbvezető közlekedőfolyosó vakítóan erős kék fényei mindent részletesen megvilágítottak lent.

Aylarék a legközelebbi kocsiba szálltak, betáplálták az előzőleg kért 15D előadótermet. Lecsukták a fülke tetejét és a kocsik lassan leereszkedtek, hajtóművei felnyüsztettek, majd sebesen beszáguldottak az alagútba...

A 15D előadóterem – Minmatar állomáshoz képest – tisztának tűnt, de szegényesen lett berendezve. A hosszúkas helyiség egyik oldalán padlótól plafonig kilátót építettek be ami a kékes felszínű plazmabolygóra nézett. A rövidebbik végének egyikében nyílt a hatalmas ajtó, középen nyílt ketté és két oldalra húzódott, a szemben lévő messzi falon a Gallente milícia és föderációs hadsereg hatalmas zászlói lógtak, amit ideiglenesen aggattak ide. A bal oldali hosszanti fal csupasznak tűnt, leszámítva a két hatalmas, több méteres képernyőt. A helyiség közepén hosszú asztal állt, sima fekete felületén fények szaladgáltak keresztül, távolabbi végében pedig egy kivetített régiótérkép forgott lassan. Az asztal körül magas támlájú székek álltak üresen.

A megbeszélésnek már vége lett, Aylarék elkéstek. Már senki nem tartózkodott idebent, még örök sem voltak az ajtó előtt bár sok milicistával találkoztak idefele jövet.

Aylar kikapcsolta a programot. – Hogy bassza meg az a mocskos...

– Kuss! – rivallt rá Trondam. Aylar pedig szájtátva nézett rá. *Te beszóltál nekem?*

Most mit tegyenek? Most hogyan szerzik meg a kristályt? Meg egyáltalán, hol a fenében van? Valakinek a nyakában lóg? Esetleg egy széfben pihen?

– Most mit tegyünk? – kérdezte Trondam.

– Nem tudom – Aylar húzogatta a száját mérgében. – De nézzünk körül idebent!

Kettéváltak és nekiálltak átnézni a szegényesen berendezett termet. Nem kellett sok idő, ráleltek a kristályra. Egyszerűen csak ez egyik sarokban álló tartóban pihent, a szerkezet teteje lecsukva.

– Ezt nem hiszem el – nézte Aylar a kis gépet. Az áttetsző teteje fölött benézve láthatták a sárga, pár centiméteres, szabálytalan formájú szilánkot.

– Ez az amit keresünk? Csak így itt hagyták?

Aylar ráirányított egy kék sugarat a termináljából, majd megnézte a beérkezett adatokat. A tartalmát ugyan nem mutatta, de a paraméterek megegyeztek a leírással. – Igen, ez az amit keresünk.

– Hát itt valami nagyon büzlik. Ennyi embernek fáj a foga erre és csak így itt hever?

– Legalább könnyű dolgunk lesz – vigyorgott Aylar.

Felnyitotta a tartó fedelét. Bent vékony lézersugarak világították át a kristályt. A nő tudta, ha megmozdítja, beindul a riasztó. De neki húsz percet mondtak. Ez talán valami szórakozás? Valaki jót mulat ezen? Nem azonnal kéne beindulnia a riasztónak?

Gondolatban megvonta a vállát és úgy döntött, megmozdítja a kristályt. Ha azonnal beindul a riasztó, akkor mosolyogva elnézést kér és közli, hogy nem tudta, hogy nem érintheti meg.

Benyúlt, megfogta az ujjnyi szilánkot majd kiemelte. A lézersugarak kialudtak, a tartály fényeinek zöld kijelzői vörösre változtak. De se egy hang, se sziréna, semmi nem szólalt meg. A nő ekkor rájött, hogy a megbízó valami úton módon módosíthatta a riasztót. Ami azt jelentette, hogy nem ők ketten az egyedüli felbérelt emberek erre az akcióra, valaki más már előzőleg teljesítette feladatát azzal, hogy kikapcsolta a riasztót, pontosabban késleltetve működtette. Ami azt jelenti, hogy most van húsz percük.

Ám ez a húsz perc is érdekes lesz. A Caldari harcosok már várják őket, de tőlük idáig az út kocsival is vagy harminc percig tartott.

– Oké 'matar, tűnés. Nyugodtan sétálunk kifelé, és érdeklődünk hogy mikor lett vége a megbeszélésnek.

Trondam ezúttal nem talált ki jobbat. Ám elég védtelenül érezte magát. Nincs fegyverük, ha egy milicista rájön, hogy elemelték a kristályt, gyors haláluk lesz.

Aylar zsebre tette a kis adatszilánkot, majd arcára dühöt erőltetett – túlságosan nem kellett színészkednie ehhez, hiszen valóban dühös volt. Majd az ajtó elé állt és kinyitotta.

A másik oldalon – éppúgy, mikor bejöttek – sétáló fegyvereseket láttak, akik rájuk sem hederítettek. Aylar úgy döntött, hogy a húsz perc múlva életbe lépő riadóról eltereli a figyelmet egy kérdéssel. A legközelebbi, tőle kicsit alacsonyabb férfihez lépett akinek arcát nem látta a sisak miatt. Ám a fickó mikor odafordult, az arclemez áttetszővé vált. Fiatal Gallente férfi, bár inkább fiú.

– Elnézést, a nevem Aylar Bren, diplomáciai tárgyalásra érkeztem de szemlátomást elkéstünk. Megmondaná, hogy miért nem szóltak nekünk arról, hogy ide se kell jönnünk? Minden percem drága és vesztegetik az időmet. Hívja ide a feljebbvalóját de azonnal!

A fiú unottan pislogott a nőre, de nem tűnt úgy, mint aki esetleg berezelt. Bólintott majd elhaladt.

Aylar dühösen nézte ahogy eltávolodik. Na, ez eddig jó, az első szemtanú megtevesztve.

– Gyerünk 'matar!

Lazán sétáltak tovább a nem messze parkoló autójukig. Nem szabad sem futni, sem egyéb fura mozdulatot tenni, hisz ők csak diplomaták, akik elkéstek egy tárgyalást. Majd lesz külön egy másik a kedvükért, hiszen a téma fontos.

A 15D előadó előtti teremből három magas, boltíves építésű folyosó haladt kifelé, egymással kilencven fokos szöget zárva. A középsőn indultak el. A kocsijuk már nincsen messze.

Velük szemben egy háromfős milicista osztag masírozott és Aylar közeledtére diplomatáknak

járó tisztelgésben részesítették. A nő és Trondam visszaintett majd mindenki ment a dolgára.

Trondam a nőre sandított: – Hol tanultad meg még ezt a viselkedést is?

– Sehol – vigyorgott vissza a nő, de tekintete feszültnek tűnt. – Ez a szar a fejemben pumpál tele jobbnál jobb ötletekkel. Fel is robban mindjárt a hülye fejem.

– Most ki van kapcsolva, mi?

– Épp most löttem ki. Kezd fájni a fejem.

– Enyém is. Csupa olyan dologra ösztönöz, amitől a hideg ráz.

Aylar fojtottan nevetett a férfin, de ő maga is ugyanezt érezte. Na meg plusz a fejfájás.

A boltíves folyosó másik felén enyhén lejtő rámpa hullámzott, rálépve átszállította az embereket a mindössze pár ugrásnyi szintkülönbségen.

A kocsijuk továbbra is itt parkolt. Aylarék beszálltak, bár a nő szíve egyre feljebb dobogott. Már elhagyta a mellkasát és arra készült, hogy a nyelőcsövön jöjjön felfelé hogy majd a torkában verjen. Trondam nem volt ideges, most valahogy nem tartott a klónéledéstől. Egy napi rosszullét és kész. Ám az Implantok... Amint ez eszébe jutott, neki is megindult a szíve felfelé.

Aylar lecsukta a kocsi tetejét és óvatosan repülve elindult, hogy minél messzebb kerüljön a lopás helyszínétől. Eközben nyomban fel is hívta a Caldari férfit akinek még mindig nem tudta a nevét.

– Sikerült? – kérdezte az új megbízó.

– Igen.

– Kiváló. Akkor most jöjjenek a megbeszélthelyre!

– Úton vagyunk.

Aylar hagyta a kocsi automatikáját működni. Termináljára nézett: még tizenöt perc míg észreveszik a riasztást. Remélte, addig eléri az új megbízót...

Húsz perc múlva...

Nem sikerült elérniük őket. A riadószirénák felvisítottak és a milícia emberei, akik mellett lazán elsuhantak, most rálöttek a kocsijukra. A védőtető már megolvadt, Aylar már átírta a vezérlést és manuálisan irányítva a járművet száguldott tovább.

Azon az aulán haladtak át éppen, ahol először lerobbantották a kocsijukat a pályáról. Mikor besuhantak, hatalmas harcok tárultak szemük elé. A cikázó lézersugarak és világító kék üstökösök indulási pontjainál a Gallente milícia emberei és a Caldari harcosok álltak és ontották egymásra a halálos energiafolyamokat.

Aylar és Trondam tudta, hogy ezen az aulán áthaladni öngyilkosság ezért a legközelebbi oldalajtónál leállították a kocsit és kiugrottak belőle.

A legközelebbi Caldari harcosok máris fedezni kezdték őket, már számítottak érkezésükre.

Aylar és Trondam berohantak a legközelebbi keskeny járatba, mögöttük éppen egy másik jármű csapódott a padlóba, elemei szerteszét repültek, a meggyűrődött váz még pattant is egyet, sérült üvegén át két páncélruhás milicista repült ki, egy harmadik csak felkenődött a védőüveg belső felére, de mindhárman meghaltak már. Néhány elem nagy sebességgel repült befelé a járatba, az egyik Aylart vállon csapta és ledöntötte a lábáról. Trondam – mint igazi testőr – a nőre vetette magát hogy ne essen további bántódása. Két újabb félméteres, olvadt darab zúgott el felettük, a fröcsögő szikrák betérítették őket. Trondam ruháját több helyen átégette.

A férfi felülvöltött és legördült a nőről a hátára hogy eloltsa a hátára hulló, lángoló esőt. Eközben Aylar is feltápáskodott, láthatólag semmi komolyabb baja nem esett.

Trondamnak sikerült eloltania olvadó, lángoló ruházatát. A nő a kezét nyújtotta és segített neki felállni. Szavak nélkül megértve egymást máris rohantak beljebb a járatba.

A csatazaj elhalkult mögöttük. A keskeny folyosó másik végén egy nagy területű, lapos körterembe értek, sugárirányban a padlóból megvilágítva a sötét helyet, középen pedig valami fura oszloppal ami körül riadót kiáltó arcok villantak.

Elfutottak mellettük, nem törődve a nyilvánvaló figyelmeztetéssel. Egy szélesebb kivezető járatba futottak és egy másiktól pedig két milicista bukkant elő. Két lövést küldtek feléjük, de nem

találtak. Ám rohantak utánuk.

Aylarnak és Trondamnak még mindig semmi fegyvere nem akadt, ezért némileg gyorsabban tudtak haladni. Ám a folyosó elkanyarodott és kiszélesedett. A férfi megtorpant és közvetlenül a sarok mögé rejtőzött lihegve. Aylar is megtorpant, kérdő arccal fordulva feléje.

Trondam leakasztotta egy karnyi vastag kábelköteg egyik végét, szikrák szökkentek a földre és gurultak szerteszét. Aylar azonnal megértette mit akar, melléje lapult a falhoz.

A mögöttük rohanó két fegyveres azt hitte, hogy már jócskán továbbrohantak a menekülők így mit sem sejtve toppantak be a saroknál. Trondam azonnal belenyomta a kábel végét a szerencsétlen milicista hasába, akinek a hátán bukkant elő a még mindig szikrázó energiavezeték vége, teljesen átégette egyetlen másodperc alatt a testét.

Ám a másik egy kissé lemaradva követte halott társát így most meg tudott torpanni és figyelni, majd lövésre emelni fegyverét.

Trondam még mindig tartotta maga előtt pajzsként a halott milicista testét benne a kábellel. Két lövés csapódott a hullába, majd a harmadik megérkezése előtt – Trondam nem tudta hogyan, de – Aylar kilépett és egy palackot hajított a milicista felé. Aki pedig reflexből beleküldte ebbe a harmadik lövést.

A palack felrobbant, a benne rejlő nyomás és lobbanékony anyag beterítette a férfit és egy másodperc alatt leolvastotta a teljes felsőtestét. Sisakos feje koppanva hullott a padlóra, két lábának csonkja kétfelé dőlt.

A lángesőből – bár csak cseppeket – de Trondamék is kaptak. A pajzsként tartott hulla szétolvadt, Trondam idejében hátravetődött és pár csepp a lábszárába mart, Aylart pedig a hasán érte a lángzuhatag.

Szerencsére idejében lesöpörték magukról a lángoló anyagot, majd utána kesztyűjüket csapkodták veszettül a padlóhoz, míg végül egy tűzoltó berendezéshez kellett rohanniuk mert a lángok – mint egy élő rovarfelhő – úgy akartak túlélni hogy arra terjedtek, amerre csak tudtak. A falhoz érve rácsaptak a kioldóra, a plafonból jéghideg sugár szökkent elő nagy nyomással, majd a tűz utolsó nyelveit is eltüntette.

Ám máris rohanniuk kellett tovább, mert meghallották a kiáltást abból az irányból, ahonnan ide futottak. Vagyis még jönnek utánuk.

Futottak tovább. A folyosó véget ért, és a középső, fenti üvegborítású kupola alatt toppantak ki. A szekció olyan hatalmasnak tűnt, hogy alatta egy város méretű, szabályos alakú épületek közti utcák labirintusa húzódott. A kupolán keresztül pillantva a csillagos ég és egy részen az ezt takaró csillagködök csodaszép látványa tárult szemük elé. A keskeny folyosóról még be is láthatták innen a belső város méretét és labirintusát is. Kaotikus, kiismerhetetlen, szabálytalan építésű.

Lefutottak a magas teraszról egy széles lépcsőhöz és újabb parkoló kocsikhoz érkeztek. Fegyverük még mindig nem akadt, így Aylar gyorsan beindította az egyiket, Trondam mögéje ugrott, majd kiemelkedtek az állásról és zuhanórepülésben a labirintusba ereszkedtek.

Aylar nem foglalkozott az előttük feltűnedező kiáltozó arcokkal amik arra kérték, lassítson. De hát mi a fenének? Talán évtizedekkel ezelőtt ez az állomás nyüzsgött az emberektől, de most csak pár száz, talán egy-két ezer ember lézenghetett, ami a monumentális méretek tekintetében szinte súrolta a kihalt kategóriát. Ám éppen ezért volt könnyebb megtalálni őket...

A labirintusban suhanva – már nem messze a randevú ponttól – az épületek fölött egy feltehetőleg milicisták által vezetett kocsit jelent meg és összetéveszthetetlenül őket követte, ugyanis két ember hajolt ki az oldalán és meglepően pontos lövéseket eresztettek meg irányukban.

Aylar még mélyebbre zuhant, éppen két épületet összekötő híd alatt suhant be, egy üresnek tűnő épület falát kihasználva bedöntötte a gépet, majd egy dugóhúzó szerű manőverrel még lejjebb zuhant. Takarásba kerültek a fentről lövöldözők elől.

Ám azok odafent úgy döntöttek, nem adják fel egykönnyen, ezért hasonló hajmeresztő manőverrel utánuk iramodtak.

Aylar szinte centiméterekre került ki a kiálló teraszokat, lépcsőket, elhagyatott épületeket. Már csak egy percre voltak.

A másik kocsi feltűnt mögöttük és már két lövés is eltalálta a kocsi vázát, de semmi komoly

kárt nem okoztak.

Aylar hirtelen lelassított a kocsival és megfordult. – Most nagyon kapaszkodj! – kiabálta Trondamnak.

– Ne – riadt meg a férfi, – kérlek ne!

Ám Aylar nem foglalkozott vele. Felgyorsított és egyenesen az üldözőik felé repült akik pár másodperc múlva a labirintusutcák egyik sarkán fel fognak bukkanni.

Trondam aktiválta a biztonsági berendezéseket, teljes energiára és a legsúlyosabb fokozatra állította.

A kocsi már elérte a száz kilométer per órás sebességet is, a másik hasonló tempóban közeledett. Majd épp befordult a sarkon és ekkor Aylarék járműve – a kanyar teljes bevétele előtt féloldalról robbant bele...

Aylar és Trondam azonnal kirepültek az ülésből, a biztonsági berendezés azonban centiméterről centiméterre csökkentette sebességüket és mielőtt fejük szétloccsant volna a védőüveg elülső részén, egyszerűen csak finoman beütötték a fejüket.

Ám a másik kocsiban nem voltak felkészülve ekkora ütközésre így a normál felfogó erők nem bizonyultak elegendőnek: a három milicista szinte minden tagja eltört, de ami a legfontosabb, hogy a fejüket már a sisak sem védte meg, pontosabban megvédte, de csak addig hogy a péppé zúzódot fejük ne fröccsenjen az üvegre.

A kocsi hajtóművei zúgva álltak le és finoman ereszkedett a talajra. A milicistáké pedig lefordult a falról aminek a másik préselte majd alá hullott és ott is pattant egyet.

Aylar kiugrott a sérült gépből, Trondam is, de szédelegtek. Óriási volt ez az ütközés, de a katonákkal szemben ők legalább egyben maradtak.

– Nem vagyunk messze, úgyszólván futunk!

Aylar meglódult, Trondam utána.

A labirintusjáratok legalján rohantak keresztül, nem csak alkatrészek és lehullott vaskos épületelemek közt vezetett útjuk, hanem még emberi csontvázakat is láttak. Ez arról tanúskodott, hogy évtizedekkel ezelőtt itt valóban nagy élet lehetett, de ez már a múlté, hiszen nem sikerült mindenkinek elmenekülni az akkori balhé és harcok miatt. Évtizedekkel ezelőtt ez a hely pezsgett az élettől, ma meg csak egy lerobbant harcálláspont, kalóztanya és bujkálási lehetőség.

Nagyjából fél kilométeres, sajtó lábakkal megtett kocogás után a labirintusutca egy térbe torkollott; fölpillantva az épületek falai közt láthatták az eget, lépcsők vezettek a mélybe, de innen nem lehetett látni hogy hova.

A legközelebbi felé iramodtak, majd a széles lépcsőn lefutva a talaj alatt közvetlenül egy alakulótér szerűségbe érkeztek, ami úgy nézett ki mint egy kapitál hajó irgalmatlan méretű külső burkának egy darabja: göcsörtös felszínű, ki tudja miféle veszélyeket rejtő kiálló tíz ember magas valamije, véletlenszerű helyeken mély lyukakkal és egyenetlen felszínnel.

Az alakulótér közepén, egy nagyobb kiálló elem körül az új megbízójukat vették észre, mellette nő társával és még vagy ötven másik Caldarival. Mikor látták, hogy Aylarék érkeznek, leeresztették a fegyvereket.

– Hallom sikerült – vigyorgott messziről a férfi.

– Igen – kiabált vissza Aylar és gyorsan bekapcsolta a társalgó programot mielőtt elered a nyelve.

– Szép munka.

– Köszönjük – mondta és azt gondolta, hogy *mi ezen a szép te barom?*

Amint egymás közelébe értek, a férfi máris a kezét nyújtotta a kristályért.

– Hó-hó! – tartotta fel ujját Aylar. – Előbb a fizetséget legyenek kedvesek átutalni.

– Megtörtént – mondta a férfi másodpercek múlva.

– És most?

– Most elmehetnek. Ha tudnak – kacagott a férfi.

– Hogy érti azt, hogy ha tudunk?

– Hát ha nem sietnek, mindjárt jön a milícia erősítése ide, sőt, még az úrból is. A mi flottánk is ide tart.

– Flotta? Maguknak flotta? Nem úgy néznek ki mint akik...

– Aylar Bren, elárulom: ez a kristály egy verseny része.

– Miféle verseny? – húzta össze szeméit a nő.

– Nem szokták nagy dobra verni mert illegális. Fregattversenynek hívják. A megbízó pedig az egyik versenyző.

– Én akkor ezt most nem értem.

– Fregattverseny. Csak fregattokkal lehet indulni. Akárhányan. A verseny lényege, hogy pontokat kell gyűjteni rejtett bóják megtalálásával és kilövésével, hasonlóan rejtet konténerek és tartalmának leszállításával, egymás lelövésével, valamint ilyen örült akciókban való részvétellel és még sok egyébvel.

– Akkor maga egy versenyző?

– Nem. Én nem. Hanem a maguk megbízója az. Opcionálisan teljesíthető feladat, de ő leleményes volt és magukat bízta meg. Ám mi meg ezt nem hagyhatjuk.

– Akkor maguk kinek dolgoznak?

– A versenybizottságnak. Csak a dolgokat az zavarta meg, hogy ez a milícia, ugyan nem szándékosan, de kilőtt egy olyan hajót, ami ezt az elemet szállította. A kristályt.

– És mi is van a kristályban?

– Koordináták. A versenyhez szükséges fontos pontok.

– És ez annyira fontos?

A Caldari férfi szeme nagyra nyílt. – Jobban, mint képzelné. A verseny csak a felszín, ami a háttérben húzódik, az az igazi véres dolog.

– És mi húzódik ott?

– Ez most hosszú történet. Elégedjen meg annyival, hogy ez a verseny nemrég indult el, hetekig tart és a fődíj nemcsak busás, hanem cégeknek is kiváló pénzkereseti lehetőség.

– És akkor... – Aylar nem tudta folytatni a kérdezősködést: egy tőle nem messze álló férfi mellkasát átégette egy ökölnyi plazmalövedék.

A Caldari harcosok szétfutottak, a hajópáncélzatnak tűnő felszínen fedezékek mögé ugrottak és megindították fegyvereikből a halálos áradatot a besuhanó milicista kocsik felé.

Aylar és Trondam fedezékbe vetődtek, közelükbe mély barázdát égetett pár lézersugár. A nő kifutott a fedezékből és egy újabb halott felé iramodott, hogy elvegye fegyverét. Sikerült is, de újabb színes nyalábok égették fel a göcsörtös padlót, így visszafutni nem tudott, hanem tovább kellett haladnia és ott fedezékbe ugrani. Futás közben még egy előtte összecsucoló halottól vette el fegyverét.

Trondam kilesett és látta, hogy tucatnyi repülő kocsi közeledik, a lépcsőkön pedig gyalogosan közlekedő milicisták zúdultak lefelé: nem volt kérdéses, követték őket.

Trondam visszarántotta a fejét, majd az ember nagyságú fedezékbe ökölnyi lyuk égett bele. Leguggolt, majd a feje felett lévő elem megolvadt és nyikorogva lefordult.

Besuhantak a kocsik, pontosabban átsuhantak a Caldari fegyveresek vonalán, hogy két oldalról vegyék őket tűz alá. A járművekből a lassú fordulatok közepette is egyfolytában újukra indultak a színes nyalábok, zúgó töltetek, dörgő töltények.

Aylar elkapta a távolból Trondam tekintetét és egy hatalmas dobással az egyik fegyvert áthajította neki. A férfi meg is lepődött, hogy milyen erős hajítás ez. A fegyver tőle pár méterre landolt a földön. A nő mutogatta, hogy vegye fel.

Trondam várt pár másodpercet míg a lövések másfelé szántják fel a padlót, majd gyorsan kifutott a fegyverért, felkapta és visszarohant. Élesítette és máris fordulnia kellett egy háta mögül közeledő kocsi felé, melynek utasai most épp nem feléje löttek, de előbb utóbb ide irányítják a célkeresztet.

Trondam becélozta a jármű alját, hogy a lézersugár átvigye az alsó fűvókákat és a hajtóműbe vágódjon. Vele együtt még két másik Caldari is így tervezte.

A kék sugarak belecsapódtak a jármű aljába, melynek utasai máris új célpontokra leltek. Ám elkéstek: a hajtómű berobbant, hirtelen megcsavarta a gépet ami sivító hanggal zuhanni kezdett és nekicsapódott egy magas fedezéknek. A benne utazók kihullottak, egyik a nyakát törte, a másik

kettő csak vergődött a földön.

Aylar tudta, hogy ideje lelécelni. Az akciónak vége, a fizetség megvan. Már nincs miért itt maradni. Fütüült Trondamnak és a férfi a harc hevében is látta, hogy a nő kifelé mutogat.

A Caldari harcosok még jó negyvenen lehetettek, a milicisták pedig egyre csak jöttek. Gyalogosan, kocsikkal.

Az ide-oda cikázó fényes nyalábok és üstökösök közt Aylar fedezékről fedezékre haladt előre az egyik lépcső felé, Trondam pár méterrel lemaradva követte.

Aylar lelapult amint egy kocsi repült el felette. Hanyatt vágódott és belelőtt az aljába. Telitalálat, a hajtómű berobbant és a jármű hirtelen a földre csapódott. Senki nem halt meg odabent, de még időbe telik nekik kikászálódni.

Trondam rohanva követte a nőt. Egyik fedezékből kilépve két zúgó golyó szállt el az arca előtt így megtorpant és visszaugrott. Jól tette, ha így halad tovább a következő jól irányzott töltet az arcát tépi le. Leguggolt és csípőmagasságban kihajolva a fegyverrel sorozatot eresztett ki, kék sugarak szórták meg a két közeledőt, akik derékban kettészakadva hullottak a padlóra.

Trondam felállt majd futott tovább.

Aylar közben elérte a lépcsőt és mivel nem volt közvetlen veszélyben, visszapillantott. Nem tudta megszámolni, de a milicisták hullottak mint drónok a térbombák aktiválásakor, ellenben a Caldari harcosok alig fogytak: jó harcosok. Szinte profik. De kik ezek valójában? A férfi azt mondta, a fregattverseny szervezőbizottságának dolgoznak. De ezek ennyire jók?

Trondam befutott a nő mellé és mindketten felrohantak a lépcsőkön. A lenti harcok látványa takarásba került és fejüket fent kidugva láthatták a többi gyülekező milicistát, akik hirtelenjében nem lefelé igyekeztek, hanem megfordultak és járműveikkel kifelé szálltak a labirintusutcákból. Berezeltek talán?

Aylar felnézett a mélyből és az épületek fala közt láthatta a hatalmas kupolát, azon keresztül az űrt és... a hatalmas, kint zajló csatát is. Ezek szerint, ahogy a Caldari férfi mondta, megérkezett a flottájuk és persze a Gallente milícia erősítése is. Ők is vívni kezdték harcukat az űrben.

Aylar és Trondam futni kezdett a labirintus felé, de gyorsan rájöttek, hogy kocsi nélkül egyrészt eltévedhetnek, másrészt az út napokig tartana.

– Ott – mutatott Aylar és lihegve mondta – leszedünk egy kocsit.

Trondam bólintott miközben levegőért kapkodott. Ám két lépést sem tettek meg, mögöttük a lépcső szűk méretén átpréselve magát egy kocsi repült fel, egyenesen feljűk. A Caldari férfi és a nő vezette, akik a cellájukban látogatták meg őket.

Mellűk érve lelassítottak. – Befelé – parancsolta a férfi. Trondam és Aylar nem akart vitázni velűk, engedelmeskedtek.

A jármű felgyorsított és beszáguldott a labirintusba...

Volre és Meit a Hurricane hídján való beszélgetés közben érte a meglepetés: a csendes hangár hirtelen tele lett cikázó kompokkal, sőt mi több, a belső tér is dőrejekkel, robbanásokkal telítődött. Ezek szerint Aylar és Trondam valami úton módon lebuktak. Ebben Volre szinte teljesen biztos volt, ám Mei megint meglepődött... és persze tetszett neki a dolog.

Mindketten a hídon maradtak, hogy innen csatlakozzanak a navigációs és tűzvezérlő egységekhez. De vajon merre jár Trondam? Volre hívni akarta a férfit, de az nem válaszolt.

Volre úgy döntött, hogy a hajót kilebegteti a hangárállásról hogy szükség esetén ki tudjanak löni. Ha jön Trondam akkor akár közel lebeghetnek a komphoz is majd.

A csendes hangárban hirtelen felvillanó csatajelenségek egyre fokozódtak. A sok egyéb parkoló hajó mellé a Gallente milícia gépei suhantak be és idebent kezdték porrá löni ezeket. Meglepődésre, de a személyzetűk nem hagyta magát és visszalöttek. Sőt, egyre több hajó mintha csak erre várt volna hirtelen felkapcsolódott és máris tüzet okádott.

Megkezdődött a hajók megsemmisülése is, a falakba épített hatalmas órágyűk – a Gallente milícia vezényleésével – tüzet nyitottak szinte mindenre. Ám a Hurricane mellett jó pár hajót békén hagytak. Eddig...

A kilátó előtt egy Ares elfogó robbant kétfelé, a Hurricane pajzsairól lepattantak a felfelé és

lefelé szálló darabok.

Mei egyfolytában forgatta az ágyúkat minden közelükbe repülő hajóra. Szerencsére idebent csak kis fregattok és rombolók tevékenykedtek leginkább, mindössze két cirkáló akadt, na meg két csatacirkáló, az Absolution és a Hurricane.

Egy Ishkur támadó hajó pilótája döntött úgy, hogy nekiveselkedik a nála jóval nagyobb Minmatar csatacirkálónak. Talán a pilóta nem volt, vagy nem akart tudatában lenni annak, hogy a Hurricane nem csak parkol, hanem harcra készen lebeg. Elkövette az óriási hibát és repülését lelassította és löni kezdte a hajót. Számított társainak segítségére, hogy majd együtt szép lassan leszedik a hajót, ám ekkor látta csak hogy az ütegek feléje fordulnak. Mire felgyorsított volna, addig a Hurricane összes ágyúja elsült. A pilóta másodpercek alatt figyelhette meg, ahogy pajzsai szertefoszlanak, páncélja szétfroccsen, majd vázába marnak a lövések. Mire észbe kapott és nyúlt volna a riadóaktiváló billentyűért, addig az életmentő automatika kitepte a helyéről, bevágta a kapszulába és a hajó felrobbant. A tojás formájú kabin az állomás fala felé repült pörögve.

– Ej, de óvatlan itt valaki. – Vigyorgott Mei.

– Ne örülj. Mindjárt kiszúróják, hogy ez a hajó nem is annyira parkol itt.

– Alig várom.

Volre idegesen nyelt egyet. – Hát azt sejtettem. – Már élénken élt szemei előtt az undorító klónfolyadék, amint a szájába csusszan és a világ forog körülötte órákon át. Már ennek gondolatára is hányinger fogta el.

Hirtelen Trondam hívta őket. Aktiválták a kapcsolatot és Trondam kétségbeesett arca jelent meg.

– Jövünk gyerekek, gyertek közel a komp beszállókhoz!

– Vettem! – válaszolt Volre és a hajót magasabbra emelte. A hatalmas hangárteremben kilométeres messzeségben is dúltak a harcok ahogy a Gallente milícia egyre csak repült befelé a kisebb hajókkal, a nagyok pedig kint ontották magukból halálos áldásukat az egyre növekvő idegen Caldari flotta ellen. Nem tudták, nem sejtették kik ezek.

A Hurricane oldalt fordult, a kilátón keresztül pillantva mozgásba lendültek a hangár távoli falai és a harcukat vívó hajók. Majd újra egyenesbe állt és egyenesen a hosszú ablakokkal telezsúfolt fal felé repült, hogy Trondaméknak könnyebb legyen majd a bedokkolás.

Eközben az Absolution-t is tűz alá... akarta venni egy szabványos Thorax cirkáló, de hamar megtanulta, hogy egy parancsnoki hajóval szemben az esélyei rohamosan csökkennek. A bent ülő Croy és Max – akiket Trondamék még nem ismertek – mindent aktiváltak, még a drónokat is kilőtték. A Thorax-ot – cirkáló lévén – masszívabbra építették mint az előzőleg elpusztult Ishkur-t, így még néhány lövést meg tudott ereszteni, de ez vajmi kevésnek bizonyult. Másodpercek múltán egy robbanás kíséretében lerobbant az orrszekció, a törzs hátsó része fokozatosan vált áldozatává a láncdetonációknak, melyekből az egyik a mentőkapszulát nekicsapta egy plafonról lógó kilométeres navigáló oszlopnak, azután egy átsuhanó fregatt csapta el és nagy nehezen pályára állt kifelé.

Az Absolution is kiemelkedett a hangárállásról és követte a Hurricane-t: Aylar is parancsot adott nekik hogy közelednek, jöjjenek értük. A parancsnoki hajó kecsesen repült közel a Minmatar csatacirkálóhoz.

– Közel járunk – kiabálta Trondam.

– Itt vagyunk a kompok silójánál – jelentette Volre. – Jöhettek!

– Oké! Pár perc...

Volre és Mei készenlétben állva várakozott a Hurricane-ben, akárcsak Croy és Max az Absolution-ban, hogy kapitányaik érkezését megvárják és eltűnjenek innen, mert a hangárban a csata tovább folytatódott, egyre nagyobb méreteket öltött és mintha a hajók száma egyre csak növekedett volna...

A Caldari férfi sebesen vezette a járművet, mellette női társa néha kiemelkedett a rakétavetővel a vállán, a kábelek a tarkójába és halántékába csatlakoztak és így küldte útjára az aknadrónokat. A kis szerkezetek a kilövés után a falakra, plafonra tapadtak és amint az üldözők közel értek, felrobbantak, megsemmisítve a bennük utazókat.

A nő időnként kis rakétákat küldött útjukra, amik befordulva a kanyaroknál látótávolságon kívül robbantak fel, de minden egyes alkalommal leszakított testrészeket hagytak maguk mögött.

Aylarék – a két Caldari mögött ülve – időnként hátrafordultak és megeresztettek egy-egy lövést, de a rakéta vetős nőszemély hatékonyságával nem versenyezhettek.

A kocsí átszáguldott egy széles és magas rakodóhelyiségen, konténerek ezrei álltak nagy magasságokba pakolva, köztük több, jól kijelölt út vezetett át. El sem lehetett téveszteni merre kell menni. A szágulásban a nagy sebesség miatt az ütközésveszély értéke magasra rúgott. Életveszélyes szintre.

A raktárból kiszáguldva egy kör formájú, fényes, íves folyosóban száguldottak. Már nem jártak messze, ennek végében nyílnak a kompok. Üldözők most nem voltak, de a rakéta vetős nő egyfolytában hátrafelé kémlelt, akárcsak Trondam és Aylar.

A körfolyosó végén a terem kiszélesedett, szemben nyíltak a kompállások, a széles, félhomályos helyiségben tömérdek irányítópuh állt szerteszét. És borzalmas harcok dúltak...

A Caldari csapat jó néhány fője vívta csatáját az ide érkezett milicistákkal. Trondamék járműve a körfolyosóból kiérve átszáguldott a cikázó töltetek közt, kettő bele is csapódott a kocsiba de túl nagy kárt nem okoztak. Ám egy harmadik utat talált az orr részbe és ott valamit eltalálva lerobbantotta az elejét.

A jármű nyomban a talajnak csapódott, szikrákat szórva csúszott tovább irányítatlanul. A hirtelen sebességsökkenéstől a Caldari nő kirepült és párat gördült a földön. Férfi társa az irányítókar mögött kapaszkodott meg, Aylar előreröpült és lefejelte az irányítópuhót, Trondam pedig mellkassal nyomódott neki egy merevítőelemnek.

A kocsí végül megállt a csúszásban. Néhány Caldari harcos nyomban fedezni kezdte őket, láthatólag ez a nő és ez a férfi valamiféle parancsnok lehetett.

A zárótűz következményeként a milicisták fedezékbe húzódtak. A rakétavető nőszemély már felállt, különösebb baja nem lévén máris bekapcsolódott a lövöldözésbe, eközben pedig egy kompot is aktivált. Megkezdődött a nyomáskiegyenlítés, pár másodperc és nyílni fog a belső zsilip.

Aylar kigördült a kocsiból, fejbőre felszakadt, véres csík szaladt arcára, de láthatólag nem szenvedett komoly károsodást. Trondamnak némileg nehezebbre esett a légzés, de fegyverét felemelve kiugrott a sérült kocsiból.

Aylar megindult a komp zsilipje felé, mert az már nyílni kezdett. Trondam futott utána.

A zárótűz alábbhagyott ahogy a fegyverek túlhevültek, várni kellett pár pillanatot és újra mehet a móka, de ez idő alatt a milicisták fordítottak a helyzeten. Máris két Caldari harcos felsőteste mállott le.

Aylar eközben szinte fejest ugrott a zsilip nyílásán át, ami még ki sem nyílt teljesen. Trondam követte a manőverben.

A Caldari rakétás nő bepillantott, rájuk mosolygott és rácsapott a zárógombra.

Aylar máris a vezérlőegységhez lépett és kiadta az utasítást a siló elhagyására. A légnyomás rendbe tételét követő másodpercben máris nyílt a külső zsilip és az elülső kilátón máris meglátták a tőlük nem messze várakozó Hurricane és Absolution hatalmas testét amint betöltötték a látképet, orral a silók felé lebegtek.

– Jövök gyerekek – kiáltotta Trondam, ezzel átvette az irányítást a nőtől. A két hajó testét hirtelen ormóttanul nagynak érezte, amint köztük elrepülve a kis komppal az Amarr hajó felé repült.

Átnavigálva a Hurricane oldalsó szárnyai és az Absolution oldalszekciói fölött és alatt, a komp szinte rácsapódott a parancsnoki hajó oldalára.

A nyomáskiegyenlítés végrehajtódása közben Aylar meglepetésszerűen Trondamhoz ugrott és egy futó csókot nyomott szájára. – Remélem jó ideig nem találkozunk balszerencse maci 'matarom – kacsintott.

– Hasonló jókat neked is – vigyorgott a férfi.

Aylar kiviharzott a kompból és mielőtt a zsilip teljesen visszacsukódott, még mosolyogva visszapillantott a férfire. Majd a vaskos ajtó bezárult az orruk előtt.

Trondam lekapcsolódott a parancsnoki hajóról és átrepült a Hurricane felett, a másik oldalán nyílt a beszállószekció.

Eközben az Absolution elfordult a hangár kijárata felé és lustán gyorsulni kezdett, de közben ágyúi a mindenfelé cikázó, egymással harcot vívó fregattok és rombolók felé irányult.

Trondam rácsatlakozott a Hurricane oldalára, végrehajtotta a kapcsolódási procedúrát, majd berohant a hajóba. Az automatikára bízta a kis komp visszatérését.

Az első falba épített beszélőképernyőn Volre hívta. – Kövesd az Absolutiont!

– Hé, nem mutatsz be majd ennek az Aylarnak?

– Most előbb tűnjünk el innen!

Volre elfordította a hajót a hangár kijáratának irányába, eközben Trondam rohant mint az őrült a híd felé.

Az Absolution már jócskán rávert egy kilométeres előnyt a másik hajóra. Majd két rárepülő elfogó hajót szedett darabokra: a pilótái meglehetősen óvatlanul kezelték a lustán kifelé lebegő parancsnoki hajót.

A Hurricane ráállt a követő vektorra és gyorsulni kezdett. A kilátó előtt elhúzott egy Heretic flotta elfogó, majd ledöntötte az orrát és a csatacirkáló alatt repült el. Éppen egy fregattal bocsátkozott harcba.

A Hurricane-re egy Taranis repült rá és sebesen körözni kezdett körülötte. Bénította a hiperhajtóművet – nem mintha idebent lehetne használni. A Taranis-t egy Crow vette kezelésbe, de a még megmaradt órágyúk darabokra tépték. Egyik rakétavetője még pattant is egyet a hajó láthatatlan mezején.

A Taranis rendíthetetlenül lőtte a Hurricane-t, de még a pajzsait se tudta átlőni. Ám csak idő kérdése, hogy haverjai mikor csatlakoznak be a harcba.

Az Absolution és a Hurricane megállás nélkül haladt tovább.

– Volre, lödd ki a drónokat, szedd szét azt a Taranis-t – mondta Trondam lihegve berontva a hídra.

– Drónok ki, értettem, és jó hogy újra itt vagy!

– Én is örülök gyerekek.

– Megint jó melót fogtunk ki – sandított a navigátor a kapitányra.

– Meglep?

– Nem igazán. Az már inkább, hogy ez nagyszabású buli. Nézz ki!

Trondam behuppant a parancsnoki székbe és azzal együtt lemerevedett: a hangárban dülő harc már teljes pompájában villódzott, hajók robbantak fel, lövedékek, rakéták cikáztak keresztül kasul a légtérben.

Az Absolution elérte a hangár kijáratát és máris fordulni kezdett, lefelé döntötte orrát és kezdett eltűnni a látómezőből.

A Taranis tovább körözött, de a sebes cikázásban a Hurricane drónjai gyorsabbnak bizonyultak... Sokkal. Az elfogó hajó pilótája mintha nem akarná megérteni, hogy öt drónnal szemben semmi esélye a törekeny hajónak, egyre csak folytatta értelmetlen küzdelmét a csatacirkáló pajzsai ellen, majd mikor a kis hajó a saját páncéldarabjaiba repült bele a következő körnél, már kezdte érteni. A méteres darabok lepattantak a sérült hajó testéről. A pilóta új vektorra állt, de sokáig már nem jutott: széttépték a drónok.

Az öt harci robot visszarepült a Hurricane gyomrába, ami elérte a hangár kijáratát. Trondam gyorsan megjelenítette az összes Gallente milícia alá tartozó hajót az állomás környékén és eltátotta a száját: legalább százötven hajó vívta harcát harmadannyi ismeretlen céghez tartozó hajó ellen, de a csata már eldőltnek látszott, hiszen a Caldari csapatnak három hordozója tartotta egyben a halálos csokrokat szóró csatahajókat.

Az Absolution már jócskán lerepült bekapcsolt főhajtóművekkel. Volre újrakalibrálta a hajtóműveket és a kilátó előtt minden hajó felfelé mozdult, ahogy a hajó éles szögben lenyomta az orrát és követte a parancsnoki hajót. Majd bekapcsolódott a főhajtómű és a borzalmas zúgás közepette még jobban mozgásba lendült a környező fényáradat.

Ám a két hajó a hatalmas csata közepén megtalálta a neki szánt ellenfeleit: mielőtt ráállhattak volna a kifelé vezető kapu vektorára, elfogók suhantak be melléjük és bénították a hiperhajtómű magot. A csatacirkálók kilőtték a drónjaikat és kezelésbe vették a kis gépeket, miközben a hajók

ágyúit a közeledőket szedték le.

A helyzet tovább romlott mikor már két csatahajó is kiszemelte magának a menekülőket. Megérkeztek ezek drónjai is, a protonágyúk pedig gyors ütemben olvasztották szét a pajzsokat.

Az Absolution hirtelen megszabadult az őt fogva tartó kis fregattoktól és már majdnem belépett a hipertérbe mikor egy közeli csatahajó blokkolta a magot. Ezt már nem tudják olyan gyorsan leszedni.

A Hurricane hasonlóan pórul járt: egy Megathron kapta el.

Nem telt bele sok időbe, a két menekülni igyekvő hajó pajzsai szertefoszlottak, majd a páncél is szétfröcsögött, végül a vázba érkező torpedók és töltetek kiszabadították a bent rejlő energiákat és mindkét hajót széttépték a saját maga által termelt energiák...

A két mentőkapszulában lebegő legénység pedig még ocsúdni se tudott, mert egy flotta fogó Sabre gátolta meg szökésüket és a tojás alakú építmény kilátóján át jól szemmel követhették, amint egy újabb adag lövedék tart feljüket, ezáltal az akciót befejezve...

EPILOGUS

Trondam kinyitotta a szemét a víz alatt és hirtelen fullasztó érzés lett úrrá rajta. Nyomban felült. Egy tartályban ébredt, meztelenül. Pontosabban a klonja ébredt.

Borzalmas szédülés fogta el, a körülötte álló három kék köpenyes ember nem számíthatott rá hogy egy test ébredni fog így hirtelen futottak el az oltópisztolyokért.

A folyadék sikamlós, bűzös volt, becsúszott a száján, tett egy kört odabent és egy lökéssel a gyomor felől sugárban hagyta el a száját. A három orvos képe hirtelen fejre állt, majd oldalra és talpra, majd újra kezdték az akrobata mutatványt, de persze csak Trondam szédült borzalmasan. Az egyik melléje lépett és a vállába nyomta az első pisztoly tartalmát.

Másodpercek múltán a szédülés alább maradt, az orvosok már nem álltak fejen csak két oldalról lógtak be képébe.

Újabb hányás lódult meg a nyelőcsövén át, ekkor pedig égni kezdett az egész hasfala és mellkasa, mintha plutónium teát ivott volna nagy kortyokban.

A másik orvos a nyakába lökte a töltetet és már beszélni is kezdett, ám Trondam csak tompán hallotta, mert a füle még tele volt a bűzös, ám éltető folyadékkal. A harmadik orvos egy csövet nyomott a férfi füléhez és mintha kést döfnének bele, kiszívta a folyadékot, de úgy érezte, az agya is távozik.

Egy maszkot tettek erőszakosan az arcára, ám előtte újabb öklendezés hullám futott át testén. Megmarkolta a tartály szélét de erőtlenül. Fel akart ülni a bűzös lötytyből de nem sikerült.

A maszk friss levegőt biztosított számára, valami egyéb gáz is lehetett benne mert az égő hasfalát és mellkasát – mint tüzet – eloltotta. Az orvosok azonban még továbbra is ide-oda táncoltak a falakon és padlón.

Fentről egy fémszak eszkekedett le és két doki tartotta meg az erőtlen férfit. A szerkezet rányomódott a fejére és sziszegve rázáródott a homlokára, eltakarta a szemét. Majd egy vaskos energiakisülés szaladt végig az ezt tartó kábelen és Trondam üvölteni kezdett ahogy friss agyába megkezdték az eddigi emlékeinek bevésését. Mint egy pokoli fejfájás, újabb öklendezést indított útjára, mintha késeket szúrtak volna szemébe, halántékába, fülébe, tarkójába.

A belé nyomott szerek hatni kezdtek és ereje megnőtt. Már meg tudta markolni a klónozótartály oldalát, de lábát csak rángatni tudta.

Az emlékbevésés kegyetlen eljárása alatt eltelt időben az orvosok újabb tölteteket nyomtak a lábába, gerincébe, mellkasába. Minden testrészt egyenként hoztak vissza abba a stádiumba, mielőtt megsemmisült.

Az emlékbevésésnek vége lett, Trondamnak pedig megindult újra élete filmje, a kapszula felé tartó lövedékek. Majd a becsapódás látványa után pedig elindult az egész emlékbevésés, eddig életének meghatározó pillanatai, személyei...

Aylar... Skye... Volre... Mei...

Kezében már elég erőt érzett és magától szedte le a sisakot a fejről. Az orvosok pedig – már stabilan a földön állva – mosolyogtak. Ez így a jó, az alanynak magának kell leszednie, ez a jele a sikeres emlékeztetésnek.

Ezután a maszkot szedte le, de egy másodperc múlva vissza is tette amint megérezte a bűdös folyadékot és a testét belülről mardosó lángok visszatértek.

Majd nyugton maradt, csak mélyeket lélegzett az illatos, nyugtató gázból. Az orvosok pedig látták, hogy végre vége lett az első pár perces tüneteknek és nyugodtan dolgozhatnak tovább a testen.

Újabb injekciókat lőttek szinte mindenhová, minden egyes tű fájdalmasan csusszant a bőr és izomzat alá, ott pedig mintha sav lenne, átengedte a fecskendőben lévő szereket.

A procedúra még egy óráig tartott, ezalatt Trondam a pokolba kívánta az egész műveletet. De legalább él. Úgy, mint mielőtt kifüstölték volna...

A többiek új teste éppilyen szörnyű körülmények és mellékhatásokat követően aktiválódott. Néhányuké mint például a teljes gép Croy, csak másolatként tárolódott, neki nem okozott gondot ez a művelet, Mei új teste is éppolyan tulajdonságokkal rendelkezett mint a régi, bár az ő esetében a klónozási eljárás igen drágának minősült. Törzse még emberi volt, így ő sem úszta meg a szörnyű érzéseket.

Aylar és Volre minden Implantját elveszítette, és bár a nő fejében méregdrága áramkörök lüktettek, Volre csak a szabványos Implant készletet vesztette el és ültette be újra a fejébe.

Max – Aylar navigátora – megint csak komoly készletnek mondott búcsút, de neki megvoltak az utánpótlásai.

Az akció végeztével – mivel fizetségüket megkapták – szétváltak útjaik. Több, mint egy évig nem beszéltek egymással semmit.

Trondam és Skye folytatták kapcsolatukat úgy, ahogy elkezdték: szép párt alkottak ketten, irigylésre méltó szexuális töltet vibrált kettejük közt. Ám egy idő után a férfi úgy érezte – mivel nem jött rá Skye titkára – hogy a nő időnként mint egy hülye picca, úgy viselkedik. A kezdeti hónapokban lévő szerelem halványulni látszott, már csak az ágyban élvezték egymást, de ott nagyon. Trondam, mivel a szerelem kifakult belőle, rájött, hogy a nő a szeretkezés utáni órákban szabályosan zavarja. Egyszerűen nem tudott értelmes beszélgetést összehozni vele. De nem sejtette, hogy a nő nem akarja ezt. Meg akarta tartani a hülye liba látszatot. Sikerült is neki...

Volre és Mei továbbra is kerülgették egymást a hajóban, és bár a levegő köztük is vibrált, nem történt semmi komoly. Mikor pihentek, mindketten kiélték vágyaikat: Volre tenyészett lányokért fizetett, Mei pedig ott és akkor szerzett magának férfit mikor akart. Bár néhánynak véresre sikerült a vele töltött idő, a nő a szexuális ingerek ügyetlen leprogramozásával nem tudott mit kezdeni, sokszor rúgta pofán néhány szerencsétlen párját, egyik bele is halt ebbe. Egyik rendszerben még körözték is őt, de elkapni nem tudták, oda pedig nem mentek már.

A Hurricane elvesztését követően megvásárolták a Maelstrom hajót, mellyel rengeteg pénzt tudtak keresni. E mellé egy Slepindir hajót is vettek, amivel egy üldözés során egy főreglyuk rendszerben kötöttek ki. Csak sajnós a bejáratot elfelejtették bejelölni a térképükön így pár nap reménytelen lebegés után újabb klónaktivációra került sor.

Amint ezt a hajót elvesztették és újra egy darabban voltak, visszaültek a Maelstrom-ba. Egy küldetés során valami balul sült el és a hajóval nem tudtak kimenekülni a kozmikus jeből. A csatahajó odalett, a kapszulával elhúztak, de csak ekkor vették észre, hogy a biztosítás lejárt egy órával a kilövés előtt.

Túl sok pénzüket nem lévén egy másik Hurricane-t vásároltak, melyet Trondam újra Dorothy-nak keresztelt.

Pár nap repülés után egy furcsa hívás érkezett a férfinak aki elvállalta az akciót. Felhívta Volret és Meit a hídra egy megbeszélésre.

– Már megint ismeretlen megbízótól vállalunk el furcsa feladatot? – kérdezte Volre száját húzva.

– Ez más. Csak be kell mennünk valakiért. Vannak hamis iratok, te öltözz be Concord álruhába, kihozzuk a foglyokat és eltűnünk. Ennyi a feladatunk.

– Ki a megbízó? – kérdezte Mei.
– Nem mutatkozott be. Valami férfi. Torzított hanggal beszélt.
– Na és hova is kell mennünk? És mi is a feladat még egyszer?
– A Finanar rendszerbe megyünk. Ki kell hoznunk két civilt. Ez egyikük neve Miss Fran, a másikra nem tértünk ki. Egy Concord fogdában vannak, várnak az átszállításra. Tehát mi kihozzuk őket, és el kell vinnünk kettejüket az Antiainen rendszerbe.
– Ki ez a két civil? – húzta össze szemét Volre.
– Nem tudom – rázta a fejét Trondam. – De nem hiszem hogy veszélyesek. Tehát a lényeg, hogy mi adjuk ki magunkat rabszállítónak és kész.
Volre és Mei bólintottak és nekiálltak készülődni az akcióra ami nem tűnt nehéznek. Ekkor még nem tudták, mibe vágnak bele...

Aylar Croyjal és Maxszal maradt, tovább folytatták küldetéseiket.

Egy szép napon Aylart két fura ember kereste meg. Egy Gallente nő, és egy Amarr férfi. Mindketten hallottak már a nő sikereiről és ismeretseiről. Elég sok sóbeszéd keringett vezetői képességeiről, karizmatikus egyéniségéről és arról, hogy sokan a puszta személye miatt követik őt. Nem csak szépsége miatt – hisz nők is teljesítették kérését. Nem, egyszerűen született vezető a nő.

Az első találkozást követően Aylarnak olyan tervet vázoltak, melyre nem tudott nemet mondani.

Későbbiekben ez a két ember három újabb taggal bővült, bár Aylar képviselőrobotokon keresztül beszélt velük és még igazi nevüket sem tudta. Maxot ráállította már az ügyre és a férfi látta, hogy elég jól védett a személyazonosságuk. Időbe telik neki beszerezni róluk ami kell.

– Tehát Aylar Bren – fejezte be a Gallente nő robotja az óras megbeszélést. – Ezzel a mostani megbeszélésünk véget ért, holnap találkozunk.

Aylar bólintott, mellette tanácsadója is, a gyönyörű szép Beln Ruan tábornok, akit egy hónappal ezelőtt egy börtönből szabadítottak ki.

A robotok kikapcsolták magukat és a két nő egymáshoz fordult.

– Akkor három hónapunk van, igaz? – kérdezte Beln barátságosan mosolyogva.

– Aha.

– Lemaradtam az elejéről a beszélgetésnek, de hogy kezdjük el?

– Toborzással – Aylar összehúzta szemeit, elgondolkodva nézett bele Beln mosolygó arcába.

Gondolatai máshol jártak. – Nem egészen lesz legális.

– Ezt hogy érted?

– Nos úgy, hogy börtöntelepeket fogunk megtámadni. Hosszas listáink vannak az ott fogva tartott pilótákról, akiket ki kell hoznunk. Ez eltart majd egy ideig és három hónap múlva kezdünk. Addig meg az előkészületek zajlanak. Aztán ha megvannak a pilóták, akkor sokasodni kezdünk mert ezek mint népszerű emberek és a még szabadon kószáló haverjaik újra csatlakoznak hozzájuk, ezáltal meg a Concord Ellenés Szövetséghez is.

– Mit gondolsz, sikerülni fog ez a terv?

– Egy háború lesz belőle. De ha sikerül, akkor elhozhatjuk a békét Low Sec és Null Sec rendszerekre is.

– De jó is lenne – mosolygott Beln.

Aylar folytatni akarta de kommunikátorán egy hívás zavarta meg. Aktiválta a képet és Beln összehúzott szemekkel nézte a megjelenő Minmatar férfit. Aylar pedig mosolyogva köszöntötte.

– Drága 'matarom, de régen hallottam felőled – mosolygott.

– Aylar – Trondam nem mosolygott. – Bajban vagyok, kéne a segítséged.

– Te balszerencse maci, mibe keveredtél megint?

– Majd elmesélem. De most kellenél. Amint tudsz, gyere a Messoya II-es bolygó kolóniájára.

Ha nem érsz ide időben, akkor később lépj velem kapcsolatba.

– Mit jelent az hogy időben?

– Pár óra. De mindegy, úgyse érsz ide. Az Antiainen rendszerbe megyünk, szállítunk valamit és kéne a te segítséged is.

– Jól van 'matar, megyek. Igyekszem odaérni a Messoya kolóniára. De ha ott nem érlek el, akkor később hívlak.

– Jó eséllyel el fogsz érni mert csapdába estünk.

Aylar a fejét fogta. – Imádlak te barom. Na jó – sóhajtott – igyekszem, majd találkozunk.

A nő bontotta a hívást és Belnhez fordult. – Ő az én szívem csücske, a faszlovag 'matarom.

– Faszlovag? – vigyorgott Beln.

Aylar lehunyta a szemét, rájött, hogy ezt nem kellett volna kimondania. De most már mindegy. Kedvelte Belnt, úgy döntött, ő lesz a jóbarátja. Persze már egy hónapja az volt, de most egy még mélyebb titokba avatja be.

– Igen, faszlovag. Egyszer megtörtént kettőnk közt de ez a két lábon járó pénisz állandóan dugni akar. Úgy kábé egy drónt is röptében baszna rövidzárlatosra.

– És miért csak egyszer történt meg?

Aylar megvonta a vállát. – Nem tudom. Persze kívánom őt, jó pasi, de én meg eláshatom magam egy életre ha meglátnak egy 'matarral.

– Ugyan már. – Legyintett Beln. – Manapság már senkit nem érdekel az ilyesmi. Ezek a korlátok csak a fejedben léteznek.

– Hm, lehet. Na, de mindegy. Most megyek neki segíteni. Időnk még van, három hónap múlva kezdődnek csak a toborzások.

– Jó, de vigyázz magadra. Én folytatom a diplomáciai tárgyalásokat az eddigi flottatagokkal, ahogy kérted, oké?

– Remek. Már majdnem egy éve nem láttam őt, meg úgyis van vagyis volt neki barátnője, szerintem most is megvan neki, úgyhogy nem kezdek ki vele.

– Aylar, épp másról beszéltem, te meg visszahozod a témát rá – Beln kacintott.

Aylar pedig elvörösödött. – Jól van bazdmeg, kicsit még érzek valamit iránta, na – kacagott fel megadóan.

Beln csak mosolygott barátian. Még csak egy hónapja ismerték egymást, de teljesen egy hullámhosszon járt mindkettejük agya. Amarr és Caldari. Ritka páros, de jól szokott működni.

– Na jól van Beln – Aylar felállt a földről és nyújtózkodott. Jó hosszú volt a Concord Ellenes Szövetség három hónap múlva induló akcióorozatának ez a megbeszélése. – Akkor én most elmentem segíteni Trondamnak. Eljutunk abba az Antiainen rendszerbe és jövök vissza hamar. Nem hiszem hogy túl veszélyes lesz, bár amilyen szerencsétlen ez a hülye, nem kizárt hogy valami nagyszabásúba csöppenek.

– Oké Aylar, vigyázz magadra.

A két nő megölelte egymást. Aylar elhagyta a tárgyalóterem félhomályos helyiségét és hívta legénységét hogy készüljenek fel az indulásra. Közben megnézte milyen messze van a Messoya rendszer: néhány ugrás, tehát még ott el tudja kapni Trondamot és segíteni neki.

Nem sejtette, hogy Trondam kiket szállít, nem sejtette, hogy az Antiainen Incidens majdnem olyan nagyszabású akció lesz mint ami három hónap múlva indul. Sok dolgot nem várt, nem remélt. De a lényeg, hogy a 'matarnak szüksége van rá. Hát ideje indulni.

Hogy elkezdődjön az utazás az Antiainen rendszerbe...

Majd azt követően, három hónap múlva pedig a Concord Ellenes Szövetség megindulása...

VÉGE

